

S OHLEDEM NA VĚČNOST

UPRAVENÉ VYDÁNÍ
K 10. VÝROČÍ
KNIHY

Ať má váš život
hodnotu
dnes i navěky

JOHN BEVERE

VČETNĚ DVD S DODATEČNÝMI MATERIÁLY
K VYUČOVÁNÍ S OHLEDEM NA VĚČNOST

Milý příteli,

v Žalmu 90,12 volal Mojžíš k Bohu: „Počítat naše dny, o tom nás pouč“. Jakýkoli počet dní na zemi není nic ve srovnání s nekonečnou realitou věčnosti. Přesto právě okamžiky, které jsou nám zde určeny, a to, jak s nimi nakládáme, rozhodnou o tom, jakou odměnu získáme, až opustíme náš časový prostor.

Poselství knihy S ohledem na věčnost je jedno z nejmocnějších a nejvíce život měnících zjevení, jaké jsem kdy od Ducha Božího přijal. Církev, vedoucí i jednotlivci, kteří tuto pravdu objevili, zakusili nový záměr, perspektivu i odhodlání ve své službě pro Boží království. Je pro mne ctí se s Vámi o tento materiál podělit.

Tuto knihu posílám Vám i ostatním vedoucím po celém světě jako znamení lásky a podpory. Prosím, studujte toto téma a podělte se o ně i o ostatní materiály, které jsou dostupné online, s každým, koho znáte. Kéž porozumíte skvělému plánu i záměru, který má Bůh pro Váš život a osud, a chopíte se jej, když budete hlouběji studovat pravdu, která je na těchto stránkách.

Příteli, modlím se, abyste zakusil stejný druh proměny, kterou jsem prožil já, když jsem toto poselství přijal. Když budete pilně hledat a studovat zjevení věčnosti, jsem si jistý, že Váš život, rodina ani služba už nebudou takové, jako dřív. Velice rád se dozvím o tom, jak Vás toto poselství ovlivnilo. A nejen Vás, ale i ty, o které se staráte.

Váš bratr v Kristu,

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

S OHLEDEM
NA VĚČNOST

≡ JOHN BEVERE ≡

„Je velice snadné nechat se polapit shonem každodenního života a minout tak to, na čem opravdu záleží. Mocná kniha Johna Bevera *S ohledem na věčnost* vás bude motivovat, inspirovat a zbuduje vás, abyste mohli žít život již dnes takovým způsobem, jenž ovlivní věčnost.“

- Graig Groeschel, pastor Církve Life, autor knihy
#Boje: Následovat Ježíše ve světě zaměřeném na Selfie

„*S ohledem na věčnost* je odpovědí na vaše hledání smysluplného života. Toto životně důležité poselství vás přiměje k zamyšlení dál, než jen ze dne na den. Je to kniha, kterou si musíte určitě přečíst!“

- John C. Maxwell, autor bestsellerů a mluvčí

„Vydání knihy *S ohledem na věčnost*, jejímž autorem je můj přítel John Bevere, při příležitosti desátého výročí jejího prvního výtisku je skvělou připomínkou, že život je mnohem víc než jen hromada dnů. Když vás tato kniha bude nabádat, jak svůj život přivést k souladu s vyšším povoláním, budete nalézat pokoj a naději.“

- Steven Furtick, pastor Církve Elevation, autor bestsellerů
New York Times

„V knize *S ohledem na věčnost* používá John Bibli k tomu, aby vysvětlil, jak důležité je, aby byla naše mysl zaměřená na věčnost. Jsem přesvědčená, že toto vyučování pomůže věřícím v Kristu přijmout větší moudrost a porozumění ohledně toho, jak takto mohou žít již dnes.“

- Joyce Meyer, autorka bestsellerů a učitelka Bible

„*S ohledem na věčnost* se směle dotýká jedné z největších „záhad“ lidské existence: věčnosti. John Bevere zkoumá moudrost Bible na toto téma s jasností a pečlivostí, která je charakteristická pro všechna jeho díla. Inspiruje v této knize čtenáře, aby žili život zaměřený na věčnost, který přesahuje sám sebe.“

- Brian Houston, hlavní pastor Církve Hillsong

„S *ohledem na věčnost* by měl každý člověk, jenž touží po věčném dědictví a rozšíření Božího království, číst pravidelně. John pomocí podrobného studia Bible vybízí a inspiruje čtenáře k tomu, aby vytěžili ze svého nevzácnějšího zdroje – svého času zde na zemi – co nejvíce a tím ovlivnili svou věčnost v co největší míře. Tato kniha je soudobou klasikou!“

-Chris Hodges, hlavní pastor Církve Highlands, autor knih *Fresh Air* a *Four Cups*

„V knize *S ohledem na věčnost* rozkrývá John Bevere tajemství věčnosti a nastoluje přesvědčivé argumenty, že to, jak se rozhodujeme dnes, bude mít dohru i poté, co naposledy vydechneme. Tuhle knihu si nemůžete dovolit nečíst.“

- Mark Batterson, podle New York Times autor bestselleru *The Circle Maker* a hlavní pastor Církve National Community

„V knize *S ohledem na věčnost* vybízí John Bevere čtenáře, aby byli vždy motivováni věčností. John je můj dobrý přítel a doporučit jeho knihu je pro mne ctí.“

- Jentezen Franklin, hlavní pastor Free Chapel v Gainesville, autor bestsellerů

„*Sohledem na věčnost* změní váš pohled na čas a to, jak s ním zacházet. John velkolepě odhaluje biblické pravdy, které vás zmocní, abyste žili každý den se záměrem, jenž překročí vaši dočasnou realitu.“

- biskup T. D. Jakes, autor bestsellerů New York Times a ředitel TDJ Enterprises

„Páni! Mocná, strhující, pokořující. Nedokážu tuto knihu odložit. Chtěl bych, aby si ji přečetli všichni. Prosím, najděte si na ni čas.“

- Bill McCartney, Promise Keepers

S OHLEDEM
NA VĚČNOST

UPRAVENÉ VYDÁNÍ
K 10. VYROČÍ
KNIHY

Ať má váš život
hodnotu
dnes i navěky

JOHN BEVERE

Driven By Eternity, *Czech* by John P. Bevere, Jr.
Special 10th Anniversary Edition
MessengerInternational.org
Originally published in English as Driven By Eternity
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International
Additional resources in *Czech* by John and Lisa Bevere
are available for free download at: *CloudLibrary.org*
To contact the author: *JohnBevere@ymail.com*
This book is a gift from Messenger International and is **NOT FOR SALE**

S ohledem na věčnost, v *českém jazyce* od John Bevere, Jr
Upravené vydání k 10. výročí knihy
MessengerInternational.org
Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem: Driven By Eternity
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International
Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevere jsou dostupné a zcela
zdarma ke stažení na: *www.CloudLibrary.org*
Kontakt na autora: *JohnBevere@ymail.com*
Tato kniha je dar společnosti Messenger International, je **ZDARMA**
A nesmí být předmětem prodeje.

Copyright© 2018 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam-international.org
www.media.syloam-international.org

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická
Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová
Redaktoři vydavatelství: Miroslav Čobrda a Miroslav Fic
Grafika: Darko Brvenik
ISBN: 978-80-89414-89-5

Použité citáty jsou převzaty z: *Český studijní překlad*, 2009, Nadační fond
překlada Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle
anglického rozšířeného překladu Bible (*Amplified Bible*, zkratka AMP).

Tuto knihu věnuji ...

všem, kteří neúnavně pracují a budují život pro věčnost.

Budte ve svém zápolení povzbuzeni.

On dozajista přijde a přinese s sebou svou odměnu.

„A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“

Jan 17,3

OBSAH

O této knize	11
Předmluva	13
Úvod	15

1. část

1. kapitola: To věčné	19
→ 2. kapitola: Království Affabel: Život v Endelu	35
→ 3. kapitola: Království Affabel: První den soudu	55

2. část

4. kapitola: Věčný domov mrtvých	81
5. kapitola: Soud Podvedeného	101

3. část

6. kapitola: Velké odpadnutí	131
7. kapitola: Základ	159

4. část

→ 8. kapitola: Království Affabel: Druhý den soudu ...	173
9. kapitola: Nebe	197
10. kapitola: Soudná stolice Kristova	217

5. část

11. kapitola: Jedinečná Boží stavba	233
12. kapitola: Povolání Bohem	247

6. část

13. kapitola: Rozhojňovat	271
14. kapitola: Osobní vliv	297
Příloha: Jak přijmout spasení	313
Poznámky	315

O TĚTO KNIZE

Knihu *S ohledem na věčnost* je možné přečíst od začátku do konce jako kteroukoli jinou knihu. Pro ty, již si ji přejí používat ke studiu, ať už osobnímu nebo ve skupině, jsem ji rozdělil na šest částí. Po každé části je zařazeno několik otázek k diskusi. Studium bylo navrženo na dobu šesti týdnů, ale můžete si jej jakkoli upravit dle svých vlastních potřeb.

Části studia a odpovídající kapitoly jsou následující:

1. část	1. – 3. kapitola
2. část	4. – 5. kapitola
3. část	6. – 7. kapitola
4. část	8. – 10- kapitola
5. část	11. – 12. kapitola
6. část	13. – 14. kapitola

Pokud čtete tuto knihu jako součást studia kurzu *Dobré nebo od Boha?*, pak doporučujeme, abyste každý týden zhlédli nebo vyslechli příslušné vyučování a odpověděli na otázky v diskusi, jež jsou uvedeny v závěru knihy. Poté ať si každý člen skupiny přečte do dalšího setkání vaší skupinky odpovídající kapitoly knihy a zamyslení. Pro každý týden studia je navržena jedna studijní část.

John při vyučování, jež *S ohledem na věčnost* přináší, použil poutavý příběh o království Affabel, který slouží jako podobenství k vysvětlení daného vyučování. Tomuto království vládne pozoruhodný král Jalyn a bydlí v něm postavy, jejichž charakter a vlastnosti se objevují v našem každodenním životě a ovlivňují jej. Je to působivá a dynamická ilustrace vykreslující poselství knihy *S ohledem na věčnost*, která vám, čtenářům, pomocí fiktivních, ale velice přesvědčivých postav pomůže rozeznat a lépe porozumět tajemstvím a tajům Božího království.

Příběh o království Affabel naleznete v 2., 3. a 8. kapitole této knihy. Na stránce s obsahem je označen touto značkou ➤ .

Tento příběh byl také zpracován jako audio drama, jež je dostupné na video streamu Johna Bevera a ke stažení na webové stránce: [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

Hodně zábavy!

PŘEDMLUVA

Přijde den, kdy se každý z nás postaví před Boha. Otázka zní: „Budeme připraveni?“

Bible nás vybízí: „Proto se, bratři, tím více snažte *upevňovat (budejte si jisti – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) svoje povolání a vyvolení...*“ (2. Petrův 1,10) Rozhodující slovo zde je slovo *jisti*.

Už se vám někdy stalo, že jste si něčím byli jisti, ale později jste zjistili, že jste se mýlili? Je to nepříjemné. Já jsem typický muž. Častokrát jsem si jistý cestou, pokyny, procesem, formulí nebo metodou, ale najednou zjistím, že se nacházím ve špatné části města nebo že je potřeba, aby projekt či shromáždění začaly znovu a tentokrát přesně podle pokynů. Je to otravné. Promrhal jsem benzín, čas, zdroje či peníze. Byl jsem si *jistý*, že vím, jak na to, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo.

Ohledně věčnosti jsem nechtěl udělat stejnou chybu.

Když jsem psal tuto knihu, mělo to na mě osobně mnohem větší vliv, než kterákoli jiná kniha. Od doby, kdy poprvé vyšla před deseti lety, se ke mně nebo mému týmu dostalo bezpočet zpráv o tom, jak změnila život mnoha lidem. Když jsme se bavili o těžkém úkolu zrevidovat a aktualizovat tuto knihu pro nové vydání, věděl jsem, že to udělat musíme. Vnímal jsem přemáhající pocit, že poselství na jejích stránkách je nejen urgentní, ale také životně důležité. Jsem služebníkem evangelia a není pro mě vyššího povolání, než budovat ostatní pro věčnost pomocí milosti a pravdy. Toužím po tom, abyste si věčností byli *jisti*.

Střízlivá skutečnost je taková, že až budeme stát před svým Stvořitelem, bude už příliš pozdě na to něco měnit. Mám naději a modlím se za to, aby, až budete číst nebo znovu pročitat tuto knihu, ji Duch Svatý použil a nasměroval vás vstříc vašemu největšímu věčnému potenciálu, abyste byli navěky změněni Jeho milostí a slitováním.

Upřímně váš
John Bevere
květen 2017

ÚVOD

Eo to jenom na slově *věčnost* je, že zaujme naši pozornost a že má ve skutečnosti potenciál ovlivnit celý národ? Přesně takový je příběh Arthura Stace, Australana, který se narodil v beznadějně době přelomu 19. a 20. století. Jeho život byl životem tuláka, plný drobných kriminálních deliktů a alkoholu v době mezi 1. světovou válkou a Velkou hospodářskou krizí. To vše se změnilo, když 6. srpna roku 1930 poznal Ježíše. Zanedlouho poté uslyšel svého pastora, jak vykřikl: „Kdybych tak mohl křičet o věčnosti na všech ulicích Sydney!“ Arthur měl pocit, že tento výkřik musí proměnit ve skutečnost.

Každé ráno vstával velice brzy a hodinu se modlil. Pak mezi 5:00 a 5:30 odcházel z domova a šel, kam byl přesvědčen, že jej Bůh vede. Celé hodiny psal jediné slovo, slovo *věčnost* každých asi třicet metrů na chodníky po celém Sydney. Jeho práce byla po více než dvacet let velkou záhadou. Kdo je ten člověk, který všude píše jedno jediné slovo, jež přimělo tisíce lidí k tomu, aby se zastavili a přemýšleli o jeho významu, ať blízském či vzdáleném? Copak tento tajemný člověk pochytil dopad tohoto jediného slovíčka i jeho moc? Celý případ se vyřešil až v roce 1956.

Dva roky po smrti Arthura v roce 1967 složil básník ze Sydney Douglas Stewart tato slova. Jimi slovo graffitového kazatele učinil nesmrtelným:

Ten plachý, záhadný básník Arthur Stace,
jehož dílem bylo jedno jediné mocné slovo,
krácel v nejkrajnějších hlubinách času i prostoru.
Právě tam to slovo znělo a on zaslechl:
VĚČNOST, VĚČNOST ... znělo mu jako zvon
melodicky a libě z nebe, zachmuřile z pekla.

Kázání o jednom slovu se dotklo celého národa. Arthurovo poselství bylo uchováno pro další generace architektem Ridley

Smithem, který jej na náměstí v Sydney vytesal do měděné destičky. Později jej viděly více než 4 miliardy lidí z celého světa, když sledovaly zahajovací ceremoniál Olympijských her v Sydney, který přenášela televize. Podruhé ho spatřili lidé v předvečer nového tisíciletí, kdy jej ozářily ohňostroje na mostě Sydney Harbor Bridge.

Věčnost uchvacuje pozornost celého lidstva. Neexistuje rasa, kmen nebo pohlaví, jež by jí mohly odolat. Byli jsme stvořeni s věčností v srdci a vnímáme nedefinovatelné, neznámé pokračování naší existence. Proto je moudré ponořit se hlouběji do toho, co o věčnosti říká náš Stvořitel. Koneckonců Boží Slovo říká: „Od věčnosti na věčnost jsem Bohem. Nikdo se nemůže postavit tomu, co činím já“ (Izajáš 43,13; dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). To je ten důvod, proč jste vzali do ruky tuto knihu. Jsem si jistý, že to bylo moudré rozhodnutí.

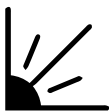
Než začneme, rád bych se s vámi modlil. Ve své pracovní době jsem se tuto modlitbu modlil nahlas v očekávání, že se ke mně nyní připojíte:

Drabý Bože věčnosti, Stvořiteli všeho, Pane vesmíru přicházím k Tobě ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna. Prosím Tě v souhlasu s Tvým služebníkem Johnem Beverem, abys dnes pomazal mé oči k vidění a mé uši k slyšení. Abys mi dal srdce, které vnímá a chápe to, co Ty mi říkáš tímto poselstvím. Uznávám, že potřebuji Ducha Svatého, abych poznal/a Tvou vůli a Tvou cestu pro můj život. Toužím Tě těšit po všechny dny mého života i po celou věčnost. Ukaž mi nejen své cesty, ale také Svě srdce, abych mohl/a poznat Tebe, neboť v tom je život věčný: poznat důvěrně Tebe jako svého nebeského Otce. Děkuji Ti za Tvou úžasnou věrnost, milost a slitování.

Nyní můžeme začít. Mějte na mysli, že vám Duch Svatý bude dávat vhled a porozumění, které byste sami od sebe přijmout nedokázali. Není to úžasné?

1. ČÁST

1. KAPITOLA

TO VĚČNÉ

*Počítat naše dny, o tom nás pouč ... Upevni nám
dílo našich rukou, ano, upevni dílo našich rukou!
Žalm 90,12; 17*

Uětšina lidí chce prožít život, který něco znamená. Je to správná a zbožná touha. V modlitbě uvedené výše o to žádá Mojžíš. Začal tím, že prosil o moudrost, aby dokázal vytěžit co nejvíce každý den. Mnoho věcí, o které jsme v životě přišli, lze obnovit. Nicméně špatně využitý čas se nikdy nedá vrátit. Jakmile jednou slunce zapadne, ten den jednou provždy skončil.

Mojžíš svou modlitbu končí slovy: „Upevni dílo našich rukou“ (ať je naše dílo úspěšné – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Tato fráze se opakuje dvakrát. Proč? Mojžíš neměl problém ani s mluvnicí, ani s pamětí. Je to příklad literárního stylu, který se běžně nachází v hebrejských rukopisech. Opakování vždy označuje, že na něco autor klade důraz. V českém jazyce máme ke zdůraznění slova či fráze několik možností. Můžeme je napsat tučným písmem, můžeme je napsat kurzívou, podtrhnout je, napsat všechna písmena velká nebo přidat za větu vykřičník a tím poukázat na důraz. To vše jsou možnosti, jak čtenáře upozornit na něco, co je velmi důležité. Hebrejští pisatelé, když chtěli uvést zvláštní důraz, slovo či frázi zopakovali. A je o nich známo, že nepřeháněli, že se slovy zacházeli opatrně. Skutečnost, že je v Bibli tato fráze zopakovaná, ukazuje nejen to, že úspěch je Boží vůle pro nás, ale také to, že to Bůh myslí vážně a s horlivostí. On je ten, kdo tuto věc zdůraznil.

Byli jsme stvořeni k tomu, abychom se radovali z úspěchu. Bůh touží po tom, aby byl náš život důležitý! To byla předně Boží touha, ne naše. Dává nám to poznat v celé Bibli. Uvedu jen dva příklady. První: „Dáť Hospodin Bůh tvůj prospěch při všem díle rukou tvých“ (5. Mojžíšova 30,9; Bible Kralická) Všimněte si slova *všem*. Nepíše se tam jen u *některého díla*!

A dále můžeme číst: „Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě *úspěchu* a tehdy budeš *rozumně* jednat.“ (Jozue 1,8)

Abychom si mohli užívat úspěchu, potřebujeme zbožnou moudrost. Bible uvádí: „Kdo získá rozum, miluje svou duši; kdo zachovává rozumnost, nalezne dobro (bude úspěšný – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (Příslaví 19,8) Moudrost nám poskytuje poznání a schopnost učinit správná rozhodnutí ve správný čas. Moudrost není jen pro ty mentálně bystré. Je zde pro všechny, kdo mají bázeň Boží a nacházejí se v Kristu. Pokud jste si stanovili cíl prožít život, který bude mít věčnou důležitost, pak to musíte činit skrze zbožnou moudrost. A přesně o tom je toto poselství.

Moudrost přináší úspěch, jenž pak přináší trvalé uspokojení a odměny: „Jsi-li moudrý, moudrost vyplatí se ti“ (Příslaví 9,12; Bible21). Bůh nejenže touží po tom, abyste měli úspěch, ale touží vás také odměnit. „Hospodin zná dny bezúhonných, jejich dědictví potrvá navěky (dá jim věčné odměny – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (Žalm 37,18).

Fakt, že Bůh touží, abychom byli úspěšní, se ve velké části církví v posledních letech zdůrazňoval, a je to dobře. Nicméně se mnohokrát pohlíží na úspěch tak, jak jej definuje společnost, a ne podle toho, jak na něj pohlíží Bůh. Díváme se na něj očima dočasnosti namísto věčnosti. To pak zamlžuje naše vidění a porozumění, což vede k mylným snahám a špatnému jednání.

Jednoho dne se postavíme před Soudce celého vesmíru Ježíše Krista. Pokud bude náš život stát za to díky zbožné moudrosti, získáme věčnou odměnu. Pokud jsme se nechali svést, budeme buď potrestáni, nebo zakusíme věčnou ztrátu. Je proto moudré věnovat několik hodin tomu, že budeme hledat, o co vlastně jde Bohu.

To je zaměření této knihy: aby měl váš život hodnotu nejen dnes, ale také na věčnosti. Bible nám zcela jasně říká, jak toho dosáhnout. Máme-li být tedy motivováni věčností, začněme u toho, že získáme porozumění toho, co to věčnost je.

Věčnost

Přečtete si pozorně následující dva verše:

„Hle, veliký je Bůh, nepochopíme jej, počet jeho let je nevyzpytatelný (nikdo nemůže pochopit věčnost – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“

(Job 36,26)

„ ... Také věčnost dal do jejich srdce“

(Kazatel 3,11)

Věčnost. Co to je? Jak ji definovat? Jak ji pochopit? Jeden slovník ji popisuje jako *nekonečný čas* 1; další jako *stav bytí mimo časoprostor* 2. Jak je možné, že jeden slovník popisuje věčnost jako existenci v čase, zatímco druhý o ní mluví jako o bytí mimo čas? A proč se tím nikdo nezabýval? Copak bychom nezačali zpochybňovat jednu ze dvou vědeckých knih, kdyby obě popisovaly něco, co existuje v našem světě, jinak? Jako něco, co se nachází v jiném stavu? Dejme tomu, že by jedna publikace popisovala rybu jako obratlovce, jenž žije ve vodě, a v jiné publikaci by se uvádělo, že ryba žije mimo vodní prostředí. Proč tedy takto nezpochybníme jeden z těch dvou slovníků, jež definují slovo věčnost, a nevyhodíme jej?

Důvod je, že věčnost nelze pochopit lidskou myslí. Naše mysl je konečná a nedokáže pochopit trvalé či věčné koncepty.

Rád bych to vysvětlil. Na chvíli si zkuste představit, kde je konec vesmíru. Přemýšlejte o jeho vnějších hranicích. Pokud to dokážete, co se pak ale nalézá na té vnější hranici vesmíru? Zed? Z čeho je vyrobená? Jak je tlustá? A je opravdu vnější část zdi ten přesný konec vesmíru? Pokud ano, co se nachází za touto zdí? Kde je tedy konec? Další prostor? A neznamenaloby to tedy, že vesmír pokračuje? Kde je konec? Dokáže vaše mysl pochopit a vstřebat nekonečnost vesmíru? Jen se zkuste zamyslet.

A co takhle bezdná jáma? Dokážete si představit, že padáte do jámy, ve které nikdy nepřestanete padat? Nikdy se nedotknete dna, ani jej nezahlédnete. Jen padáte a padáte navěky. Dvě věci, ne jen jedna, nám v těchto případech zkratují naše mentální rozumování: zaprvé to, že jáma nemá dno, a za druhé skutečnost, že bychom zakoušeli časově nekonečný pád. Je to těžké pochopit a zní to jako myšlenka ze sci-fi, přesto se o takovém místě v Bibli mluví sedmkrát.

A co samotný Bůh? Stvořitel člověka? Na chvíli se zamyslete nad Jeho počátkem, nebo spíš bych měl říct nad Jeho nepočátkem. Bible prohlašuje, že je Bůh „od věků na věky“. Jestliže se nenarodil, jestliže Jej nikdo nestvořil, jak tedy začal být tím, kým je? Jak se objevil?

Pravda je, že se Bůh nijak nevyvinul, neobjevil. Žalmista prohlašuje: „Dříve než se zrodily hory, než jsi zrodil zemi a celý svět, od věků navěky jsi ty, Bože“ (Žalm 90,2). Přemýšlejte o tom na chvíli. Uděláte-li to, bude vaše intelektuální smýšlení frustrované, protože jak říká kniha Job, „Nikdo nemůže pochopit věčnost“.

Vloženo v našem srdci

To, co se vpravdě prohlašuje za nepochopitelné pro naši přirozenou mysl, je Stvořitelem vloženo do našeho srdce. Věčnost

lze poznat srdcem. Je zrozena v každé lidské bytosti. Proto „Blázen si *v srdci* říká: Bůh není.“ (Žalm 14,1) Všimněte si, že Bible neříká: „Blázen si *v mysli* říká...“ Je spousta ateistů, kteří energicky popírají existenci Boha, ale ve svém srdci ví, že existuje, protože je v něm vložena věčnost. Své srdce ještě úplně nezatvrdili a neupadli tak do naprosto zkaženého stavu.

Mám přítele, který byl před léty zatvrdělým ateistou, nebo si to o sobě myslel. Nedovolil nikomu, aby mu svědčil. Ve skutečnosti jednoho dne vytrhl z rukou svého spolupracovníka Bibli, hodil ji na zem, šlapal po ní a nadával a proklínal toho muže i Bibli. Obvinil tohoto křesťana, že je slaboch a bez mozku.

Později po letech, kdy vyznával ateismus, začal trpět ohromnou bolestí v hrudníku. Lékaři jej otevřeli, aby zjistili, co se děje. Okamžitě jej znovu zavřeli a oznámili mu, že mu nezbyvá ani dvacet čtyři hodin života.

Když tu noc ležel v posteli, uvědomil si, že se odebírá vstříc svému věčnému příbytku a že místo, kam jde, není vůbec místem, kde by chtěl skončit. Jak to věděl, když nedovolil, aby se s ním kdokoli sdílel o Bibli? Nemohlo by to být kvůli tomu, že měl v srdci vloženou věčnost? Přesně jak to Bible říká o lidstvu: „protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil (vložil do srdce – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“ (Římanům 1,19).

Tu noc srdce mého přítele přestalo bít. Opustil své tělo a sestupoval do hluboké temnoty. Temnota byla tak hustá, že měl pocit, že je do ní oblečen. Nezahlédl ani paprsek světla. Poté, co docela dlouhou dobu padal, zaslechl příšerné výkřiky mučených duší. Velká síla jej přitáhla přímo před brány pekla. V tu chvíli mu bylo umožněno vrátit se zpět do svého těla. Lékaři jej oživil.

Hned ráno si zavolal toho jediného křesťana, kterého znal. Jeho přítel přišel a zvěstoval mu dobrou zprávu spasení skrze Ježíše

Krista. Jakmile přijal Ježíše Krista jako Pána a Spasitele svého života, modlil se jeho přítel i za uzdravení. O tři týdny později odešel muž z nemocnice. Žil potom ještě další desetiletí, než se odebral na věčnost. Byl to krácející zázrak.

Když byl ateistou, prohlašoval, že Bůh není. Přesto měl ve svém srdci zasazenu věčnost. Blázen je však ten, kdo nepopírá Boha jen mentálně, ale také se mu vzpírá ve svém srdci, což vede k sežehnutému svědomí. Už je mimo dosah. Držet se pevně něčeho, čemu věříme svým intelektem, je jedna věc. Vždy to lze změnit. Něco naprosto jiného však je, když člověk naprosto zatvrdí své srdce. Slovník *The New Unger's Bible Dictionary* uvádí tuto definici: „V Bibli je za blázna prvotně označován člověk, který odloží bázeň před Bohem a přemýšlí a jedná, jako by mohl beztrestně znevažovat věčné principy Boží spravedlnosti.“³

Blázen možná uzná Boha mentálně, ale ve svém srdci Jeho existenci popírá, což se také odráží na jeho životě. Bázeň před Bohem je to, co naše srdce otevírá pro Ducha Svatého. Pokud o ni přijdeme, není pro nás naděje. Pavel napsal: „„Muži bratři, synové rodu Abrahamova, i vy, kteří se u vás *bojíte Boha*, nám bylo posláno slovo této záchrany.“ (Skutky 13,26) Jen ti, již mají bázeň před Bohem, jsou schopni zaslechnout slova věčného života.

Věčnost v definici

Věčnost byla vložena do našeho srdce, přestože ji není možné pochopit rozumem. Když ji tedy budeme definovat, prosím vás, abyste naslouchali srdcem. Totéž je vlastně potřeba během celé této knihy, chcete-li, aby vám přinesla užitek. Jak to udělat? Zaprvé uznajte, že potřebujete pomoc Ducha Svatého, a poproste Jej, aby vám pomáhal. On bude rozmlouvat s vaším vnitřním člověkem, ne vaším rozumem. Zadruhé se zastavte a rozjímejte, kdykoli vás nějaká pravda nebo výrok rozdmýchá a dotkne se vašeho srdce. S touto knihou nespěchejte. Uděláte-li to, bude její užitek omezen.

Abyste přijali plný dopad Božích věčných slov, používejte tyto dva kroky. Uvidíte, že vás to změní navěky. David řekl: „Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.“ (Žalm 119,11) Nečtěte jen proto, abyste přijali znalost, kterou lze snadno zapomenout či o ni přijít. Uchovejte Boží Slovo ve svém srdci pomocí přemítání a modliteb.

Věčnost je věčně trvajícím; nemá konce. Nicméně nejde jen o to, že je nekonečná, protože nepodléhá času. Věčnost čas prostupuje. Kdybychom měli o věčnosti mluvit jen s ohledem na nekonečné opakování, minuli bychom celý její význam.

Abychom pochytili co nejlepší obrázek o věčnosti, musíme se podívat na samotného Boha. On není omezen v moci, poznání, moudrosti, porozumění ani slávě. A to jsem uvedl jen několik charakteristik. On existuje sám o sobě. Byl Bohem od věků a Bohem bude navěky. On se nazývá „Otec věčnosti“ (Izajáš 9,6).

Youngův doslovný překlad této fráze říká „Otec věčnosti“⁴. On se nazývá „Králem věčnosti“ (1. Timoteovi 1,17AMP) Vše, co je věčné, se nachází v Něm. Ve skutečnosti se v Něm nachází sama věčnost. Vše, co není v Něm, je dočasné a podléhá změně. Nezáleží na tom, jak je to dobré, ctnostné, mocné či jak se to zdá být trvalé, nakonec to pomine. Dokonce země a vesmír podlehnou změně. Bůh však nikoli:

Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi a nebesa jsou dílem tvých rukou. Ona pominou, ty však zůstáváš; všechna jako roucho zestárnou, jako plášť je svineš, jako roucho budou i proměněna. Ty však jsi stále tentýž a tvá léta nepomnou.
(Židům 1,10-12)

Nejen, že nikdy nepomine, ale také zůstává navěky stejný. Bible prohlašuje:

Neboť ,každé tělo je jako tráva a všecka jeho sláva jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale Pánovo slovo zůstává na věčnost' -- to je to slovo, které vám bylo zvěstováno.

(1. Petrův 1,24-25)

Bůh je věčný, proto to, co On promlouvá, je také věčné. On nemůže lhát a to, co vyřkne, nelze porušit. Kdyby tomu tak nebylo, pak by se vše zřítilo do naprosté temnoty, neboť On je světlem a všechno, co je, drží Jeho Slovem. To, co říká, se nikdy nemůže změnit, protože by pak už nebyl věčným. To je jistý základ, na kterém můžeme stavět svůj život.

Věčné soudy

Mnoho lidí dnes nežije svůj život podle toho, co je věčné (podle Božího Slova), ale zakládají jej na smýšlení kultur, tradici, domněnkách a pocitech o tom, jaký si myslí, že Bůh je. To se netýká jen lidí, kteří nejsou křesťané, ale také mnoha věřících. Je děsivé uvěřit něčemu, co je dočasné, a pokládat to za věčnou pravdu. Pokud to člověk udělá, pokládá chybný základ. Sám sebe pak připravuje na jistý pád. Uvěří lži a je potom podveden.

Žasnu nad tím, kolik lidí z těch, co jsem potkal, zakládá svůj život na něčem, co není věčné. Někteří z nich mi vypráví o Bohu a jejich víře v Jeho Syna, ale Ten, kterého vyznávají, není Tím, jenž je zjeven v Božím Slovu. Podvod je opravdu hluboký. Jak mohou věřit něčemu, co si jen vymysleli svou myslí a co bylo vytvořeno společností? Vždyť již bylo řečeno, že obojí je v protikladu Boží přirozenosti! Ježíš řekl:

Kdo ... nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mne poslal, ten mi dal příkaz, co mám říci a co promluvit.

(Jan 12,48-49)

Přijde soudný den, který byl ustanoven před založením časů (viz Skutky 17,31). Ten den nebude zjevena nová pravda; vše bude posouzeno podle toho, co již bylo řečeno. Boží Slovo, které máme už teď, nás bude soudit v poslední den. Ono je věčné. Je definitivní. Neexistují žádné výjimky, úpravy nebo opravy. Neprospělo by nám tedy znát a žít podle toho, co Bůh říká, místo abychom si vytvářeli své vlastní domněnky o tom, co řekl?

Soud, který proběhne ten den, se nazývá *věčným* (viz Židům 6,2). Jinými slovy rozhodnutí, které ten den padne, a to bude založeno na tom, jak byl náš život v souladu s Božím věčným Slovem, určí, jak strávíme zbytek věčnosti! Už to rozhodnutí nebude nikdy možné pozměnit, protože to bude *věčný soud*.

Tak mnoho lidí, jak věřících tak nevěřících, ignoruje, že se soudný den blíží, aniž by to začali brát vážně. Uvěřili falešné naději v nauky, které se nenacházejí v Bibli. Někteří jsou přesvědčeni, že Bůh ten den přihlédně ke všemu dobrému, co kdy udělali, a že pokud to převáží to zlé, získají si Jeho milost. Jiní, kteří o sobě prohlašují, že zakusili nové narození, si myslí, že se nepostaví před Ježíše jako svého soudce, protože je přece jejich Spasitelem. Jsou přesvědčeni, že se jich žádný soud netýká. Budou velice překvapeni. Pak jsou tu lidé, kteří si myslí, že všechno tak nějak dopadne dobře. Důvěřují v nebiblickou milost.

Ani jedna z těchto nauk není to, co ukazuje a čemu vyučuje Nový Zákon. Tyto nauky a mnoho dalších přesvědčení, jež si lidé vytvořili svou vlastní představivostí, jsou dočasné a v ten den neobstojí. V ten den bude mnoho zaskočených mužů a žen. Já osobně jsem přesvědčen, že v soudný den uvidíme více šokovaných lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, než nevěřících.

Důvěra při soudu

Soudného dne se nemusíme děsit. Můžeme v ten den přistoupit s důvěrou:

... kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.

(1. Janův 4,16-17)

Všimněte si fráze „kdo zůstává v Bohu, v tom dosáhla láska při nás cíle (dokonalosti – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“. Klíč, který nám v den soudu poskytne důvěru, je Boží láska, jež v nás dosáhla dokonalosti (zralosti).

Mnoho lidí v církvi se odkloní v této věci. Vidí Boží lásku z dočasného, nikoli věčného pohledu. Společnost i mnoho lidí v církvi obdivuje porozumění lásce a dobrotě. To je však určeno lidskými měřítky. Tyto nauky jsou ve skutečnosti v protikladu Boží lásce. Uvedu několik velice běžných příkladů.

„Máme se moc rádi a chystáme se vzít.“ Toto častokrát slyším od lidí, kteří spolu mají sex už před manželstvím. Nejen, že je to hřích, i když se nakonec přece jen vezmou, ale mnohokrát jsem zažil, že ti, již něco takového prohlašovali, se nakonec vůbec nevezmou. Zapomněli na jasné varování: „Manželství ať je u všech ve vážnosti a manželské lože neposkvrněné, neboť smilníky a cizoložníky bude soudit Bůh.“ (Židům 13,4) Všimněte si, že pisatel listu Židům nenapsal „smilníky a cizoložníky, jež nechodí do církve“. Ne. Týká se to všech, kdo praktikují takovýto životní styl.

„Vím, že to nebyla celá pravda, ale pomůže mi to a uzavřeme tuto dohodu. Postaráme se, aby se s nimi zacházelo férově.“ Toto mnohokrát prohlašují podnikatelé, když si chtějí pojistit nějaký obchod, o kterém jsou přesvědčeni, že je dobrý pro zákazníka, ale musí při něm trošičku překroutit určitá fakta, aby ho k uzavření

přiměli. Nejen, že je to hřích lhaní. Dohoda je téměř vždy výhodnější pro tu stranu, která předchází výrok učinila. Copak zapomněli na varování, jež říká: „... všichni lháři /ti, již vědomě předkládají nepravdu ať slovem či skutkem/ mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je smrt druhá“ (Zjevení 21,8 AMP)?

„Co jsem o něm řekl, je pravda.“ Toto se často říká, když lidé mluví negativně (pomluvy či drby) o spolupracovníkovi, známém či šéfovi. Pravda je, že můžete mít stoprocentní pravdu, a přesto se mýlit, když dojde na standard věčnosti. Pokud si vzpomínáte, nejmladší syn Noema Chám pravdivě informoval své bratry o nahotě a opilosti svého otce. Nicméně protože takto svého otce znevážil, přišlo na celé jeho potomstvo prokletí, jež trvalo po generace. Copak ti, již pomlouvají a kletví, zapomněli na výzvu věřících, ve které se říká: „Nenaříkejte, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce stojí přede dveřmi!“ (Jakubův 5,9)?

Podobných příkladů je bezpočet. Všechny však mají jeden společný znak. Jsou v protikladu s Boží věčnou vůlí. Děsivá je skutečnost, že mnoho lidí, kteří takto žijí a tyto zdánlivě neškodné výroky pronášejí, jsou součástí církve, jsou velmi laskaví a pohlížejí se na ně jako na vzorné občany. Jak však obstojí na věčnosti?

Jan uvádí řešení jak se zdokonalovat (růst) v Boží lásce ve svém dopise o pár řádků výš:

Kdo říká: ‚Znám ho,‘ /vnímám, rozpoznávám, rozumím a jsem obeznámen s Ním (Ježíšem Kristem)/ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda /evangelia/ v něm není. Kdo však zachovává /jako poklad/ jeho slovo /kdo má na paměti Jeho rozkazy a poslouchá a dodržuje celé Jeho poselství/, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. ...

(1. Janův 2,4-5 AMP)

Vzpomeňte si, že je to právě dokonalá (vyzrálá) Boží láska, jež nám poskytne důvěru postavit se před našeho Soudce. Jan zcela jasně vysvětluje, že Boží láska dochází dokonalosti tím, že dodržujeme Jeho příkázání a nechováme se tak, jak je správné v očích společnosti. Pamatujte na to, že Evu nelákalo to *špatné* na stromu poznání dobrého a zlého. Přitahovalo ji to, co bylo *dobré!* „Žena viděla, že je to strom *dobrý* k jídlu a *láskavý* pro oči“ (1. Mojžíšova 3,6). Lidský rozum dokáže vytvořit něco krásného a dobrého, a přesto je to v protikladu s Boží věčnou láskou.

Bible také říká, že není možné dodržovat určité procento Božích příkazů a věřit, že budeme mít v soudný den důvěru. Boží láska v nás dochází dokonalosti, když pečlivě dodržujeme Jeho Slovo celé. Proto nám Bůh dává milost. Ta nás uschopňuje poslouchat Jeho Slovo celé a to způsobem, jenž je pro Něj přijatelný. „Projevujme proto vděčnost, že přijímáme neotřesitelné království, a s ní přinášíme Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní.“ (Židům 12,28)

Klíčem je vědět, po čem Král touží a co očekává, ne co se zdá být dobré v očích společnosti nebo lidskému rozumu. Proto nám Bůh říká: „A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.“ (Římanům 12,2) Co se může zdát dobré naší kultuře, může být pro Boží touhy, to věčné, urážkou.

Rád bych uvedl příklad. Právě teď sedím v hotelu v Singapuru, kde budu tento víkend kázat pro téměř dvacet tisíc lidí. Už jsem v tomto úžasném národě byl mnohokrát. Také jsem několikrát kázal evangelium v Holandsku. V Holandsku není protizákonné vlastnit marihuanu pro vlastní spotřebu. Lidé ji tam mohou legálně kouřit a nemusí se obávat trestu. Nicméně pokud vás v Singapuru přistihnou s určitým množstvím drogy (a je to velmi malé množství), zatknout vás a budete přísně potrestáni. Pokud by to byly určité konkrétní drogy, trestem je smrt oběšením! Když letíte do Singapuru, je tento zákon napsán na vstupním formuláři: „Dle zákonů Singapuru smrt překupníkům drog“.

Dokážete si nyní představit mladého Holanďana, který pravidelně kouří marihuanu, jak cestuje do Singapuru a podělí se o své zboží s lidmi tam? Nadšeně svým novým přátelům vypráví: „Hej, kluci, tohle je skvělé. Uklidní vás to, přivede do nálady, zbaví veškeré frustrace. Nedali byste si? Rád se s vámi podělím.“

Okamžitě jej zatknou. On je v šoku. Okamžitě se policisty zeptá: „Proč mě zatýkáte?“

Přichází den soudu. Holanďan stojí před soudcem a celým srdcem věří, že to je jen nějaké nedorozumění. Soudce potvrdí vinu a vynese rozsudek.

Mladík, celý v šoku, namítne: „Vaše ctihodnosti, pocházím ze země, kde je v pořádku zakouřit si s přáteli marihuanu.“

Soudce pak odpoví: „Nejste v Holandsku. Jste v Singapuru. V této zemi je to proti zákonu!“

Důvěra Holanďana je pryč. Nemá nic, o co by se opřel. Není žádné východisko. Stojí před nejvyšším soudem v zemi a je ztracen.

Když jsem byl před několika lety v Singapuru, byl tam zatčen mladý Američan za to, že rozbil automobil. Zatkli ho, byl shledán vinným a odsouzen k několika ranám ratanem. Toto je trest, který způsobuje trvalé fyzické poškození. Člověka zbičují na zadnici speciálním bambusem napuštěným chemikáliemi. Rozsudek se zdál extrémní. Dokonce i prezident Spojených Států se snažil dosáhnout pro mladíka zmírnění trestu. Nicméně bez úspěchu. Mladík porušil zákony Singapuru a musel podstoupit trest.

Všichni budeme jednou stát před nejvyšším soudem vesmíru. Rozhodnutí tohoto soudu bude konečné navěky. Mnoho lidí bude v šoku z verdiktu nad svým životem, ale nemusí tomu tak být. Ani vy nemusíte být v šoku.

Jste připraveni? Podle Božího Slova můžeme před Soudce vesmíru předstoupit s důvěrou. Tato kniha slouží k tomu, aby vám pomohla se připravit. Kdyby ten holandský mladík věnoval čas tomu, aby se seznámil se zákony Singapuru předtím, než do něj přijel, vyhnul by se trestu. O co důležitější je, abychom se my připravili na svůj vlastní soud, neboť rozsudky, které budou vyneseny u Soudné stolice, budou platné navěky.

Odměny

Na věčnosti proběhne více než jen jeden soud. Bude tam jeden soud určen pro nevěřící, jiný pro věřící, dokonce proběhne i soud andělů. Rozsudky budou různé. Uvidíme ztráty a tresty, ale také odměny. Podrobněji se tím budeme zabývat v dalších kapitolách, ale opět bych rád zdůraznil, že tyto rozsudky budou věčné! Nelze to zdůraznit dostatečně. Zkuste opět mentálně pochopit nekonečnost! Boží vůlí je, abychom o tom věděli předem a abychom usilovali o odměny, jež přichází za poslušnost Jeho Slovu. Pavel napsal:

Nevíte, že ti, kteří běží v závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali. Každý, kdo závodí, je ve všem zdrženlivý; oni proto, aby dostali pomíjivý věnec, my však nepomíjivý /korunu věčného požehnání/. Já tedy běžím ne jako bez cíle; zápasím pěstmi, ne jako bych tloukl do vzduchu, ale zasazuji dobře mířené rány svému tělu /ukázňuji je těžkostmi/a podrobuji je ...

(1. Korintským 9,24)

Pavel jasně říká: „Já tedy běžím ne jako bez cíle“. Jiný překlad uvádí: „Běžím tedy přímo k cíli a se záměrem v každém kroku“ (verš 26). Právě to by měl dělat každý člověk. Běžet se záměrem a jistotou za vítězstvím. Nezávodíme proti druhým, ale sami se sebou.

S ohledem na věčnost

Myslet si, že v soudný den všechno nějak dopadne, nestačí. Nemáme výmluvu. Bůh nám svou vůli zjevil. U soudu bude mnoho lidí, kteří jsou přesvědčeni, že si ve srovnání s druhými vedli v životě velmi dobře, přesto nikdy nedovolili, aby byl jejich život směřován a motivován věčností. Odtud tedy název této knihy: S ohledem na věčnost.

Věčnost nás má pohánět. Znamená to také „vést, ovládat, směřovat“. Jiná definice uvádí „poskytovat motivující a hnací sílu“. Co vede a motivuje náš život na zemi? Je to to věčné nebo to dočasné? Zakládá se to na zbožné moudrosti? Nebo se srovnáváme s ostatními? Nasloucháme lichotkám, tradicím či mýtům prohlašovaným z kazatelen a škol? Obstojí to, na čem jsme postavili svůj život, před Bohem v soudný den? Nebo přijde naše úsilí navěky vniveč? Pamatujte na to, že už víme, co bude standardem při soudu: „Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den.“ (Jan 12,48)

Mnoho těch, kdo se prohlašují za křesťany, bude v šoku, až se postaví při soudu před Ježíše Krista. To budou ti, již hledali bezpečí v části toho, co vyučuje Nový Zákon, ale opomenuli pečlivě studovat zbytek. Rád bych se vás zeptal: chcete zjistit pravdu poté, co bude vynesen *věčný* rozsudek a bude už příliš pozdě na to, cokoli měnit? Nebo chcete už nyní poznat standard, podle kterého budete souzeni?

Další kapitola započne jinotaj, jenž bude pokračovat i v té následující. Čtěte pozorně a pamatujte si podrobnosti, protože se k nim budeme často vracet. Celý příběh vyvrcholí v 8. kapitole a o pravdě, kterou přinese, se budeme bavit po zbytek knihy. Celá kniha se točí kolem tohoto jinotaje, tak jej, prosím, nečtěte jen rychle a povrchně. Možná se k němu budete chtít vrátit i v průběhu našeho vyučování.

O většině toho, co v této knize píšu, se mnou Bůh jednal osobně. Podělím se o své četné chyby, které prozkoumal Duch Svátý mikroskopem Boží pravdy. Mám naději, že vás to rozdmýchá, abyste pečlivě hledali v Bibli a našli pevný základ, na kterém budete moct v soudný den obstát. Podělím se o některé z největších omylů, jež jsou časté v naší společnosti a jež způsobují, že se muži i ženy vzdalují od toho, koho nazývají svým Spasitelem. Budete v šoku, otřeseni a někdy i pokáráni, ale za tím vším přijde příslib, naděje a útěcha.

Jste-li odvážní, toužíte-li po pravdě a máte-li Boží srdce, pusťte se do toho! Budete rádi, že jste to udělali! Následující výzvu si vezměte k srdci:

... ospravedlnění jeho milostí stali jsme se dědici v naději života věčného. Věrohodné je to slovo, a chci, abys na ty věci kladl důraz, totiž aby se ti, kdo uvěřili Bohu, soustředili na to, co je důležité. To je dobré pro každého.

(Titovi 3,7-8, The Message)

2. KAPITOLA

KRÁLOVSTVÍ AFFABEL: ŽIVOT V ENDELU

*A učil je mnohému v podobenstvích /ilustracích,
přirovnáních, a v těch vysvětloval pravdu! ...*

- Marek 4,2 AMP

Byl jednou jeden svět, který byl v mnohém podobný tomu našemu, přesto byl jiný. V tomto světě nebyly nezávislé země. Bylo to jediné království, které se jmenovalo Affabel. Přestože toto království pokrývalo celý známý svět, mělo jediné hlavní město, ze kterého se vše řídilo. Jmenovalo se Velké město Affabelu, které od teď nadále budeme nazývat jen Affabel.

Okouzujícímu městu vládl význačný král, který se jmenoval Jalyn. Král Jalyn byl svými poddanými milován a velice ctěn. Oplýval hlubokou láskou, jež se zdála být nevyčerpatelná. Byl silný a moudrý, přesto zároveň laskavý s úžasným smyslem pro humor. Přestože se choval jako král, byl také zároveň lidský. Když byl člověk s ním, byl obklopen atmosférou plnou dobroty. Už jen jeho přítomnost pozvedala každičkou část života do vyšší úrovně. Jeho vize a předvídavost byly udivující. Měl zvláštní schopnost prohlédnout činy lidí a vidět motivy jejich srdce.

Otce Jalyna, jenž Affabel vybudoval, nazývali zakládající Král Otec. Jakmile všude upevnil řád, předal veškerou vládu nad královstvím svému synu. Obyvatelé toho velkého města pomáhali Jalynovi s vládou v odlehlých provinciích království. To vše umožňovala strukturovaná hierarchie autorit a vedení v hlavním městě.

Město bylo rozlehlé s rozlohou asi 320 km². Bylo navrženo tak dobře, že, přestože bylo hustě obydleno, nikdy se nezdálo přecpáno lidmi. Skládalo se z přilehlých čtvrtí, městských rezidencí a vilek.

Na západním konci Affabelu se na rovině nacházely skromné domky pracujících. (V našem světě by jejich skromné domky byly považovány za extravagantní.) Přestože byla jejich práce velice namáhavá, obyvatelé těchto domků byli vděční za to, že mohou žít v královském městě.

Hornatá území u severní a jižní hranice města byla domovem řemeslníků. Byli to lidé, kteří byli zdatní ve tvořivých uměních hudby, literatury, výtvarnictví a designu. Jejich domovy měly nádherné výhledy a byly mnohem rozlehlejší, než domovy dělníků.

Nejpřitažlivější část města byla jeho východní část, ve které se nacházelo hojné množství krásných vil. Tato oblast se nazývala Královské centrum. V této ohromné části města bydlel král a zde také trávil většinu času. Byl to také domov pro ty, již pracovali králi nejbliže. Zde bydleli jeho úředníci a vůdcové.

Královské centrum bylo vybudováno na útesu a vypadalo jako klenot, jenž shlíží na břehy Velkého moře. Z azurového oceánu neustále vál svěží vánek a tím občerstvoval město. Vody lemovaly ty nejstarodávnější bílé písečné pláže, které svou nádherou předčila jediné královská zahrada. Ta se prolínala celým Královským centrem a dodávala mu tak barvu a zářivost, kamkoli se člověk obrátil. Toto místo bylo bezpochyby nejžádanějším místem k bydlení v celém Affabelu. Každý dům vyzařoval nesmírnou eleganci a předčil ho jediné královský palác.

Uprostřed Affabelu stál strom života. Jeho zázračné ovoce směli jíst jediné královi poddaní. Ovoce bylo nejen výtečné a krásné pro oči, ale v jeho voňavé dužině se ukrývala moc zázraků.

Komunita v Endelu

Na západ od rovinatého Affabelu se rozprostírala Vnější pustina, která se táhla téměř sto kilometrů až k velké řece Adonga. Jakmile jste překročili řeku Adonga, ocitli jste se v jiné části království, která se jmenovala Endel. Když se občanům Affabelu narodily děti, okamžitě po narození je odnesli do provincie Endel. Než dosáhly věku jednoho týdne, předali je do péče královských chův. Když bylo těmto malým obyvatelům, neboli Endelitanům, pět let, začali chodit do školy, kde se jim po dobu deseti let dostalo vzdělání. Tam se učili cestám Affabelu a krále Jalyna.

Příležitost setkat se s Jalynem měli jen chůvy a učitelé. Asi tak každých pět let je tajně navštívil, aby se s nimi podělil o to, co má ohledně školy a dětí na srdci. Nikdy svou přítomností nenavštívil všechny, ale i tak byla jeho dobrota znatelná a hmatatelná na všem v Endelu.

Deset let studia ve škole v Endelu mělo studenty připravit na život, který je čekal. Když jim bylo patnáct let, dostali krátkou dobu na to, aby použili vše, co se naučili. V tomto období jim svěřili část bohatství a zodpovědnosti. To, jak spravovali svůj mladý život a zdroje, které dostali, rozhodlo o tom, co a kde budou dělat po zbytek svého života, což v jejich světě znamenalo 150 let. Přestože toto období zkoušek trvalo pět let, nikdo ze studentů nevěděl, jak dlouho bude přesně trvat. Věděli jen, že nebude delší než deset let. Na konci tohoto období se každý student postavil před krále, aby skládal účty ze svých rozhodnutí.

Období zkoušek stanovilo věrnost studentů. Ti, kteří se svými slovy i činy drželi principů krále Jalyna, získali vedení. Stali se obyvateli Affabelu. Jejich rozhodnutí jim přineslo odpovídající odměny.

Jestliže ale student rebeloval a žil si jen pro sebe během doby zkoušek, pak jej vyhostili do země Osamění. Osamění byla opuštěná

země vnější temnoty, kde vládlo osamění a beznaděj. Tam trpěli vzpurní lidé obrovská muka a zůstali tam uvěznění po zbytek svého života.

První člověk, který byl do této pustiny odsouzen, byl Dágon. Ten se stal prvním temným pánem Osamění. Přestože to bylo již mnoho let, kdy se proti Jalynovi vzbouřil, stále byl v Endelu patrný jeho vliv. Obyvatelé Endelu, již uznali Jalyna jako svého pána, se vymanili z temné moci Dáгона. Nicméně ti, kteří odmítli sloužit Jalynovi, zůstali pod vládou tohoto padlého pána.

Aby velký král Jalyn zabránil dalšímu šíření temnoty do svého království, byl nucen vydat dekret, který zajišťoval jak ochranu, tak bezúhonnost a sociální infrastrukturu Affabelu. Všichni, kteří se přidali k Dágonovi a odmítli uznat Jalyna za krále slovem či skutkem, byli po zbytek svého života vykázáni do země Osamění.

Náš příběh může začít. Budeme sledovat život pěti studentů v Endelu. Jmenují se: Nezávislý, Podvedený, Zbabělá, Sobeček a Laskavá. Každého bych rád představil.

Nezávislý

Nezávislý neustále zpochybňuje existenci Affabelu. Nedokáže uvěřit, že někdo jako Jalyn, kterého nikdy neviděl a nikdy se s ním nesetkal, požaduje nejen jeho oddanost, ale také přísnou poslušnost „seznamu pravidel“. Má podezření, že je to jen trik, jak jeho i ostatní spolužáky udržet pod vládou učitelů. V současnosti odmítá chodit do školy a učit se o tomto imaginárním království.

Nezávislý se ostatním posmívá za to, že takovému nesmyslu věří. Má v úmyslu žít tak, jak se mu bude líbit, nezávisle na zákonech Jalyna. Výjimku učiní jedině tehdy, pokud se mu budou královy vyhlášky hodit. Pak se jimi bude řídit, ale pouze proto, že to byl jeho nápad. Nenechá nikoho na pochybách ohledně toho, že on svůj život vůli někoho dalšího rozhodně nepodřídí.

Podvedený

Podvedený existenci Affabelu nezpochybňuje. Věří v krále Jalyna a dokonce se těší z jeho příslibů. Mentálně i slovně souhlasí s vyučováním a postupem školy, přesto je s nimi velká část jeho životního stylu v protikladu. Oslavuje svou oddanost králi a jeho učení a zapojuje se do různých funkcí ve škole, když mu přináší potěšení, ale když nevidí žádný prospěch pro sebe, jeho přístup se okamžitě mění. Jeho životní styl je v protikladu životnímu stylu opravdového následovníka Jalyna. Protože má velmi silnou osobnost, nenápadně k sobě přitahuje i ostatní. Nikdy se nezastaví a nezamyslí se nad obdobím zkoušek a přicházejícím soudem.

Podvedený vychází velmi dobře s Nezávislým, i když se neshodnou na existenci Jalyna. S Podvedeným je zábava a mají společné zájmy, takže s ním Nezávislý rád tráví čas.

Zbabělá

Zbabělá je ze všech studentů nejvíc nadšená. Ve třídě často odpovídá a neustále dosahuje nejlepších známek. Je velmi aktivní a obvykle vymýšlí aktivity po vyučování, aby se studenti více zapojili ve své komunitě. Každý, kdo by studenty hodnotil, by o ní řekl, že je pro Jalyna nejvíce zapálená.

Sobeček

Sobeček také věří v Jalyna a jeho učení. Nezpochybňuje existenci Affabelu a je také docela výřečný. Je přesvědčen, že je Jalyn tak úžasný vládce a laskavý soudce, že bude milostivý vůči každému, kdo mu bude přísahat věrnost. Je však zaměřen na své vlastní omezené vnímání Jalynova učení a charakteru. Uniklo mu, že je Jalyn spravedlivý a svatý vůdce, stejně jako je laskavý a milosrdný. A tak si Sobeček vytvořil pokřivený obraz o tom, jaký Jalyn vlastně je. Je přesvědčen, že se Podvedený, Zbabělá i Laskavá stanou bezpochyby součástí Jalynova slavného království, přestože si dělá obavy o neustálý odpor Nezávislého.

Sobeček je přesvědčený, že každý, kdo Jalyna vyzná svými ústy a žije tak, aby neporušoval žádný větší příkaz, získá přístup do Affabelu. Nicméně však přesně podle svého jména usiluje hlavně o své dobro a prospěch, a jestliže udělá něco dobrého, pak je to často motivováno osobním ziskem. Jsou chvíle, kdy jej motivuje slitování, když však dojde na lámání chleba, snaží se vždy najít, co z toho bude mít on.

Laskavá

Poslední studentka, mladá dáma Laskavá, je taková, že si příkazy krále Jalyna bere k srdci a poslouchá je. Nejenže se vyučila jeho principům, také se snaží poznat srdce krále, které se skrývá za každým nařízením. Tráví hodně času tím, aby poznala a porozuměla Jalynově vůli. To znamená dlouhé hodiny studia a vydání se pro dobro školy a společnosti v Endelu. Ví velice dobře, že jakmile jí bude patnáct let, dostane krátkou dobu na to, aby uskutečnila přání velkého krále. Touží žít jen pro Jalynovu slávu a nedovolí ničemu, z čeho by měla ona sama osobní zisk, aby se jí dostalo do cesty a zabránilo tomuto prvořadému záměru.

Laskavá miluje Jalyna a toužebně očekává den, kdy se setkají. Horlivě jej poslouchá a častokrát mluví s druhými o jeho dobrotě. Za to se jí často posmívají a bývá osamocená. Přestože za svůj postoj neochvějně oddanosti Jalynově zákonům trpí, nic jí nepřiměje přestat být králi věrná.

Maturanti

Všech pět Endeliťanů dovršilo patnácti let. Přišel ustanovený den a s ostatními dvěma tisíci studentů ukončili školu. Každému svěřili konkrétní úkol a k tomu dostal odpovídající sumu peněz do začátku. Tuto částku předem určil Jalyn a při maturitě ji studentům rozdával ředitel.

U našich pěti studentů to vypadalo následovně: Nezávislý dostal svěřeno 55 tisíc, Podvedený a Zbabělá dostali každý 40 tisíc, Sobeček získal nejvíce, a to 75 tisíc, a Laskavá získala 25 tisíc. S penězi a posledními pokyny tyto mladé obyvatele rozpustili.

Obchodník

Přestože Nezávislý do školy moc nechodil, měl pocit, jako by se mu něco z toho učení stále vznášelo nad hlavou. Častokrát si říkával, zda opravdu může být pravdou něco z těch nesmyslů, kterým je vyučovali ve škole. Pokud ano, pak doufal, že jeho chování neovlivní až příliš to, kolik dostane, až školu ukončí.

Když přijímal obálku s tím, co mu bylo svěřeno, třásl se mu ruce. Když ji otevřel, musel potlačit své překvapení a úlevu nad tím, kolik mu svěřili. Jeho nadšení ještě vzrostlo, když zjistil, že dostal o 15 tisíc víc než Zbabělá a o víc než dvakrát tolik než Laskavá. Pomyslel si: *Jak zbytečné to bylo! Laskavá i Zbabělá celý svůj čas trávil na nudném vyučování, dělaly toho tolik navíc, všechny ty hodiny, a teď za to dostaly tak málo.*

Tato zkušenost jen Nezávislému potvrdila, že Jalyn neexistuje. Přemýšlel o tom, že jim peníze zanechali rodiče, kteří před léty tak najednou zmizeli. To jen utvrdilo jeho přesvědčení, že celý ten příběh o Jalynovi je jen pohádka, kterou si ve škole vymysleli, aby mohli řídit jejich mladý život a aby jim nedovolili stát se volnomyšlenkáři.

Pár týdnů oslavoval maturitu a pak si uvědomil, že musí založit podnik. Začal pomalu panikařit nad tím, jak rapidně se zmenšoval obnos financí, které získal.

Otevřel si tedy prodejnu s auty. Zjistil, že je skvělý obchodník. Podnikání mu šlo opravdu skvěle. Obchody se dařily. Mnoho maturantů využilo část peněz, které do začátku dostali, aby si koupili ojeté, nebo dokonce nové auto v prodejně Nezávislého. Když měl víc peněz, rozšířil své podnikání i do jiných oblastí, kde

se mu také velice dařilo. Jak rostly jeho vklady, začal také měnit svůj životní styl. Brzy zjistil, že peníze jsou úžasným zdrojem vlivu a že se zdá, že si za ně koupí i štěstí. Úspěch, peníze a neustále se zvyšující životní úroveň začaly lákat ženy, což učinilo život ještě nádhernější a přitažlivější.

Nezávislý nechodil na pravidelná týdenní setkání komunity, ale stále jej považovali za velmi dobrého občana, protože si většina lidí vážila jeho podpory a financí při různých projektech. Zdálo se, že život tohoto pilného Endelítana nemůže být lepší.

Stavař a developer

Podvedený byl velmi ochoten s Nezávislým pár týdnů oslavovat. Přestože nedostal tolik jako ostatní, byl rád, že má víc než Laskavá. Jen to utvrdilo jeho pokřivený pohled na Jalyna jako na krále, který je extrémně milosrdný, že na určitých věcech opravdu vůbec nezáleží.

Podvedený měl uvolněné sexuální mravy s několika děvčaty, se kterými chodil na škole, přestože to bylo v protikladu s učením, které získal. Neviděl v tom žádný problém, protože přece v Jalyna i jeho království doopravdy věřil. Vytvořil si vlastní přístup k životu: *Dokud budu pořád prokazovat věrnost Jalynovi a dokud někomu opravdu neublížím, budu s králem stále zadobře.* Zdůvodnil si, že přece Jalyn chápe, že každý má nějaké potřeby a že nikdo není dokonalý. Byl si jistý, že všechny jeho chyby přikryje při soudu Jalynovo milosrdenství a milost, protože v krále věří celým svým srdcem.

Pár týdnů po maturitě si založil své podnikání. Stal se stavitelem domů. Na začátku měl potíže najít si zákazníky. Jeho modelový dům byl skvělý, ale nedařilo se mu najít kupce. Někteří si mysleli, že je příliš drahý, jiní si nemohli dovolit tak krásný dům. V zoufalství snížil Podvedený cenu.

Podvedený stále před zákazníky používal svůj modelový dům. Dál sliboval všechno, co předtím, ale začal používat méně kvalitní materiály než dříve, nebo než přislíbil. Ve skutečnosti některé materiály, které používal, nesplňovaly normy a předpisy Endelu. Podvedený si to ospravedlnil tím, že zákonodárci, kteří dané předpisy sepsali, byli enormně přísní a opatrní. Byl si jistý, že materiály, které vybral on, určitě vydrží jakýkoli nápor či povětrnostní podmínky. Protože jeho dům se náhle stal velice dobrou nabídkou, začaly se hrnout proudy Endeliťanů, kteří s ním podepisovali smlouvu. Bylo jich víc, než kolik domů dokázal postavit. Podnikání se konečně rozjelo.

Po několika letech se Podvedený rozhodl přejít k obchodování s pozemky. Už měl dost stížností ze strany zákazníků. Říkal si, že jakmile pozemek prodá, bude jej mít z krku. Nebude se muset zabývat zárukami a opravami.

Podvedený byl nadšený, když narazil na pozemek, který stál jen asi tisíc svěřených peněz za akr. Bylo to příliš dobré na to, aby to byla pravda. Další výzkum však ukázal, že je pozemek v povodňové zóně. Tuto informaci vědělo jen několik málo lidí. Všichni to byli přátelé Podvedeného. Přesvědčil radního, který byl kamarád Nezávislého, aby dal souhlas s prodejem bez řádného geologického průzkumu. Koneckonců za jeho života k žádným záplavám nedošlo, takže v čem je problém? Všechno proběhlo hladce jako na drátku. Po té události se zdálo, že život už pro tohoto mladého podnikatele nemůže být lepším.

Asistentka učitele

Ihned po maturitě se Zbabělá se skupinkou dalších děvčat vydala na nákupy na celý víkend. Říkala si, že to bude dobré hned ze dvou důvodů: zaprvé mohla strávit čas a oslavit to se svými nejbližšími kamarádkami a zadruhé mohla si tak pořídit oblečení a doplňky, které bude pro svou nadcházející kariéru potřebovat. Největší touhou srdce Zbabělé bylo stát se asistentkou učitele na škole v

Endelu. Nevzpomínala si, že by kdy po něčem toužila víc. Příští pátek měla mít přijímací pohovor.

Druhý den nákupů jí kamarádka Pomlouvačná řekla, že jejich společná přítelkyně, Klevetová, řekla řediteli, že Zbabělá spala s jedním spolužákem. Ve Zbabělé to vřelo, když ji poslouchala. To mohlo velmi ohrozit její šance na přijetí místa asistentky. Byla to absurdní lež a nebylo na tom ani ždíbíček pravdy. Uchovala se po celou dobu školy čistá. Měla pocit, že to Klevetová udělala z čisté závidisti nebo možná i nenávisti.

Zbabělá zuřila. Byla hluboce uražená a po zbytek víkendu ji spalovaly myšlenky a vzpomínky na zradu své předpokládané přítelkyně. Přísahala, že to Klevetové oplatí.

Přišel den pohovoru a k velkému překvapení vybrali Zbabělou na to místo. Ředitel ji informoval, že o té pomluvě opravdu slyšel, ale že vše prověřil a zjistil, že to není pravda.

Nejenže Zbabělá získala místo asistentky, byla navíc přidělena ke svému oblíbenému učiteli. Jmenoval se Dvořživotný. Byl to nejnadanější učitel na škole. Bylo mu dvacet pět a vyučoval mladé Endeliťany už několik let. (Soud učitelů neprobíhal v jejich dvaceti letech, jako tomu bylo u ostatních mladých lidí, ale až ve třiceti letech.) Zbabělá žasla, že byla vybrána k tomu, aby spolupracovala s tak dynamickým vedoucím.

Začalo pololetí a všechno šlapalo jak na drátku. Zbabělá si však v srdci stále nesla hlodající urážku své bývalé přítelkyně. Nehledě na to, jak se vše dařilo, nedokázala se přenést přes zradu Klevetové.

I když vše vypadalo dobře, pod povrchem bobtnal problém. Jméno Dvořživotného sedělo přesně na jeho povahu. Jako učitel žil jedním životem a ve svém soukromí životem docela jiným. Jeho soud bude opravdu přísný a tvrdý, protože jako učitel měl výsadu osobně se setkat s Jalynem.

Jednoho večera, když spolu byli Zbabělá a Dvojživotný o samotě, po ní vyjel. Okamžitě od něj odešla v šoku a našťvaná. Nevzdal to a neustále o ni usiloval i během několika dalších týdnů. Začala pochybovat o své reakci a naslouchat jeho přemlouvání, protože to byl tak úžasný a znalý muž. Jeho pozornost se jí líbila. Byl jemný a laskavý a ve společnosti považován za nejkrásnějšího muže této komunity. Po dlouhém vnitřním boji Zbabělá nakonec odevzdala své panenství Dvojživotnému a ti dva začali vášnivou aférku.

Zbabělá nikdy nepoznala tak osvěžující pocit vášně a lásky. Pokaždé, když zahlédla Dvojživotného, se jí zatajil dech. Myšlenky na jejich schůzky a společné večery ji zcela pohltily a dočasně zastínily i její nyní již hluboce vetkanou urážku, kterou si stále nesla uvnitř.

Nicméně jí po čtyřech měsících dal najednou Dvojživotný kopačky. Zbabělá se cítila šíleně. Byla zničená. Chtěla vědět, proč to udělal. Přehrávala si v hlavě každé setkání a snažila se z něj vymámit odpověď. Nakonec jí Dvojživotný řekl, že se doslechl o informaci Klevetové ohledně její aférky se spolužákem kdysi v minulosti. To nebyl skutečný důvod pro změnu jeho chování. Ztratil o Zbabělou zájem. Už flirtoval s jinou mladou ženou ze společnosti. Mladé dívky jen těžko odolávaly svůdným a přesvědčivým řečem tohoto prominentního učitele.

Zbabělá zuřila. Nedokázala snést pomýšlení, že Dvojživotného každý den uvidí. Protože už nemohla dál, dala ve škole výpověď.

Po několika dnech trucování si Zbabělá za to, co jí z těch 40 tisíc zbylo, otevřela kosmetický salón. Přestala chodit na setkání, která každý týden probíhala, přestože Jalyn přikázal, aby jeho poddaní taková setkání neopomíjeli. Zbabělá se nechtěla spolčovat s pokrytci a většina lidí na tom setkání jí jako pokrytci připadala.

Každým dnem se Zbabělá víc a víc zatvrzovala. Už sotva kdy zmínila školu nebo Jalyna. Vášeň, kterou kdysi tak svobodně projevovala, nahradil nezájem a cynismus. Když se jí zeptali, přiznala oddanost Jalynovi, ale kdesi hluboko uvnitř jej obviňovala za to, že dovolil, aby v jeho škole pracoval jako učitel tak zkorumpovaný muž.

Než skončilo období zkoušek, byla ze Zbabělé velmi uražená, zahořklá žena, i když, když se jí někdo zeptal, energicky to popírala. Své dny trávila tím, že se snažila odplatit těm, kteří ji tak hluboce zranili.

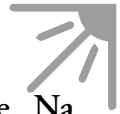
Starosta Endelu

Nyní se dostáváme k Sobečkovi. Jednoduše žasl nad částkou, kterou dostal. Oslavoval, ale znal z Jalynova učení dost, aby se dokázal vyvarovat přesprávnému hýření. Dal si pár dnů oddech a vrhnul se do investování. Vyneslo mu zisk a velmi rychle to, co dostal do začátku, zdvojnásobil. Jak mu přibývalo peněz, rostla také jeho popularita u vrstevníků.

Sobeček si koupil dům v nejkrásnější části Endelu a zval do něj vlivné a mocné. Vládní úředníci, profesionální atleti, známí podnikatelé a další významní lidé si užívali jeho bohaté pohostinnosti. Velmi rychle se stal jedním z nejdůležitějších mužů ve společnosti.

O tři roky později se Sobeček rozhodl kandidovat jako starosta Endelu a volby s přehledem vyhrál díky svému finančnímu vlivu a společenským konexím. Jakmile přijal úřad starosty, čelil mnohým rozhodnutím. Jedno se týkalo školy. Kvůli nárůstu obyvatel bylo potřeba větších prostor. To znamenalo koupit pozemek a najít stavitele, spočítat stavební náklady a vše ostatní, co bylo potřeba k vybavení školy.

Prvním krokem bylo, aby se v komunitě vybraly peníze. Na pravidelných setkáních slýchal Sobeček každý týden o tom, že je potřeba více financí. Když byla sbírka hotová, on sám dal pouze asi tisíc svěřených peněz.

Pak přišlo těžké rozhodnutí. Škola měla konečně dostatek peněz, aby si koupila konkrétní pozemek. Šlo o velmi výhodnou koupi a cena pozemku přesně odpovídala jejich rozpočtu. Ten samý pozemek však usiloval koupit i velký obchodní dům. Radnice se rozdělila. Škola je nevýdělečná organizace, takže nepřinese žádný zisk ani daně. Obchod však přinese příjem z daní a vytvoří navíc ještě pracovní místa pro občany města.

Protože se radní nedokázali dohodnout, patřil rozhodující hlas právě starostovi. Sobeček byl plný rozporů. Majitelé obchodního domu jej velice podpořili při jeho kampani a poskytli na ni nemalé finanční částky. Stejně tak mu pomohl i jejich vliv. Mnohokrát při nejrůznějších příležitostech byli hosty v jeho domě.

Sobeček tedy hlasoval ve prospěch obchodního domu. Své rozhodnutí před veřejností obhajoval tím, že to bude nejlepší pro blaho všech občanů Endelu. Nejenže to připraví cestu pro další pracovní příležitosti, ale navíc to i přinese příjmy do městské pokladny. Škole doporučil, aby se snažila najít cestu, jak rozšířit své nynější prostory, přestože věděl, že to není proveditelné. Jeho rozhodnutí zklamalo upřímné následovníky Jalyna, ale společnost mu všeobecně tleskala.

Dvouleté období Sobečka se pomalu chýlilo ke konci a přišel čas na novou volební kampaň. Trošku si dělal výčitky, a proto daroval škole dar 5 tisíc spolu s příslibem najít jiný, vhodný pozemek, který by vyhovoval budově školy. To mu opět získalo důvěru mnoha následovníků Jalyna. Zdálo se, že to mladý vůdce snadno vyhraje i podruhé.

Majitelka restaurace

Po maturitě darovala Laskavá tři ze svých 25 tisíc škole v Endelu. Byl to příspěvek na novou příjezdovou cestu ke škole. Byla vděčná za všechno, co se naučila. Chtěla tak vděčnost vyjádřit. Za zbytek peněz se jí podařilo otevřít restauraci.

Laskavá milovala vše, co se týkalo kuchařského umění. Když se k tomu přidal fakt, že byla důvtipnou podnikatelkou, tak se zdálo, že otevření restaurace je tím nejlepším způsobem, jak využít její dary a zároveň posloužit komunitě. Podařilo se jí sehnat ty nejlepší kuchaře v zemi. Na základě jejich zkušeností vytvořila skvělé menu. Restaurace byla okamžitě velmi úspěšná.

Přestože za svou restauraci získala Laskavá mnohá ocenění, vždy svůj úspěch připisovala Jalynově moudrosti. V rozhovorech neustále opakovaně děkovala svým učitelům a chválila své zaměstnance. Odmítala se chlubit sama sebou a připisovat úspěchy jen sobě. Věděla, že za vše vděčí Jalynovi.

Laskavá svůj úspěch využívala v prospěch komunity i školy. Dodávala polévku do školní jídelny. Častokrát večer uspořádala rozdávání jídla pro potřebné. Moc ji bavilo sytit chudé teplým jídlem. Rozhodla se, že bude dávat 25 % veškerého zisku restaurace škole. Za pět let jim dala víc než dvě stě tisíc.

Laskavá pomáhala vždy těm, kteří těžce pracovali, ale přesto měli problém vyjít. Kromě finanční pomoci se pohotově podělila i o Jalynovy principy moudrosti a úspěchu. Neustále těm, kterým pomáhala, zdůrazňovala, že by to nikdy nedokázala, kdyby nebylo Jalyna.

Přestože byla její restaurace úspěšná, nikdy ji nepozvali na společenské události do domu Sobečka. Ani ji nikdy nepožádali, aby se stala součástí vedení komunity. Byla pro ně až příliš radikální ve své oddanosti Jalynovi. To, že ji vlivní Endeliťané vyloučili, ji

však nijak neodradilo. Zaměřila se na pomoc těm méně šťastným. Moc ráda chodila na pravidelná setkání ve škole a vždy nabízela pomoc v nejrůznějších oblastech. Byla to naplněná mladá dáma.

Stanovený den soudu

Nadešel poslední den zkoušek. Ti, pro které se chystal soud, věděli, že se blíží, protože pět let už skončilo. Nikdo si ale nepředstavoval, že to bude tak brzy.

Ten den začal jako každý jiný. Skončil však úplně jinak. Pozdě v noci přišly královské stráže a sebraly všechny maturanty. Celé dva tisíce. K jejich tajnému odchodu došlo, když všichni ostatní Endeliťané spali.

Všichni tito mladí občané prošli tajným průchodem. Byl to takový hluboký tunel, který vedl pod řekou Adonga. Když vyšli z tunelu, cestovali ještě další dva dny přes neplodnou pustinu. Po celou cestu jim vrchní strážce dával vše, co potřebovali. Měli s sebou jídlo, vodu a další zásoby.

Strážci byli sice laskaví, ale velmi rezervovaní. Veškerou svou energii zaměřovali na úkol, který je před nimi. Na některé otázky sice odpověděli, ale Endeliťané pokládali další a další. Na ty odpovídat nesměli. Jejich obvyklá odpověď na takové otázky zněla: „Všechno se ve správný čas dozvíte.“ To jen zvětšilo zvědavost mladých cestovatelů.

Endeliťané si nepohody, kterou pustina oplývala, téměř ani nevšimli. Pomalu putovali k vytouženému městu. Při západu třetí den vystoupali na horu. Odtud se jim při východu slunce ráno naskytl přenádherný pohled. Před nimi leželo to majestátní město. Affabel byl mnohem velkolepější, než si kdokoli z nich dokázal představit.

Přibližovali se k němu a jen rostl jejich údiv. Dokonce i při pohledu z roviny bylo jasné, že se mu zdaleka nic nevyrovná. Ve srovnání s předměstím tohoto města byl Endel maličký a chudobný.

Když vstoupili muži a ženy z Endelu do centrální části města, zjistili, že zde vše pulsuje životem. To místo bylo tak úžasné, že zde ptáci nezpívali. Měli dar jazyků. Jejich překrásné, melodické písně opěvovaly krásu, kterou poutníci spatřovali, a znásobovaly slávu celého města.

To nebylo pro ty z Endelu, již slyšeli, že koně královských stráží mluví, až tak velkým překvapením. Tato vznešená zvířata mluvila nejen k sobě navzájem, ale také rozmlouvala se svými jezdci. Bylo zřejmé, že mezi zvířaty i jejich jezdci existuje velmi blízký, citový vztah. Nyní bylo jasné, že v Affabelu mají dar řeči všechna stvoření. A že mají také schopnost citu a radosti.

Ať se mladí Endeliťané ohlédli kamkoli, všude se jim naskýtal dechberoucí pohled. Žasli nad nádherou Affabelu. I vzduch byl plný života. Přinášel čerstvost jejich mysli i sílu po cestě unavenému tělu. Voda, jež protékala městem, je omámila. Byla nějak hmotnější, jako by se třpytila životem. Všude kolem se nesly tóny okouzlující hudby. Ty do jejich vzrušené duše vnášely trvalý pocit pokoje. Všechno – malou kytičkou počínaje a vzduchem konče – bylo plné života. Neslo to v sobě schopnost život předávat. Každíčký kousíček v této zázračné zemi byl plný až přetékal.

Mladí cestovatelé si nemohli pomoci a natahovali ruce, aby se dotkli všeho, na co jen dosáhli. Toužili se rozběhnout a celé to nádherné město prozkoumat, ale někde v hloubi věděli, že teď by jim to nedovolili.

Přivedli je přímo do obrovského předpokoje velikánského sálu. Zde rozdělili muže a ženy. Budova, do které je přivedli, byla tak ohromná, že se zdálo, že nemá konce. Muselo se sem mezi zdi z mramoru vejít minimálně sto tisíc lidí.

V předpokoji se Endeliťané mohli občerstvit a dopřát si koupel nebo sprchu. Dostali také roucho. To vše byla příprava na setkání s králem. Všichni se zaprášeného oblečení s radostí zbavili. Vypadalo divně a vůbec se do tohoto zářivého města nehodilo. V hloubce každého z nich vyrostla neuvěřitelná touha přebývat v Affabelu. Měli zvláštní pocit, že se vrátili domů.

Po koupeli a poté, co se oblékli, se opět setkali ve skupině a chystali se najíst. Banketová snídaně se servírovala ve velkolepé zahradě, kde si Endeliťané mohli na chvíli sednout a popovídat. Poté, co se najedli, je opět rozdělili. Tentokrát podle jmen. Laskavou, Sobečka a asi pět set dalších lidí odvedli do nedaleké síně napravo. Zbabělou, Podvedeného a Nezávislého odvedli se zbývajícími patnácti tisíci do jiné místnosti vlevo. Když do těchto prostor vstupovali, všimli si, že má každý z nich na prahu vytesáno jejich jméno. Jména byla zvláštní a v jazyce, kterému nerozuměli. Jedna síň se jmenovala Síň života. Ta druhá Síň spravedlnosti.

Síň života a Síň spravedlnosti

Jakmile překročili práh místnosti vlevo, zakusil Nezávislý zvláštní nepříjemný pocit. Byl naprosto vystrašený. Uchýlil se ke svým vzpomínkám na školu a snažil se utěšovat tím málem, které o Jalynovi slyšel. Všechno bylo tak matoucí. Najednou litoval, že tolik hodin zameškal.

Bylo zřejmé, že se mýlil. Jak toto město, tak i jeho král byli skuteční. Snažil se zastavit narůstající strach a soustředit se na to, co si pamatoval o Jalynově lásce a milosrdenství. V tuto chvíli nechtěl přemýšlet o tom, že je Jalyn spravedlivý a svatý, i když si právě tyto myšlenky snažily získat jeho pozornost. Neustále se snažil ujišťovat sám sebe tím, že vzpomínal na to, kdy byl dobrým občanem a jak podporoval dobrovolníky ve své komunitě.

Zhluboka se nadechl. Rozhlédl se kolem, aby zjistil, v čí přítomnosti se nachází. Nešlo si nevšimnout, že je mezi těmi

nejhoršími lidmi z Endelu. Rozpoznával zloděje, podvodníky i opilce. Byli tu jak ti, kterým se pracovat nechtělo, tak ti, kteří pracovali pouze ve svůj prospěch. Jeho strach narůstal. Ve chvíli, kdy hrozilo, že zpanikaří, zahlédl Zbábělou. Nezávislý přivrel s úlevou oči. Okamžitě si vzpomněl, že ona byla ta nejdělejší a že během školních let následovala Jalyna s nadšením. Dokonce snad pracovala přímo ve škole, nebo ne? Jestliže je v této místnosti s ním, pak všechno dopadne dobře.

Nezávislý si to namířil směrem ke Zbábělé. Cestou narazil na Podvedeného. Další dobré znamení! I když se se Zbábělou vůbec nestýkal, o Podvedeném věděl jistě, že je silně věřící. Dokonce se spolu o Jalynovi hádávali. Objal starého přítele a jeho nálada se naprosto změnila.

Podvedený se choval velice hlučně a pozitivně. Oba dva se pustili do živého rozhovoru a veškerý strach Nezávislého zmizel. Jalynovo milosrdenství je určitě ještě mnohem větší, než si mysleli. Jen se podívejte, jak lehce odpustil lidem, o kterých by si Nezávislý nikdy nepomyslel, že by to sem zvládli. Toto nemůže být nic jiného než pravda. Vždyť jen o pár metrů dál stojí ten skvělý učitel Dvojživotný. Nezávislý pocítil další ujištění, že všechno dopadne dobře. Nicméně jej malinko znepokojovala skutečnost, že zde není Laskavá a Sobeček. Také bylo obtížné ignorovat to, že v rozích místnosti byli lidé, kteří plakali. Možná je jen zasáhla Jalynova dobrota.

I druhá síň byla plná emocí. Přátelé, kteří se po maturitě neviděli, byli nadšení, že jsou opět spolu. Jejich rozhovory byly plné vzrušení: už brzy spatří na vlastní oči Jalyna! Nadešel čas, kdy se naplní jejich pravý záměr a zaslíbená budoucnost.

Všichni si povídali o tomto úžasném městě. Vždycky věděli, že to bude mnohem lepší místo než Endel, ale i jejich počáteční dojem předčil veškeré očekávání. Bylo to lepší, než dokázali vstřebat. Skutečně je pravda, že zde, na takovém přeslavném místě, stráví

zbytek svého života? Každý z nich by dobrovolně uklízel podlahy, jen aby zde mohl být. Všichni, kteří zde čekali, věděli, že následovali Jalyna, ale jak ubíhal čas, rozhostilo se v místnosti posvátné ticho. Byli opravdu věrní? Vše se ukáže. Ke vzrušení se přidala bázeň. Tito pokorní služebníci očekávali setkání s králem.

Nejprve měli být souzeni ti v Síni života. Vrátime se k nim však později. Nyní nás děj našeho příběhu zaneše zpět do Síne spravedlnosti.

Předvolání

Bylo poledne. Lidé v Síni spravedlnosti se už dávno uklidnili a začali věřit, že to s nimi dopadne dobře. Uklidňovali se, že Jalynova milost přikryje vše, co se zdálo být v nepořádku. Vše, co bylo špatně, přičítali Jeho tajemným cestám.

Jako prvního z patnácti tisíc Endeliťanů předvolali Nezávislého. Přišly pro něj čtyři královské stráže a odvedly jej do Velké soudní síně. Snažil se zlehčit ponurou atmosféru, a tak na jednoho ze strážců, se kterým se náhodou střetl pohledem, když odcházeli z místnosti, mrknul. Byl překvapený, že to nevyvolalo žádnou reakci.

Slyšel, jak se za ním zavřely dveře. Nezávislý zjistil, že jej opět napadají stejné otázky. Srdce mu bilo na poplach. Bilo tak hlasitě, že si říkal, že ho stráže určitě musí slyšet. Pokud ano, pak to nedaly znát. Moc si přál, aby s ním šel dovnitř i Podvedený. Již zakrátko se měl postavit před Soudce a nechtěl tam stát sám. Nezávislý velmi rychle ztrácel svou jistotu.

Než vstoupili do Velké soudní síně, seznámil jeden strážný Nezávislého stručně s protokolem. Ten přikývl, přestože se obával, že si to všechno nezapamatuje. V uších mu hučelo a zdálo se, že mu prasknou bubínky, jak rychle mu pulsovala krev. Stráž zaznamenala, že Nezávislý vše pochopil, a dveře síně se před nimi otevřely.

Při prvních krůčcích do ohromné místnosti si Nezávislý všiml, že se mu třese celé tělo. Na jeho obvykle klidném obočí vyrazily krůpěje potu. Byl naprosto zmatený, protože to, co uviděl, mu vyrazilo dech!

3. KAPITOLA

KRÁLOVSTVÍ AFFABEL: PRVNÍ DEN SOUDU

To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izajáše: „Otevřu svá ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.“
- Matouš 13,34-35

Než budeme pokračovat s naší alegorií, rád bych opět zdůraznil, co řekl Ježíš o přicházejícím soudu. V Janovi 12,48 prohlásil: „Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den.“ Už víme, podle čeho budeme před Božím trůnem souzeni: podle Božího Slova.

V našem příběhu ve scénách v soudní síni je u mnoha Jalynových výroků číselný odkaz. Ten ukazuje na citace biblických veršů z různých překladů. Jejich seznam naleznete na konci knihy. Většina Jalynových slov je tvořena přímými citacemi veršů, které jsou seskupeny tak, aby byly relevantní pro náš příběh.

Mějte tento fakt, prosím, na mysli. Nyní se můžeme přenést zpět do Affabelu.

Soud Nezávislého

Velká soudní síň byla nádhernější, než co si kdy Nezávislý dokázal představit. Kdyby měl svůj dojem popsat těm patnácti tisícům, které stále ještě čekaly, až do ní vstoupí, nedostávalo by se mu slov, jak vyjádřit její nádheru a velkolepost. Architektonicky mnohonásobně převyšovala cokoli, co v Endelu postavili. Celou

místnost naplňovalo docela jistě sto tisíc lidí. Nezávislý nikdy neviděl tolik lidí pohromadě na jednom místě.

Šel dál a všimal si občanů Affabelu. Nejdříve si uvědomil, že jim září tváře. Pak, téměř okamžitě, jej překvapilo, jak jsou krásní. Vypadali, jako by byli z jiného světa. Tuto změnu způsobilo to, že všichni mohli jíst ze stromu života.

Nezávislého okamžitě napadla otázka: *Je vůbec možné, že to jsou všichni bývalí Endelitané?* Pak zahlédl někoho, koho znal. Jmenovala se Dobrotivá. Byla o několik let starší než on. Nezávislý si vzpomněl, jak se jí všichni neustále posmívali za to, jak fádne vypadala. Nyní byla překrásná. Měla stejné rysy, takže ji rozpoznal, ale byla tak nějak krásnější než kdokoli jiný, koho kdy v Endelu potkal. Ve skutečnosti každý, koho zde zahlédl, buď by byl ten poslední co do krásy, byl daleko půvabnější než kdokoli, koho kdy ve své domovině znal.

Když se z počátečního šoku vzpamatoval, všiml si, že se všichni přítomní dívají někam přímo před něj. Nedalo se to přirovnat k ničemu, co kdy v životě viděl.

Stál tam trůn. Toto slovo však nevystihovalo to, čím opravdu byl. Byl to totiž ten nejslavnější trůn. Nezávislý pohlédl na toho, kdo na trůnu seděl, a najednou pochopil, co je zdrojem veškeré majestátnosti celého města. Všechna velkolepost vycházela z muže, jenž seděl na trůnu. *To bude určitě Jalyn*, pomyslel si. Najednou pevně věřil v toho, kterého tak zarytě zapíral.

Jalyn měl krásné, ale přísné rysy. Přinejmenším v tuto chvíli. Lepším popisem by asi bylo překrásné, ale děsící. Jeho zjev byl fascinující, přesto se Nezávislého s každým krokem zmocňovala větší hrůza. Jakákoli důvěra, kterou kdy měl, byla ta tam. Co s ním jen bude?

Nezávislý se snažil udržet hlavu vzhůru a neustále si opakoval, že předstupuje před milosrdného vůdce. Začínal se obávat, že neuslyší příjemný rozsudek. To jej znepokojovalo.

Když se přiblížil, bylo mu řečeno, že se má postavit na úzké pódium. Před ním se tyčil Jalynův trůn. Jalyn zde byl tím hlavním a promluvil ke shromáždění: „Každý ... uvidí a pozná, že Já jsem Ten, kdo zkoumá lidskou mysl (myšlenky, pocity a záměry) i lidské /nejvnitřnější/ srdce. Já odplatím každému z vás /odměnu za to, co jste vykonali/ tak, jak si zasloužíte.“¹

Nezávislý spolu s ostatními poslouchal. Najednou se mu Jalyn podíval přímo do očí a přikázal: „Vydej účty ze svého hospodaření.“²

Než se Nezávislý zmohl na slovo, objevil se hologram a začal se zde přehrávat jeho život v Endelu od prvního dne školy až do včerejška. Každý skutek, každé slovo a každý motiv byl před zraky těchto svědků odhalen. Nezávislého překvapilo zjevení Jalyna, které nyní přijal. „Před Jeho pohledem není skryto žádné stvoření. Všechno je odkryté, odhalené, nahé a bez výmluvy před zrakem Toho, před Kterého se postavíme.“³

Nezávislý se příkrčil, když sledoval, jak se zde odhaluje jeho pošetilý, zlý a sobecký život. Že to vše bude zjeveno před tak velikým davem lidí, nečekal. Bylo to zahanbující a šokující. Co se v Endelu zdálo být nedůležité a neškodné nyní před tímto slavným Soudcem a občany Affabelu, vypadalo příšerné. Jeho vlastní jednání jej děsilo. Jak jen mohl být tak mimo, tak necitlivý a tak pošetilý? Usilovně hledal nějaký paprsek naděje. Nakonec jej našel. Určitě bude víc těch dobrých skutků, než těch zlých.

Když skončilo přehrávání jeho života, zhluboka si oddechl, přestože očekával strašné pokárání a nějaký přísný trest. Úplně by mu stačilo, kdyby mohl alespoň zůstat mezi členy shromáždění. Byl si jistý, že Jalyn uzná, že to dobré předčilo to zlé.

Jalyn se zeptal vrchního písaře: „Je jméno Nezávislého zapsáno v Knize života?“

Vrchní písař bez váhání odpověděl: „Ne, můj Pane.“

Pak Jalyn promluvil: „Nezávislý, jsi vinný, protože sis vybral zlou přirozenost. Budeš vyhoštěn do země Osamění a tam strávíš zbytek svého života v mukách v naprosté temnotě, beznaději a samotě.“

Nezávislý překvapeně vykřikl: „Pane, proč?“

„Ty jsi ve mně nevěřil,“ odpověděl Jalyn. „Tví učitelé tě učili: ‚Pokud neuvěříte, že Já jsem, zemřete ve svých hříších.‘⁴ Také tě učili: ‚A v žádném jiném jménu, které kdy bylo dáno nějakému člověku, není spasení. Jen v něm může být člověk zachráněn.‘“⁵

Nezávislý mluvil dál: „Ale Pane, Jalyne, a co mé dobré skutky? Copak nepřevážily ty zlé?“

Pán Jalyn odpověděl: „Nezáleží na tom, jak málo či jak moc překračuješ zákon, neboť: ‚člověk, který dodržuje celý Zákon, ale jen v maličkém je shledán vinným, porušil celý Zákon.‘“⁶

Nezávislý si dodal odvahy a namítl: „Jak tedy může být někdo spasen?“

Jalyn na jeho otázku neodpověděl ihned. Zadíval se na jednu ženu z Affabelu. Vypadalo to, že je to jedna z jeho pomocníků a vládců, neboť seděla na podobném, ale menším trůnu. Tato žena promluvila. „Copak ti učitelé neříkali: ‚Jalyn vás zachrání svou vzácnou milostí, když v něj uvěříte. To si nelze zasloužit. Je to Jeho dar. Spasení není odměnou za všechno dobré, co uděláme. Proto se jím nikdo z nás nemůže chlubit.‘“⁷

Jalyn se k ní připojil a dodal: „Před velmi dávnou dobou jsem zaplatil cenu za zákony, které občané porušili a které poruší. Nebylo možné, aby proti mně někdo nehřešil a aby se tak sám vykoupil ze svých hříchů. Protože jsem ale všechny lidi miloval, zaplatil jsem já sám za všechno jejich zlé. Mé spasení je tedy dar a nemůžete si jej zasloužit. Není možné vykonat dost dobrých skutků na to, abyste si zasloužili občanství v Affabelu. Sem můžete přistoupit jediné skrze víru ve mne. A ty jsi odmítl to, co jsem já udělal, abych tě zachránil.“

To byl šok. Následovalo pár minut ticha. Pak Nezávislý nesměle odpověděl: „Aha.“ Měl pocit, že se utopí v moři beznaděje. Snažil se něčeho zachytit, a proto se zeptal: „Takže všechno, co jsem vykonal, bylo k ničemu?“

Jalyn odpověděl: „Je napsáno: ‚Mrtví nemají poznání. Nemají žádnou odplatu, ani si na ně nikdo nevzpomene. Všechno, co za svůj život vykonali, ať už milovali, nenáviděli či záviděli, všechno je pryč. Ti už nemají podíl vůbec na ničem.‘⁸ A také: ‚Zlověstník nemá budoucnost. Jeho svíce zhasne.‘“⁹

Nezávislého slova Jalyna naprosto umlčela. Stál beze slov. Litoval všech hodin, které ve škole zameškal. Kdyby tam tenkrát byl, možná by uslyšel pravdu a neučinil ve svém životě tuto fatální chybu.

Bylo ticho. Napadla jej další myšlenka. Tou se utěšoval už od rána. Sebral odvalu a zeptal se: „Ano, co jste řekl, je pravda. Ale Jalyne, Vy jste přece milosrdný král! Jak mne můžete poslat pryč, když jste milosrdný?“

Jalyn odpověděl: „Jsem milosrdný král a právě proto tě posílám pryč. Tím, že ses v Endelu rozhodl žít tak, jak jsi žil, natrvalo ses rozhodl pro temnou přirozenost pana Dáгона. Jak bych mohl být milosrdný, pravdivý a milující, kdybych dovolil, aby tvé nemorální chování znesvětilo čistotu tohoto skvělého města? Ohrozil bych tak

všechny ty nevinné, kteří zde žijí. Přirozenost, kterou sis vybral, by se brzy projevila a zničila tak tisíce čistých životů. Ty ses pro svou cestu rozhodl sám. Budeš za ni odměněn přesně tak jako ten, koho ses rozhodl následovat, Dágon. Kdybych ti dal méně než jemu, pak bych byl nespravedlivý, a to nejsem!“

Jalyn se pak otočil ke shromáždění a citoval starodávný výrok svého otce: „Kdo pohrdá slovem, bude zničen. Kdo poslouchá přikázání, bude odměněn.“¹⁰

To, co se stalo pak, vyvolalo ve shromáždění svatou bázeň. Král přikázal svým služebníkům: „Svažte mu ruce a nohy a odvedte jej pryč a vyvrhněte jej do vnější temnoty. Tam je pláč a skřípění zubů. Mnoho je povolanych, málo však vyvolených.“¹¹

Když se Nezávislého chopila hlavní stráž, zachvátily jej výkřiky hrůzy a agónie. Vyváděli jej směrem ke dveřím síně. Mezi tisíci shromážděnými nezazněl jediný hlásek. Smutně přihlíželi, jak vyvádějí toho, který tak nemoudře promrhal svůj život, a odvádějí jej k doživotnímu trestu.

Když Nezávislého vyvedli z budovy ven, přivedli jej do další čekárny. Zde se nacházely tisíce malých, zamřížovaných cel, ve kterých byli odsouzení k vyhnanství, dokud se jejich počet nedovrší. Nad vchodem do této budovy byl nápis:

Požehnaní ti, již činí Jeho přikázání; ti budou mít přístup ke stromu života a budou smět vstoupit branami do tohoto města. Venku však zůstanou psi a čarodějové, cizoložníci a vrazi, modláři a všichni, kdo milují lež a žijí ve lži.¹²

Nezávislý se zahleděl na tato slova. Vřelo to v něm hněvem. Nyní jej již zcela ovládala jeho přirozenost. Jakékoli dobro, které kdy bylo v jeho charakteru, již bylo pohlceno tím, co si sám zvolil. Jeho chování se rychle měnilo a stále více se podobalo chování bláznivého psa. Mimo přítomnost krále se z něj stal okamžitě zatracený člověk.

Podvedený před Jalynem

Uběhlo několik hodin. Do Síně spravedlnosti již bylo předvoláno mnoho lidí. Spolu s několika stovkami však stále čekali Podvedený, Zbabělá a Dvojživotný. Podvedený si stále uchovával optimistický přístup. Jeho vystupování dodávalo naději i ostatním.

Opět se otevřely dveře a objevila se v nich královská stráž. Tentokrát předvolali Podvedeného. Chopil se jej zvláštní pocit a začal se třást. Už nadešel jeho čas. Chtěl schovat nervozitu, a tak udělal to, co uměl velice dobře. Řekl směrem k těm, kteří zůstávali: „No, tak, už jsem na řadě já!“

Poté, co vyslechl protokol, otevřely se dveře do Soudní síně a vedli jej dopředu hlavní uličkou. Zakoušel podobné pocity jako předtím Nezávislý. I on spatřoval velikost a nádheru síně i překrásný zjev přítomných. Když kráčel vpřed, poznal několik lidí, se kterými se znal ze školy v Endelu. Maturovali rok nebo dva před ním. Poznával zde více lidí než Nezávislý, protože ve škole nikdy nezameškal jediné setkání.

Poznal zde i jednoho člověka, který však nikdy do školy nechodil. Jmenoval se Bezohledný. Byl to ten nejzkaženější člověk celé společnosti. Podvedený se zastavil a říkal si: Co ten tu dělá? Strážný pokynul na znamení, že s ním může promluvit.

Podvedený k němu tedy přišel a zeptal se: „Jsi Bezohledný?“

Muž odpověděl: „Kdysi jsem se jmenoval pan Bezohledný, ale zde před soudnou stolicí mi Pán Jalyn změnil jméno. Jmenuji se Usmířený.“

Podvedený vyštěkl: „Jak ses sem pro všechno na světě dostal? Ty jsi byl ten nejhorší z nejhorších. Nikdy jsi nechodil do školy a stavěl ses proti Jalynovi víc, než kdo jiný.“

Usmířený odpověděl: „Ano, to je pravda. Nenáviděl jsem se i to, co jsem dělal. Protože jsem nikdy nechodil do školy, neslyšel jsem nikdy Jalynova slova, která mohou změnit život. Ale týden předtím, než jsem byl předveden před soud, jsem si šel pro jídlo do restaurace k paní Laskavé. Ona věděla, jaký je můj život, a všimla si i mé bolesti. Zaplatila mi jídlo pod jednou podmínkou: Že tam zůstanu a popovídám si s ní. Dvě hodiny se mi věnovala a vyprávěla mi o Jalynovi, o Jeho dobrotě, o spasení a o tomto místě, které se jmenuje Affabel.“

Usmířený pokračoval: „Vysvětlila mi, že pro mě není ještě pozdě, že mohu tomuto skvělému vůdci svůj život odevzdat. Že ještě stále mohu přijmout věčné odpuštění a být přijat za občana jeho království. Jalynova láska mě přemohla a já jsem jej přijal jako svého Pána. I když jsem mu v Endelu mohl sloužit jenom týden, dělal jsem to celým srdcem. Šel jsem za těmi, kterým jsem ublížil nebo které jsem okradl, a prosil je o odpuštění. Někdy, kde to bylo vhodné, jsem jim vrátil dokonce víc, než jsem jim ukradl.“

Podvedený byl beze slov. Podíval se zpět na strážného, který souhlasně přikyvoval. Usmířený si stoupl zpět na své místo a Podvedený pokračoval dál k trůnu.

Jak šel dál, nemohl si pomoci a stále muset přemýšlet o tom, co právě slyšel. Slyšel o velkém Jalynově milosrdenství, ale nyní jej na vlastní oči spatřil jako naprosto neuvěřitelné. Tento člověk byl tím nejhorším z nejhorších, které kdy Podvedený znal, a nyní byl spolu s ostatními královským občanem. Víc než kdy předtím si byl jist, že se u Jalyna setká s přízní, protože v Něj přece tak pevně věřil.

Jakmile se postavil před trůn, dostalo se mu stejného pokynu jako Nezávislému: „Vydej počet ze svého života.“

A stejně jako Nezávislý i on sledoval svůj život od prvního dne školy až do včerejšího dne na trojrozměrném hologramu. Jaká úleva

bylo vidět poctivou školní docházku i otevřenou podporu Jalynovi před těmito svědky.

Brzy byl však zhnusen. Jeho životní styl jej obviňoval. Ospravedlňoval sice to, jak se choval, ale jakmile to vyšlo najevo zde před tímto majestátním soudcem a morálně čistými svědky, byl zostuzen a zahanben. Když před celým královským davem vyšla najevo jeho sexuální promiskuita, chtěl zalézt pod zem a schovat se.

A na světlo nevyšly jen jeho skutky, ale také jeho záměry a motivy. Jak to mohl Jalyn všechno vědět? Jak může Podvedeného soudit za věci, o kterých nikdo nic neví? I ta nejhlubší tajemství nezůstala skrytá. Celé shromáždění spatřilo jeho chtíč po zisku v podnikání a obchodech, při prodeji domů, které stavěl, a při jeho činnosti v realitní kanceláři. Viděli, jak pravidelně používal pomluvy a klepy, aby získal, po čem toužil. Vypadalo to, že cokoli udělal, bylo motivováno touhou mít víc. Chtěl, aby vše šlo podle něj a všechno chtěl jen pro sebe. S těmito fakty se nedalo smlouvat. Nicméně se stále utěšoval myšlenkou, že nic z toho v podstatě stejně nehraje roli, protože v Jalyna věřil a vyznával Mu svou věrnost.

Poté, co si prohlédli Podvedeného život, otočil se Jalyn ke královskému písaři a zeptal se: „Je pan Podvedený nalezen v Knize života?“

Písař odpověděl: „Ne, můj Pane.“

Jalyn oznámil: „Podvedený, jsi vinný tím, že jsi mě zapřel. Budeš odveden do opuštěné země Osamění a strávíš tam zbytek svého života v mukách v naprosté temnotě, beznaději a samotě.“

Podvedený byl ochromen obrovským šokem. Mysl mu běžela na plné obrátky. *Ne, tohle musí být omyl. To nemůže být pravda! Já přece věřím v Jalyna. Co myslí tím, že jsem ho zapřel?*

Vyhrkl: „Jak jsem Tě zapřel?“

Jalyn řekl: „Copak jsi neposlouchal, když vás učitelé varovali před těmi, kteří prohlašují, že Jalyna znají, ale popírají Jej tím, jak žijí?“¹³

Podvedený opět promluvil: „Ale veliký králi, já jsem navštěvoval Tvou školu. Ani jednu hodinu jsem nezameškal. Byl jsem věrný a zapojený v mnoha aktivitách. Dokonce jsem Tě nazýval Pánem!“

Jalyn okamžitě odpověděl: „Proč mi říkáte Pane, Pane, a neděláte to, co vám říkám?“¹⁴ Copak jsi neslyšel má slova, když jsem řekl, že ne všichni, kteří vypadají zbožně, jsou opravdu zbožní lidé? Možná mě nazývají Pánem, ale přesto se do Affabelu nedostanou. Rozhodující totiž je to, zda poslouchají mého Otce. V den soudu mi řeknou mnozí: ‚Pane, Pane, ostatním jsme o Tobě vyprávěli a používali jsme Tvé jméno.‘ Já jim však odpovím: ‚Nikdy jste nebyli moji. Jděte pryč, neboť vaše skutky jsou zlé.‘¹⁵

Podvedený byl zoufalý. „Ale já měl víru. Věřil jsem v Tebe, a tak bych podle Tvého slova měl být spasen!“

Jalyn zůstal trpělivý, ale rozhodný. Pohlédl na jiného občana ve shromáždění. Byl to bývalý učitel ze školy. Ten nyní seděl na malém trůnu. „Přečti panu Podvedenému, co jsi v hodinách vyučoval.“

Tento džentlmen začal předcítat ze svatých spisů: „Bratři a sestry, k čemu to je prohlašovat, že máte víru, když to nedokazujete svými skutky? Taková víra nikoho nezachrání. Nestačí jen mít víru. Víra, která se neproказuje dobrými skutky, není vůbec žádná víra. Je mrtvá a zbytečná. Někteří možná namítnete: ‚Jeden má víru a druhý má skutky.‘ Já říkám: ‚Tvou víru nevidím, pokud nemáš skutky, ale svou víru ti ukážu na mých dobrých skutcích.‘ Pořád si ještě myslíte, že to stačí věřit, že existuje jediný Jalyn? I démoni tomu věří a třesou se v hrůze! Blázni! Kdy konečně pochopíte, že víra, která není vyjádřena v dobrých skutcích, je zbytečná?“¹⁶

Jalyn znovu zopakoval: „Ty říkáš, že jsi víru měl. Přesto víra není vírou, pokud ji nedoprovází odpovídající skutky poslušnosti. Nestačí tvrdit, že věříš, neboť i démoni věří, ale zcela určitě zachráněni nebudou. Ti, již skutečně věří, to dokazují změněnou přirozeností a už nenesou žádné ovoce toho zlého. Ty jsi však neustále plodil ovoce zlého pána Dáгона, což je důkazem, že jsi ve mě nikdy vpravdě nevěřil celým srdcem.“

Podvedený měl problém vstřebat vše, co zaznělo. Namítl: „A co tenhle bezbožník Bezohledný? Byl jsem mnohem lepší než on! Jak jeho můžeš vpustit a mě vyhnat ven? Nejsi spravedlivý!“

Jalyn odpověděl: „Ty prohlašuješ, že je Pán nespravedlivý! Jen mě poslouvej. Jsem já ten nespravedlivý nebo jsi to ty? Jestliže se zlý člověk odvrátí od svých cest a začne poslouchat zákon a činí spravedlnost, zachrání svou duši, neboť vše zvážil a rozhodl se odvrátit od svých hříchů a žít dobrý život. Ten bude zajisté žít a nezemře.“¹⁷

Podvedený byl nyní frustrovaný a naštvaný. Pokračoval: „Já jsem se ale sdílel o Tvé slovo a svědčil jsem o Tobě druhým lidem. Dokonce jsem se dobrovolně přihlásil a zastupoval nemocné učitele u Tebe ve škole!“

Jalyn nyní již tvrdě odpověděl: „Už dál necituj mé zákony a přestaň si dělat nárok na mé přísliby, neboť jsi opustil mou kázeň a znevážil jsi mé zákony. Vidíš zloděje a pomůžeš mu. Svůj čas trávíš z těmi zlými a nemorálními. Kleješ a lžeš a sprostá slova se ti linou z úst. Pomlouváš svého bratra. Stále jsem mlčel. Ty sis myslel, že je mi to jedno, ale nyní již nadešel čas tvého trestu a obviňuji tě ze všech těchto věcí.“¹⁸

Podvedený mlčel. V hlavě mu to řvalo, ale neměl, co by víc řekl na svou obranu.

Uběhlo několik chvil. Pak řekl král svým služebníkům: „Svažte mu ruce a nohy a odveďte ho pryč a uvrhněte ho do vnější temnoty. Tam bude pláč a skřípění zubů.“¹⁹

Když se stráž přiblížila, chrlil ze sebe Podvedený nadávky na Jalyna, na stráž i na občany Affabelu. Rozzuřený divoce odešel. Veškeré dobro v něm přemohlo zjevení jeho pravé podstaty.

Svázali mu ruce a nohy a vyvedli jej z místnosti. Celou cestu klel a nadával. Stejně jako Nezávislého dali i jeho do klece, dokud se nenaplní soud všech.

Když odešel Podvedený z místnosti, obrátil se Jalyn ke shromáždění svědků: „Je generace, která je ve svých očích čistá, přesto není obmyta ze své ohavné špíny.“²⁰

Zbabělá před Jalynem

V Síni spravedlnosti už zbývalo méně než sto lidí. Zbabělá a Dvojživotný byli mezi nimi. Zbabělá se od něj držela, co nejdále mohla, protože proti němu stále cítila hořkost. I on se jí vyhýbal.

Vešly čtyři královny stráže a předvolaly Zbabělou. Byla nervózní z toho, kam má jít, ale vděčná, že opouští Dvojživotného. Stejně jako ty před ní, i ji vedli ke vstupním dveřím do veliké síně, seznámili ji s protokolem a uvedli dovnitř.

I ona rozpoznávala mnoho lidí z Endelu, kteří maturovali před ní, když procházela kolem občanů Affabelu. Většina z nich nebyla ani tak výmluvná ani tak horlivá ve své víře, jako byla ve škole ona. Zbabělá se podivila, že zde vidí tolik lidí, o kterých si byla jistá, že tu nebudou.

Přistoupila k trůnu a všimla si menších trůnů, které jej obklopovaly. Poznala několik učitelů a dalších lidí, o kterých tušila, že budou v tomto království vedoucími. Viděla však mnohem

více těch, kteří ji překvapili. Byli to bezvýznamní občané Endelu. Na trůnech seděli i někteří, kteří byli bohatí. *Jak je možné, že na takovém místě cti sedí bohatí?*, pomyslela si.

Než si mohla odpovědět, zaslechla Jalynův hlas. „Vydej počet ze svého života.“

Hologram promítal její život. Zbabělá měla dobrý pocit z období, kdy chodila do školy. Dobrovolnická činnost, studium navíc, vedení celé třídy. To vše hrálo v její prospěch. Byla hrdá na svou smělost a píli. Změnila se jí však nálada, když promítali, jak zareagovala na pomluvy Klevetové. Bylo zřejmé, že se této urážky nehodlala pustit. Bylo odhaleno její srdce a nebyl to pěkný pohled.

Pak začala její aférka s Dvojživotným. Z toho, že se s ním zapletla, nikdy neučinila pokání. Vždy se cítila jako oběť a veškerou vinu svalovala na lež Klevetové a na Dvojživotného. To ji také přivedlo k tomu, že nikdy necítila žádnou zodpovědnost za svá rozhodnutí. Když se jí před očima přehrával život, sledovala, jak roste hněv, hořkost a touha po pomstě. Přestože něco z toho zvládala potlačit, nikdy se nevypořádala s kořenem problému. To vyústilo ve skutečnost, že neustále cítila urážku ze strany Dvojživotného a Klevetové a ve skutečnosti za to vše obviňovala také Jalyna. Jak mohl takovému muži, jako byl Dvojživotný, dovolit, aby učil v Jeho škole? Bylo zde odhaleno pohrdání i neodpuštění. Obojí ohromné a neúprosné.

Blížil se konec a bylo zřejmé, že je Zbabělá velice zahořklá žena, která není schopná vůči druhým ničeho dobrého. I když vyšlo před velkým shromážděním všechno toto najevo, byla si nadále jistá, že její pevné odevzdání na začátku jí stále zajistí královu přízeň. Obávala se menšího pokárání. Toho, co mělo přijít, se však vůbec nenadála.

Jalyn se otočil k vrchnímu písaři: „Je jméno paní Zbabělé zapsáno v Knize života?“

Písař odpověděl: „Ne, můj Pane.“

Jalyn pronesl rozsudek: „Zbabělá, jsi shledána vinnou z toho, že jsi sešla z cesty spravedlnosti a zradila mě. Tím si mě zapřela. Budeš odvedena do opuštěné země Osamění, kde budeš po zbytek života v mukách naprosté temnoty, beznaděje a samoty.“

Zbabělá byla jako solný sloup. Tento výrok ji šokoval mnohem více než všechny ty před ní. To nemůže být pravda! To musí být špatný sen! Ne, noční můra! Z toho se přece musí nějak rychle probudit! Možná jen nerozuměla ...

Nevěřicně se tedy zeptala: „Jalyne, řekl jsi, že mám být odvedena do příšerné země Osamění?“

„Ano, Zbabělá, slyšela jsi správně“, odpověděl král.

„Jak to? Jak je to možné, králi Jalyne? Já v Tebe věřím. Bylo to z mého života zřejmé. Mou víru dokládá i můj dobrý život. Vím, že mi srdce ztvdlo a láska ve mně zemřela, ale to přece nebyla má chyba. To bylo kvůli Klevetové a Dvojživotnému. Kvůli jejich zradě jsem vychladla.“

Jalyn odpověděl: „Copak jsi zapomněla na mé varování skrze ústa učitelů: ‚A rozšíří se nepravost a vychladne láska mnohých. Kdokoli však vytrvá až do konce, bude spasen.‘²¹ Ty jsi nevytrvala až do konce.“

Zbabělá pokračovala: „Ale Pane Jalyne, já jsem spravedlivý člověk díky své víře v Tebe. Možná jsem ztratila své svědectví, ale věřím, že jakmile je člověk jednou spasen, pak je spasen navždy a nikdy své spasení nemůže ztratit. Toto tvrdili i někteří učitelé. Podle nich mě nikdo nemůže vytrhnout z Tvé ruky.“

Jalyn reagoval: „Ano, to je pravda. Nikdo tě nemůže vytrhnout z mé ruky, ale také jsem nikdy neřekl, že nemůžeš odejít. Jen ty máš tu moc. Copak jsi nečetla svatá písma: ‚Jestliže člověk unikne pomíjivým silám tohoto světa díky poznání našeho Pána a Spasitele Jalyna a pak se k nim opět vrátí a podlehne jim, pak je konec takového člověka mnohem horší, než byl jeho začátek? Pro takového by bylo lepší cesty spravedlnosti nikdy nepoznat, než se odvrátit od svatého přikázání, které mu bylo dáno.‘²² Jestliže jsem řekl, že by pro takového člověka bylo lepší, aby cestu spravedlnosti nikdy nepoznal, protože jeho konec je horší než stav, ve kterém byl, než byl spasen, jak jsi mohla věřit, že je nemožné o spasení přijít? Jestliže to není možné, jak je potom možné, že je na tom ten člověk hůř než předtím?

Proč jsi naslouchala učitelům, kteří učili v protikladu s tím, co říká mé slovo? Já jsem je pečlivě zapsal, aby všichni mohli poznat cestu spravedlnosti. Proč jsi dovolila, aby tě podvedli? Kdybys věřila tomu, co říkám, pak bys nejednala s hořkostí ve svém srdci. Místo toho jsi dovolila, aby stále narůstala, protože jsi měla falešný pocit jistoty, že jsi v bezpodmínečném bezpečí. Nyní musíš čelit soudu, kterému se šlo vyhnout.”

Zbabělá zaprosila: „A co všechno to dobré, co jsem vykonala?“

Pán Jalyn odpověděl: „A nečetla jsi, co jsem zcela jasně zapsal skrze svého proroka? ‚Jestliže se spravedlivý obrátí k cestám hříchu a začne jednat jako ostatní hříšníci, má mu snad být dovoleno žít? Ne, samozřejmě že ne! Všechna jeho dobrota upadne v zapomnění a takový člověk zemře ve svých hříších. Přesto říkáš: ‚Pane, to není spravedlivé!‘ Poslouchej mne ... Jsem já ten nespravedlivý nebo jsi to ty? Když se spravedlivý odvrátí od konání dobra a začne činit hříšné, zemře kvůli tomu. Ano, zemře kvůli svým hříšným činům.‘²³ Přesně tak je to psáno. Tvá dobrota a spravedlivé činy jsou zapomenuty a nebudou ti přičteny k dobru.“

Zbabělá stále lapala po dechu a namítla: „Ale Pane, Ty jsi řekl, že když Tě vyznám jako svého Spasitele, bude mé jméno zapsáno v Knize života. Jak je možné, že tam není? Proč Tvůj písař nemůže mé jméno najít? Jak mohlo být vymazáno?“

Pán Jalyn trpělivě ale neúprosně odpověděl: „Copak jsi neslyšela, co bylo řečeno dřív? ‚Kdo vytrvá do konce, bude spasen.‘²⁴ Ti, kteří vytrvají po celou dobu až do dne soudu, jsou ti, kteří zvítězili, a já jsem jasně řekl: ‚Kdo zvítězí, oblékne si bílé roucho a já nevymažu jeho jméno z Knihy života.‘²⁵ Pokud jsem řekl, že jméno z Knihy života nevymažu, pak je jasné, že je možné, aby vymazáno bylo. Jinak bych řekl: ‚Pokud mne vyznáte jako Pána, vaše jméno bude navěky bezpečně zapsáno v Knize života.‘“

Zbabělá škemrala: „Jak mě můžeš poslat do Osamění, na místo, kam se posílají živí mrtví?“

Jalyn se obrátil k jednomu z vládců. „Přečti starodávné spisy, které byly dány ve známost občanům Endelu.“

Vládce začal číst: „Člověk, jenž zbloudí z cesty porozumění, bude odpočívat s mrtvými.“²⁶

Zbabělá zůstala beze slov. Pak řekl král služebníkům: „Svažte jí ruce a nohy a odveďte ji pryč. Vyvrhněte ji do vnější temnoty. Tam bude pláč a skřípání zubů. Mnoho je totiž povolanych, ale málo vyvolených.“²⁷

Když se vrchní stráž přiblížila, proklela Zbabělá Jalyna. Zmocnilo se jí násilí vlastní hořkosti a přemohla ji dvakrát padlá přirozenost (viz Juda 1,12). Byla jako vzrostlý strom na podzim, který vytrhli i s kořeny a na kterém nezůstalo žádné ovoce spravedlnosti.

Zbabělé svázali ruce i nohy a odvedli ji do vedlejší budovy. I ona čekala v jedné z těch klecí. Jakmile opustila místnost, oslovil vrchní písař shromáždění svědků:

„Milovaní, jakmile záměrně pokračujeme v hříchu i poté, co jsme přijali plné poznání pravdy, není žádná jiná další oběť, která by přikryla tyto hříchy. Nezbyvá nám pak nic jiného, než příšerné očekávání Jalynova soudu a planoucí oheň hněvu, který pohltí jeho nepřátele. Neboť známe toho, kdo řekl: ‚Má je pomsta. Odplatím těm, kteří si to zaslouží.‘ On také prohlásil: ‚Pán bude soudit svůj vlastní lid.‘ Je hrozné upadnout do rukou živého Jalyna.“²⁸

Soud Dvojživotného

Poslední člověk, kterého předvolali do Síně spravedlnosti, byl Dvojživotný. Znal Jalynovy zákony a proto také věděl, že jej nečeká příznivý rozsudek. Už brzy měl zjistit, jak moc jej budou jeho přestoupení stát.

Dvojživotný cítil mdloby, když jej vedli do soudní síně, a stráž jej musela podpírat, aby se vůbec dostal před soudnou stolicí Jalyna. Přehráli jeho život. I on vyslechl politováníhodná slova, že jeho jméno není nalezeno v Knize života.

Jalyn tvrdě oznámil: „Dvojživotný, jsi shledán vinný ze zrady, odpadnutí od spravedlnosti a z toho, že ses stal kamenem úrazu. Budeš odveden do země Osamění, kde se ti dostane toho nejvyššího trestu a muk.“

Dvojživotný s hrůzou poslouchal, pak začal prosit: „Ale Pane, byl jsem přece učitelem u Tebe ve škole. Obětoval jsem Ti svůj život.“

Jalyn odpověděl: „Byl jsi učitelem. Copak jsi nečetl knihy, které jsi vyučoval? ‚Milí bratři a sestry, ať nemnozí z vás touží být učiteli, vždyť kdo vyučuje, bude přísněji souzen.‘“²⁹

Dvojživotný namítl: „Jak jsem byl kamenem úrazu?“

Jalynův tón zněl ještě přísněji: „Způsobil jsi, že mnoho mých maličkých zakoplo a natrvalo upadlo. Zbabělá je jen jedním příkladem. Byla ti svěřena, abys o ni pečoval. Dal jsem ti autoritu, abys ji chránil, ne abys ji využil ve svůj prospěch. Používal jsi vliv, který jsi měl, abys ukájel svůj chtíč a zranil jsi ji i ostatní. Už předtím jí ublížila jedna sestra a ty, který jsi měl přinést uzdravení, jsi ji využil. Kvůli tobě ztroskotala její víra. Ona byla odsouzena do země Osamění. Určitě si vzpomeneš na varování, které jsem vydal: ‚Kdokoli způsobí, že byť jen jediný z těchto maličkých, kteří ve mně věří, upadne, bude pro něj lepší, aby mu na krk uvázali mlýnský kámen a vhodili jej do moře.‘³⁰

Dvojživotný škemral: „Jalyne, vím, že jsem odsouzen do Osamění, proč mám ale dostat ta nejvyšší muka? Proč jsi ke mně tak tvrdý? Byl jsem Tvým služebníkem, ne nevěřícím. Nebyl jsem takový jako Nezávislý, který s Tebou nechtěl mít nic do činění. Proč tedy?“

Jalyn odpověděl: „Ty jsi znal starodávné spisy a vyučoval jsi je. Proč se mě na to ptáš? Připomenu ti ta slova, aby sis na ně lépe vzpomněl. ‚Když si však služebník řekne: ‚Pán je daleko a dlouho se nevrátí‘ a začne utlačovat ostatní služebníky .... pak se pán vrátí znenadání a náhle. Toho služebníka potrestá a pokárá za nevěru. Dostane se mu velkého trestu, protože přestože znal své povinnosti, odmítl je činit. Lidé, kteří si však nejsou vědomi, že činí zlo, dostanou mírnější trest. Komu je hodně dáno, od toho se hodně vyžaduje. A mnohem více se vyžaduje od těch, kterým bylo dáno mnohem více.‘³¹

Jalyn pokračoval: „Nezávislý si byl mnohem méně vědom svých přestoupení. Ty jsi měl jak poznání, tak uvědomění. Jeho trest, přestože velký, bude mírnější než tvůj. Pro tebe je připraveno ‚místo v nehlubší temnotě‘. „³²

Pak nařídil Jalyn vrchnímu strážci: „Svažte mu ruce a nohy a odvedte jej pryč do vnější temnoty. Tam bude pláč a skřípání zubů. Neboť mnoho je povoláných, ale málo vyvolených.“³³

Když se vrchní strážce přiblížil, začal Dvojživotný chrlit sprosté nadávky a kletby na Jalyna, strážce i občany Affabelu. Byl divoký a dokonce se snažil vytrhnout a zaútočit na Jalyna. Jeho pravá přirozenost byla odhalena v plnosti. Jeho dvojakost pohltila veškeré dobro. Svázali mu ruce a nohy a vyvedli jej ven. Celou cestu ke dveřím nadával a klel. Připojil se k patnácti tisícům lidí, které okamžitě odvezli do země Osamění.

Jakmile Dvojživotný opustil sál, zavřel vrchní písař knihu a zvolal: „Rozsudky, jež jsi vynesl, jsou spravedlivé. Dostali, co si zasloužili!“

Z oltáře zazněl hlas: „Tvé soudy jsou vskutku pravdivé a spravedlivé!“³⁴

Zapovězená země Osamění

Královská stráž eskortovala těchto patnáct tisíc odsouzených Endelítanů v klecích do zapovězené země Osamění. Trvalo to dva týdny. Cesta vedla přes Velkou ohnivou poušť, kde byl žár, jenž vycházel ze země, naprosto neúnosný. Najednou se uprostřed ničeho v místě, kde byl žár nejprudší, objevily velmi ohromné a zlověstné obrysy něčeho v dáli. Když se přiblížili, dokázali odsouzení přečíst nápis: „Zapovězená země Osamění“.

Podívali se zblízka a zjistili, že tato ohromná budova nemá žádná okna ani dveře kromě jediné veliké brány dole. Když prošli touto branou, uslyšeli něco, co znělo jako deseti tisíce výkřiků, jež vycházely zevnitř budovy. Během okamžiku zaslechli prosby a žádosti těch, kteří byli nejbliže vstupu. Všechny směřovaly k vrchnímu strážci. „Copak tu už nejsme dost dlouho? Prosím, požádej pro nás o milost. Nemůžeme už svůj trest dál snést!“

„Jak dlouhou jsou již na tomto místě?“ zeptal se Nezávislý.

„V rozmezí jednoho roku až 129 let.“

Podvedený byl v šoku. Nějak tajně doufal, že se to, co se během posledních dvou týdnů stalo, změní v noční můru nebo špatný sen. Zeptal se strážce: „A toto je opravdu místo, kde strávím zbytek svého života i já?“

„Ano. Přesně tak, jak jsi byl předem v Endelu varován.“

Mnoho těch, kteří byli odsouzeni k přísnějšímu trestu, umístili výš v kovové budově. Tam byl větší žár. Ti, kteří neznali pravdu, ale jednali tak, že si zasloužili vyhnanství, byli v nižších částech této obrovité budovy. I tam se nedal snést ani jediný den, natož tak víc než sto let!

Muka místa, kde měl přebývat Dvojživotný, nebylo možné si ani představit. Byla ještě horší než muka těch, kteří byli v nejvyšších patrech budovy. Odvedli jej do podzemního vězení nedaleko rozpálených sirtých skal. Pach síry byl nesnesitelný. Nebyla tam žádná ventilace. Žár zde byl nejsilnější z celé země Osamění. Toto místo se nenacházelo v budově, ale v samotných útrobach země. Bylo to bez pochyby místo největšího utrpení a muk. Zde měl Dvojživotný trpět sám. Toto místo bylo dost velké, takže ti, kteří byli odsouzeni stejně jako on, byli od sebe daleko. Neslyšeli hlas nikoho jiného, jen svůj vlastní.

Když byli odsouzení uvězněni do cel, vydala se stráž směrem k východu. Když se za nimi zavřely ohromné železné dveře, nezůstal uvnitř budovy jediný paprsek světla. Ubohé duše zde měly strávit víc než 125 let v naprosté temnotě a samotě. Jediná naděje na paprsek světla, kterou měly, byla chvíle, kdy jednou ročně přiváděli nové odsouzené. A světlo zahlédli jen ti, kteří byli nejbliže vchodu. Ostatní, lidé jako Dvojživotný, už nikdy neuvidí denní světlo. Pro něj byla připravena za trest černota temnoty.

Tito čtyři občané Endelu po zbytek svého života litovali, že se nerozhodli poslouchat pravdu. Když byli o samotě, neustále přemýšleli o tom, že měli mnohem pečlivěji naslouchat Jalynovým slovům, ke kterým měli v zemi Endel přístup. Dali by cokoli za šanci vrátit se a změnit svůj osud. Tak zoufale si přáli, aby nenaslouchali většině lidí nebo tomu, co bylo v jejich době populární! Kdyby to šlo, každý z nich by odmítl své vlastní hloupé rozumování a chopili by se starodávných spisů, které se nikdy nezměnily a nepřestaly platit.

Odsouzené mučily představy o Affabelu, o tom nejnádhernějším království. I v jejich nesnesitelném trápení měli stále před očima nádheru města a to navzdory skutečnosti, že ji zakusili jen na okamžik. Tento rozpor jen umocňoval jejich muka. Ohnivý žár, štiplavý zápach a temnota Osamění umocňovaly pravdu. Krásu měli na dosah, ale zřekli se jí svou vlastní hloupostí.

OTÁZKY K DISKUZI:

1. ČÁST: 1. – 3. KAPITOLA

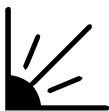
1. Než jste začali číst tuto knihu, jak byste vysvětlili slovo úspěch? Jak do tohoto vysvětlení zapadají vaše cíle, priority a zvyky? Jak to, co jste zatím přečetli, otrásló nebo potvrdilo vaši perspektivu?
2. Když vezmeme v úvahu závažnost něčeho takového, jako je věčnost, tak se zdá být téměř absurdní, že by se našel někdo, kdo by si byl jistý před soudem, jenž rozhodne o jeho věčném osudu. A přesto nám přesně toto přislíbuj e 1. Janův 4,17. Tuto myšlenku budeme rozvíjet ve všech dalších částech knihy. Dokázali byste však na základě toho, co víte teď, vysvětlit, z čeho tato důvěra podle vás plyne?
3. V předešlé části jste se seznámili s královstvím Affabel, které nám slouží jako obrázek života na zemi i našeho věčného osudu a toho, jak spolu souvisí. Co vás na tomto království nebo jeho vládě nejvíce zaujalo? Byli jste z něčeho nadšení či překvapení? Jakým způsobem na tyto části příběhu vrhá své světlo Bible?
4. Pojdme si říct něco o občanech Endelu. Jak jste reagovali na první ze čtyř soudů? Očekávali jste, že tyto soudy dopadnou jinak? Pokud ano, proč?
5. Jaké otázky či obavy vás nejvíce tíží nyní, když se vydáváme dál v našem studiu?

2. ČÁST

4. KAPITOLA

VĚČNÝ DOMOV MRTVÝCH

Jeho učedníci se ho tázali, co to podobenství znamená. On řekl: „Vám je dáno poznat /uvědomit si a pochopit dopodrobna/ tajemství Božího království ...

- Lukáš 8,9-10 AMP

V dalších čtyřech kapitolách knihy odhlédneme od samotného příběhu naší alegorie a zaměříme se na konkrétní pravdu, která je odhalena v soudu Nezávislého, Podvedeného, Zbabělé a Dvojživotného. Pak náš jinotaj uzavřeme tím, že se podíváme na Sobečka a Laskavou. Ve zbytku knihy se budeme věnovat pravdě, již můžeme poznat z jejich života. Lepší část této knihy se bude zabývat věčnými odměnami pro ty, již následují Ježíše Krista.

Základní pravda

V naší alegorii představuje Jalyn Ježíše Krista, Král Otec je pak všemocný Bůh Otec. Dágon představuje Satana. Život v Endelu představuje lidský život zde na zemi a Affabel je odrazem nebeského Božího města. Zapovězená země Osamění je jezero ohně, kde svou věčnost stráví každý člověk, jenž nepoznal spasitelnou milost Ježíše Krista. Jednotliví lidé, jimiž jsme se v předchozích kapitolách zabývali, symbolizují různé osudy těch, kteří budou odsouzeni navěky. O tom mluví Boží Slovo zcela otevřeně.

Ano, čtete správně. Navěky odsouzeni. Když jsem se připravoval, než jsem začal psát tuto knihu, měl jsem problém s tím, jak vás, čtenáře, dostat do bodu, kdy budete schopni náležitě pochopit to,

o čem Bible mluví jako o „věčném rozsudku“. Přečtěte si pozorně následující verše:

Proto opusťme počáteční učení o Kristu a nesme se k zralosti; nekladme znovu základy ... a o věčném soudu a trestu /to vše jste měli plně a důsledně znát již hodně, hodně dávno/.

(Židům 6,1-2 AMP)

Jak jste si všimli, vynechal jsem těch ostatních pět doktrín, k nimž patří například pokání z mrtvých skutků a víra v Boha. To proto, abych zdůraznil, že věčný soud a trest patří k základnímu učení Krista.

Jeden slovník definuje slovo základní jako „obsahující to podstatné, nezbytné nebo fundamentální“.¹ Je to to nezbytné a je potřeba, abychom to znali hned od začátku a mohli na tom stavět. Je to základ. Pro lepší pochopení si představte náš vzdělávací systém. V základní škole získáme základní dovednosti, abychom se pak mohli dále vzdělávat. Jsou to čtení, psaní a matematika. Pokud bychom tento základ neměli, nikdy nebudeme schopni získat pořádné vzdělání. Totéž platí o věřících. Pokud nemáme správné a pevné pochopení věčného soudu, pak nebudeme schopni budovat řádný život v Kristu. Můžeme to přirovnat k tomu, že se snažíte o vyšší vzdělání, aniž byste se kdy naučili číst, psát a počítat.

Přesto jsem za téměř dvacet let služby zjistil, že mnoho lidí (a to včetně velice oddaných a vydaných následovníků Ježíše Krista) nemá o těchto věcech ani potuchy. Všimněte si, že pisatel napsal: „to vše jste měli plně a důsledně znát již hodně, hodně dávno“. Neuvedl, že se s těmito pravdami máte teprve seznámit, ale že o nich máme plně a důsledně vědět. Slova „hodně, hodně dávno“ jen zdůrazňují fakt, že jsou pro naši víru opravdu základní, stejně jako schopnost číst a psát pro naše vzdělání.

Zanedlouho uvidíme, proč je nauka o „věčném soudu“ tak zásadní doktrínou, abychom mohli vybudovat zdravý život křesťana. Až budete číst dál, mějte to, prosím, na mysli. Pokud tomu neporozumíte, bude příliš těžké vstřebat to, o čem se chystám psát, a možná by vás mohla napadnout myšlenka: „O co tu vlastně kráčí?“

Peklo – obrazné či skutečné

Než jsem začal psát tuto knihu, bojoval jsem s jednou myšlenkou. *Jak předat generaci, která „žije jen pro dnešní den“, realitu věčných rozsudků, které nad jejím životem zanedlouho vynese Soudce vesmíru?* Po několika dnech, které jsem strávil v modlitbách, mě napadla další myšlenka. Uvědomil jsem si, že když chtěl Ježíš předat duchovní pravdu lidským bytostem s lidskou myslí, vyprávěl podobenství. Odtud se zrodil nápad alegorie o Affabelu.

Když jsem psal o soudech jednotlivých lidí v Affabelu a o jejich doživotním trestu v zemi Osamění, uvnitř jsem se trásl. Poslední část předchozí kapitoly jsem psal v letadle jednou večer v neděli, když jsem se vracel domů. Tříkrát denně jsem kázal. Mí asistenti dávno spali, ale já jsem nemohl přestat psát. Když jsem tu noc přijel hodně po půlnoci domů, nemohl jsem spát. Báł jsem se o všechny ty, kteří nakonec skončí v mnohem horší situaci, v jezeru ohně, a podle Ježíše se bude jednat o většinu lidí.

Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!“

(Matouš 7,13-14)

Zatímco jsem tu noc ležel v posteli, vzpomínal jsem na to, jak mě před několika lety požádali, abych kázal evangelium v nejpřísněji strážném mužském vězení v Jižní Africe. Vzpomínám si, jak jsem

přišel na to hrozné místo a spatřil hrůzu prostředí, šílený zápach, příšerné podmínky a cely, ve kterých bylo dvacet až třicet lidí, kde byly patrové postele jedna vedle druhé. Na stěnách visely kondomy. Už jsem sloužil v několika věznicích v Americe, ale tak zoufalé podmínky jsem nikde neviděl. Ve srovnání s touto věznicí to u nás vypadalo jako v pěkném country klubu.

Nedokázal jsem si na tom hrozném místě představit ani týden, natož čtyřicet až padesát let. Většina vězňů byla odsouzena na doživotí. Na tvářích těch, již nevěřili v Ježíše, jste mohli rozeznat naprosté zoufalství. Věděl jsem, o čem přemýšlí: *Až zemřu, aspoň se odtud dostanu pryč.* A přesto se na druhou stranu děsili neznámé reality smrti. Byl to opravdu děsivý zmatek. Byli naprosto beznadějní. Kdybyste žili ve svobodném světě, a všichni z těchto lidí tak kdysi žili, tak muset žít zde po zbytek života představovalo ohromná muka.

Když jsem byl uvnitř, napadlo mě, že i když je toto místo příšerné, ve srovnání s peklem je nádherné. Lidé tu aspoň měli spoluvězně a viděli sluneční světlo, které k nim proudilo skrze zamřížovaná okna v celách. V pekle nebudou žádní spoluvězni ani světlo, kromě ohně, který nikdy nevyhasne. V jezeru ohně nebude úleva ani spočinutí. Duše tam budou zakoušet neustálá muka! V pekle si lidé nebudou moct říct: *Jednou se odsud dostanu pryč.* Bude to věčný trest!

Protože je to jedno ze základních učení Ježíše Krista, mluvil o pekle Ježíš často. Mnohem častěji, než se o něm mluví dnes z kazatelny. Nikdy si neříkal, že když o něm bude mluvit a když lidem popíše, jak vypadá (muka, která přináší, i skutečnost, že jsou nekonečná), bude to znamenat, že nemá s lidmi dostatečné slitování. Pro Něj to bylo důležité. Proto nás jako Dobrý Pastýř zachránil. Když o pekle mluvil a vyučoval, motivovala Jej láska, protože všechno, co dělal a o čem učil, bylo vedeno srdcem plným slitování. Ptám se tedy: Proč dnes neprokážeme lidem totéž slitování a nemluvíme z kazatelny o pekle? Je to opravdová láska?

V Bibli se peklo označuje několika jmény. *Šeol* (pouze ve Starém Zákoně), *Hádes* a *hrob* představují několik jmen, kterými se označují bezprostřední komory smrti. *Gebenna* a *jezero ohně* jsou pojmenování pro věčné peklo. O rozdílu mezi tím bezprostředním a věčným se budeme bavit za chvíli.

Bible nám také říká, že je peklo skutečné místo, ne jen obrazné, jak propaguje naše společnost. Ve 4. Mojžíšově 16 se otevřela země a tři rodiny byly pohlceny do *Šeolu* před zraky mnohých svědků. V Novém Zákoně se můžeme dočíst o Antikristovi a jeho falešném svědku: „ti dva byli za živa uvrženi do ohnivého jezera, hořícího sírou“ (Zjevení 19,20). Nezemřeli jen tím, že tam byla uvržena jejich duše. Do ohnivého jezera bylo uvrženo jejich fyzické tělo i duše.

Lazar a boháč

V evangeliu Lukáše vypráví Ježíš skutečný příběh, který se týkal jednoho boháče, jenž žil jen sám pro sebe a nevěnoval si žebračka, který ležel každý den u jeho domu. Víme, že se nejedná o podobenství, protože Ježíš začíná slovy: „Byl jeden boháč“. Zadrhé používá jméno Abrahama a také konkrétně jmenuje toho žebračka. Byl to Lazar. Pro Ježíše nebylo zvykem, aby uváděl jména či zmiňoval konkrétní lidi ve svých podobenstvích.

Lazar zemřel a andělé jej odnesli do Abrahamova lůna, což bylo místo, kde spočívali starozákonní svatí, dokud Ježíš i pro ně neotevřel cestu do přítomnosti Boží v nebi. Zemřel i boháč a ocitl se v Hádesu. Dále čteme:

„A když v podsvětí v mukách pozdvihl oči, uviděl v dáli Abrahama a Lazara v jeho klíně. I zvolal: „Otče Abrahamo, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, aby namočil špičku svého prstu vodou a ochladil můj jazyk, neboť trpím bolestí v tomto plameni.““

(Lukáš 16,23-24)

Všimněte si, že boháč trpěl v mukách. Jiné překlady uvádí slova jako *agónie*, *utrpení*, *bolest* a *mučení*. Utrpení bylo ohromné. Také si všimněte, že boháč poznal jak Abrahama, tak Lazara, a že i oni poznali jej. Lidé v pekle jsou stále lidskými bytostmi. Stále mají schopnost přemýšlet, mají pocity, vůli, fyzické rysy i smysly. Tento muž viděl, slyšel a cítil bolest. Lidé mají jakýsi druh těla. Můžeme zde vidět jeho intenzivní touhu po tom, aby mu svlačili aspoň jazyk. Ježíš prohlásil, že jak tělo, tak duše bude navěky ničena v pekle (viz Matouš 10,28). Tělo bude neustále trápeno a mučeno pekelným plamenem a červy.

Také si povšimněte, že boháč prosí o milost, přesně jako lidé škemrali o milost ve vězení v zemi Osamění v našem příběhu. Peklo je místo, odkud není úniku! Není, kdo by zvenku přišel a utišil jeho obyvatele, i když po tom všichni velmi touží. Také se zdá, že tuto skutečnost lidé nikdy plně nepochopí. Abraham musel boháči připomenout: „ A k tomu všemu je mezi námi a vámi upevněna velká propast, aby ti, kdo chtějí, nemohli přejít odtud k vám, ani se přepravit odtamtud k nám“ (Lukáš 16,26). Zním člověka, který zažil peklo. Později svědčil, že každý, koho tam viděl, křičel, že se to nedá snést. Přesně totéž zní z úst boháče v předchozím verši.

Pojďme číst dál:

Abraham řekl: „Synu, vzpomeň si, že sis už vybral své dobré ve svém životě a Lazar podobně zlé. Nyní je zde potěšován, ty však jsi sužován...

Řekl: „Prosím tě tedy, otče, abys ho poslal do domu mého otce, neboť mám pět bratrů, ať jim svědčí, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“

(Lukáš 16,25; 27-28)

Asi jste slyšeli staré rčení: „Bída chodí po dvou.“ Proč to neplatí i v tomto případě? Proč nechtěl boháč, aby tu s ním byli i ostatní? V pekle totiž není společenství ani přátelství. Někteří lidé si myslí, že v pekle budou večírky. Jiní si myslí, že se tam budou bavit a užívat si s přáteli. Kdyby tomu tak bylo, pak by boháč chtěl, aby u sebe měl své nejbližší, ale zoufale prosil, aby se i oni nedostali do tohoto místa utrpení. Peklo je místem naprosté samoty a beznaděje. Je to také místo věčné vzpomínky. Osobně si myslím, že toto bude tím nejhorším utrpením.

Poslyšte, jak Abraham reaguje na boháčovu žádost ohledně jeho bratrů:

„Abraham řekl: ‚Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslechnou!‘ On řekl: ‚Ne, otče Abrahame, ale kdyby k nim přišel někdo z mrtvých, budou činit pokání.‘ Řekl mu: ‚Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“

(Lukáš 16,29-31)

Zde je odhalena mocná pravda. Mnoho lidí touží po nadpřirozených zážitcích, aby sami sobě či druhým lidem dokázali, že je evangelium pravdivé. Přesto Ježíš říká, že není nic, co by bylo větší, než Boží Slovo. Jen ono může přinést víru, kterou potřebujeme k následování Boha až do konce. Nerad bych, abyste mě pochopili špatně. Většina lidí, kteří zažili něco nadpřirozeného, byli zasaženi a na chvíli změněni, ale nebyli natrvalo přesvědčeni ve svém srdci.

Když jsem byl puberták, velmi zhýralý mladík a pařmen, vzal mě táta do kina na Desatero přikázání, kde hrál Charlton Heston. Živě si vzpomínám, jak vytrěštěně jsem hleděl na plátno, když se země otevřela a pohltila lidi do pekla. Neuvěřitelně to mnou otrásl. Odcházel jsem z kina a změnilo mi to život. Napravil jsem se a asi týden jsem žil jinak. Pak jsem se ale vrátil ke starým způsobům.

Proč? Protože jsem neslyšel Boží Slovo, neučinil pokání ze svých cest a neodevzdal jsem svůj život zcela Ježíši, abych mohl přijmout Jeho milost, která by mě změnila.

Se svými přáteli jsem zažil i jiné nadpřirozené zážitky, které mnou otráslly, ale žádný z nich mě nezměnil. Až když přišel jeden spolužák na vysoké škole ke mně do pokoje a přinesl mi Boží Slovo v evangeliu Ježíše Krista, změnil se mi život. V Bibli se konkrétně píše: „Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo“ (Římanům 10,17). A „Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží“ (1. Petrův 1,23). Právě proto je tak důležité, abychom kázali Boží Slovo a vyučovali Ho a nemluvili jen o svých zážitcích.

Když jsem to náležitě vysvětlil, musím však na druhé straně zdůraznit toto: *jestliže zážitky pomohou doplnit nebo vysvětlit Boží Slovo, pak jsou skvělé a potřebné.* Svědectví hrají velmi důležitou roli v předávání evangelia. Je to ale Boží Slovo, které musí člověk přijmout a kterému musí uvěřit. To způsobí, že změna bude trvalá.

„Proč jdu sem?“

Rád bych se nyní podělil o svědectví, které potvrdí, o čem jsme se bavili. Jednou večer jsme spolu s manželkou seděli v obýváku na návštěvě u kamaráda a on nám vyprávěl, co se mu stalo, když byl mladý. Vyrůstal v Karibiku a během období dešťů spadl do jámy, která se využívala k zachytu dešťové vody pro stavbu. Jeho bratr skočil za ním a snažil se ho zachránit. Nešlo to však. Proto vylezl a běžel pro pomoc. Náš přítel totiž neuměl plavat. Když dorazila pomoc, byl už asi třicet minut mrtvý.

Vyprávěl nám, že když opustil tělo, vnímal všemi svými smysly. Cítil, jak se ohromnou rychlostí řítí někam dolů do hluboké temnoty. Ta byla tak temná, že nedokázal ani zahlédnout ruku, když si ji dal před obličej. Tma byla tak hustá, že měl pocit, že ji má oblečenou na sobě. Vyprávěl nám: „Měl jsem tak šílený strach,

že jsem si říkal, že už to horší ani být nemůže. A přece čím hlouběji jsem padal, tím víc strach sílil. Takový strach jsem na zemi nikdy nezažil. Nedá se to ani popsat slovy.“

Pokračoval: „Pak jsem viděl mihotavé světlo a věděl jsem, že letím do pekla. Začal jsem křičet: „Proč jdu sem? Jsem křesťan!“ Matka i otec našeho přítele byli silně věřící a on chodil do církve, protože mu rodiče řekli, že nemá na výběr.

Pak uváděl, že slyšel výkřiky plné strachu a muk. Živě si vzpomínám, jak nám řekl: „Johne, Liso, jsou tam výkřiky, které zní obyčejně. Pak jsou tam ale výkřiky, při kterých vám zmrzne krev v žilách. A tyto výkřiky jsem tenkrát slyšel já.

Pak jsem se tváří v tvář setkal s bytostí, která držela váhy a říkala mi: ‚Pojď ke mně. Jsi můj.‘

S tou bytostí jsem se začal přít. Nejdřív jsem se strachem nezmohl na slovo, ale pak jsem zařval: ‚Nech mě jít! Nech mě jít!‘

Najednou jsem se ocitl v těle a křičel jsem a kousl lékaře, který mi na hrdlo položil prst. Tak mi to vyprávěla matka, když jsem jí vysvětloval, co jsem zažil. V tutéž chvíli seděla má matka vedle operačního sálu v nemocnici a volala k Bohu: ‚Otče, jestliže mi teď vrátíš mého syna, dám Ti ho napořád!‘ Náš přítel pak založil křesťanskou službu v Karibiku.

O zážitku tohoto člověka můžete pochybovat. Nicméně existuje docela hodně mužů, žen a dětí, kteří prošli podobným zážitkem. Tato blízká setkání se smrtí se velice často stávají v přítomnosti lékařů. Několik se jich pokusilo podobné zážitky prozkoumat.

Jedním z nich je například Melvin Morse, lékař, který vedl rozsáhlou studii blízkých setkání se smrtí u dětí. Doktor Morse studoval dvě skupiny dětí. První skupinu tvořilo 121 pacientů, kteří

byli vážně nemocní, ale ne blízko smrti. Byli připojeni na umělé dýchání, na jednotce intenzivní péče nebo potřebovali velmi silnou medikaci. Tyto děti byly ve věku tří až šestnácti let. Ani jedno z nich nemluvílo o tom, že by opustilo tělo.

Druhou skupinu tvořilo 12 dětí podobné věkové kategorie. Tyto děti prožily selhání srdce v důsledku utopení, autonehody, zástavy srdce a podobně. V této menší skupině každé dítě z těchto dvanácti zažilo skutečnost, že opustilo své tělo. Někteří jen na okamžik a popisovali pak lékařům, co přesně dělali při jejich operaci.

Někteří lidé si možná řeknou, že náš přítel měl halucinace. Průzkum zážitků těchto dětí však ukazuje něco docela jiného. Kromě toho, jak mohl mít halucinace, když byl téměř třicet minut klinicky po smrti?

Hádes versus ohnivě jezero

Náš přítel stejně jako ostatní, kteří zakusili peklo, viděl bezprostřední místo muk, které se jmenuje Hádes. To není místo věčného přebývání pro ty, již nejsou spasení. Je to spíš jakási čekárna plná muk, kde očekávají na Soud u velkého bílého trunu. Trvalé místo, kde svou věčnost po skončení soudu stráví lidé, démoni a padlí andělé, se nazývá *ohnivé jezero*. To je zcela zřejmé z následujících veršů:

A uviděl jsem veliký bílý trn a toho, kdo na něm seděl; před jeho tváří zmizela země i nebe a jejich místo již více nebylo.

A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků /podle motivů, cílů a činů/. A Smrt a Hádes byli uvrženi do ohnivého jezera. To je ta druhá smrt: ohnivě jezero. A kdo

nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.

(Zjevení 20,11; 13-15 AMP)

Nejprve bych rád vyzdvihl fakt, že všichni, kteří byli v bezprostředním místě muk, byli předvedeni před soud. Jakmile proběhne tento soud, pak všechno, co je urážkou, a všichni, kteří páchali bezzákonnost, budou uvrženi do ohnivého jezera. Všichni včetně démonů, padlých andělů a ano, dokonce i samotné Hádes.

Vize ohnivého jezera

Máme s manželkou přátele, kteří jsou Řekové. Žena se jmenuje Joy a je ve své rodině již třetí generací, která slouží Bohu. Její babička se narodila v Řecku. Tam vyrůstala a od malička hledala Boha. Za své otázky však sklidila jen posměch a apatii. Chtěla chodit do církve, ale řekli jí, že Bůh není a že má s těmi hloupostmi přestat.

Jednoho dne, když se svými kamarádkami tančila při jednom řeckém festivalu lidové tance, uslyšela hlas, který jí řekl: „Efrosyni, hledej ten věčný tanec.“

Byla v rozpacích! *Kdo to řekl?*, přemýšlela. Okamžitě přestala tančit a běžela domů. Doufala, že najde vysvětlení. Když běžela, přepadlo ji ohromné břemeno. Bylo to jako těžké závaží na zádech.

Uvnitř domu šla okamžitě k sobě do pokoje, padla na kolena a začala plakat. Chtěla si s tím hlasem povídat. Kdo to k ní mluvil? Co to byla za slova, která zaslechla? Co se jí to snažil říct? Takové otázky ji trápily, ale ne příliš dlouho. Jakmile se její kolena dotkla země, vnímala, že do místnosti vtrhl oheň, který ji zcela pohltil. Spadla na zem a prožila vizi.

Ve vizi uviděla, jak k ní přichází andělská bytost oděná v bílém. Zvedla ji a přenesla do místa, kde bylo šero. Tam ji nechala. Když zaostřila zrak, s naprostým úžasem zjistila, že se nachází před scénou

z Golgoty. Pán visel na kříži a z Jeho ran kapala krev. Na Jeho tváři zahlédla utrpení, když prožíval veliká muka.

V tutéž chvíli zaslechla Efrosyni, jak z dálky přicházely výkřiky. Otočila se, aby viděla, odkud přichází, a zahlédla obrovskou propast mezi křížem a místem za propastí, odkud šlehalo z nitra země ohromné plameny ohně. Vypadalo to jako ohnivě moře. Slyšela křik ohromného zástupu lidí. Proklínali Boha. V tu chvíli ucítila, jak ji nějaká síla tlačí hlavu dolů směrem k propasti, a zaslechla hlas, který slyšela prve. Ten jí řekl: „Tam patříš i ty.“

Vyděsila se! Začala plakat a volat o milost. Padla ke kříži a na svých ramenou opět pocítila to těžké břemeno. Nějakou dobu tam zůstala a plakala. Pak k ní hlas plný lásky a slitování opět promluvil: „On to udělal pro tebe! On za tebe zemřel! Pokud poprosíš o odpuštění a přijmeš Jeho oběť, nebudeš tam muset skončit /v ohnivém jezeře!“

V tu chvíli plakala Efrosyni ještě víc a okamžitě udělala, co jí hlas říkal. Poprosila o odpuštění a okamžitě pocítila, jak břemeno, které jí tížilo, zmizelo a odvalilo se k nohám kříže.

Pohlédla vzhůru a uviděla, jak před ní stojí Pán Ježíš ve svém oslaveném těle. Zvedl ji a odnesl na ten nejkrásnější zelený vrch. Ptala se Jej a On jí odpovídal. Bylo to úžasné! Zeptala se Ho, kam jdou, a On jí řekl: „Setkat se s tvým nebeským Otcem!“

Přibližovali se k vrcholu hory a ona viděla, jak z nějaké brány vychází světlo. Z květin a stromů všude okolo vycházela andělská hudba a zpěv. Došli až na vrchol a prošli branou. Bylo to neuvěřitelné. Krása se nedala ani popsat!

Vydali se přímo k trůnu. Efrosyni neviděla Boží tvář, protože byla zahalená, ale viděla obrovskou knihu a ruku, která se vynořila z oblaku. Začala psát. Dívka se nahnula dopředu, aby viděla, co píše, a k jejímu úžasu spatřila, jak ruka zapsala její jméno do Knihy života! (V tu dobu však ještě nevěděla, že to byla Kniha života.)

Když nebeský Otec zapsal její jméno do Knihy života, řekl: „Vítej do rodiny!“ a políbil ji na čelo. V tu chvíli viděla, jak andělé utvořili kruh a začali tančit a zpívat a radovat se! Když zpívali a tančili, rozeznala, že v písniích zní její jméno. Připojila se k nim. Až o mnoho později zjistila, že andělé vlastně uspořádali velkou oslavu na její počest, protože přijala spasení.

Po chvíli k ní Pán promluvil a řekl jí, že už je čas, aby se vrátila na zem, protože s ní měl velké plány. Že kvůli Jeho jménu bude muset projít zkouškami ohně, ale že bude vždycky s ní. Až všechno skončí, pak že se vrátí a zůstane u Něj navěky.

S těmito slovy se Efrosyni ocitla zpět v pokoji. Po tom, co zakusila tento nebeský výlet, byla zklamaná, že je opět na zemi, ale nedalo se nic dělat.

Zprávy o jejím zážitku se ve vesnici rychle roznesly. Začalo pronásledování. Prvním byl její otec, který jí vyhrožoval, že ji zabije sekerou, jestli se nezřekne toho, čemu věří. Řekla mu, že by se nikdy nemohla zříct toho, co zažila.

Pronásledování neustále sílilo. Jednou večer přišla k Efrosyni její sestra a varovala ji, že se druhý den ráno chystají přijít konkrétní lidé, kteří ji chtějí přivést na náměstíčko, kde stojí Řecký ortodoxní kostel. Že se chystají vynést ven ikonu Marie a že pokud se jí nepokloní a nebude ji uctívat a nepolíbí ji, polijí ji benzínem a zapálí ji.

Efrosyni nevěřila, že by lidé zašli až tak daleko, ale zdálo se, že se pro to opravdu rozhodli, protože tutéž noc přišel k mladé Efrosyni anděl Páně a zaklepal jí na rameno, aby ji probudil. Když se probudila, řekl jí, aby se oblékla a šla k předním dveřím. Poslechla a když došla na zápraží, ucítila, jak ji někdo zvedl. Fyzicky ji přenesl z domova do bezpečí v jiné vesnici, která byla na míle vzdálená.

Nepředstavitelná muka

Joyina babička neviděla Hádes. Viděla ohnivé jezero, kterému se také říká „druhá smrt“. Její osud se změnil, protože se rozhodla následovat celým srdcem Ježíše Krista. Bible nám říká:

„Avšak bázliví /kteří mě přestanou následovat a vrátí se zpět/, nevěřící /nevěrní/, ti, kdo propadli modlářské ohavnosti, vrahové, smilníci, kouzelníci /kteří se zaplétají s démony/, modloslužebníci a všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je smrt druhá.“

(Zjevení 21,8 AMP)

Všimněte si, že toto jezero „hoří ohněm a sírou“. Síra je nekovová látka, která hoří ohromným žárem a vydává velice nepříjemný zápach. Mnoho lidí, kteří popsali peklo, mluvili právě o příšerném zápachu. Říkali, že byl „nesnesitelný“. Ve skutečnosti lidé, které znám a kteří zakusili toto místo, říkali, že neexistují v naší řeči slova, kterými by se daly popsat muka a hrůzy, jež tam smysly zakouší.

Také si povšimněte termínu druhá smrt. Ježíš říká: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům: Kdo vítězí, *tomu druhá smrt neublíží*“ (Zjevení 2,11).

Možná vás udiví, že toto Ježíš praví církvím. Nicméně v předchozím verši vidíme, že jsou tři hlavní kategorie lidí, kteří budou hořet v ohnivém jezeře. První skupina jsou lidé, kteří se od Něj odvrátí a přestanou Jej následovat. Druhá skupina jsou lidé, kteří jsou Mu nevěrní, a třetí kategorií jsou lidé, kteří jsou hříšníci, již s Ním nikdy vůbec nekráčeli. První dvě skupiny popisují lidi, kteří kdysi byli v církvi.

Vzpomeňte na první tři lidi, o kterých jsme psali v našem příběhu: Zbabělá, Podvedený a Nezávislý. Dva z nich byli aktivní ve škole v Endelu, což je symbolem církve. Zakrátko se k tomu vrátíme podrobněji.

Druhá smrt je utrpení v ohnivém jezeře po zbytek věčnosti. Zamyslete se znovu nad tím, jak jsme se v první kapitole bavili o věčnosti: navěky a navždy, bez konce, bez úlevy, bez možnosti úniku! Někteří lidé si myslí, že toto utrpení nakonec skončí. To je ale přece v protikladu s tím, co učí Boží Slovo! To říká: „A budou trýznění dnem i nocí na věky věků“ (Zjevení 20,10).

Ukážeme si i další důkaz, že je toto utrpení nekonečné. Ježíš říká těm, kteří neposlouchají Jeho Slovo: „ A tito půjdou do *věčného* trápení, ale spravedliví do věčného života“ (Matouš 25,46). Všimněte si slov „věčného trápení“ (nekonečného trestu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Je to test, který nikdy neskončí. Je věčný! Ježíš nám říká:

„A svádí-li tě tvé oko, vyjmi je. Lépe je pro tebe do Božího království vejít jednooký, než mít obě oči a být hozen do Gehenny.“

(Marek 9,47)

Jak vidíte, Ježíš zde mluví o Gehenně, ohnivém jezeře. Nyní se podívejme, co říká v jiném překladu:

A kdyby tě svádělo tvé oko, zahod' je. Je pro tebe lepší vejít jednooký do Božího království, než být s oběma očima uvržen do pekla, kde `jejich červ nehyne a oheň nehasne`.

(Marek 9,47-48 Bible21)

Červ, který nehyne, znamená, že má neustále něco k jídlu. Připodobněme si to k přírodě. Jakmile člověk fyzicky zemře, jeho maso žerou červi, dokud z něj nezůstanou jen kosti. Pak zemřou i červi. Červi v Gehenně nikdy nehynou, protože to, co jedí, nikdy nepřestane existovat. Jeden člověk, který mluvil o pekle, dosvědčil, že viděl ohromné červy, kteří požírali tělo lidí, jež trápily plameny. Nehledě na to, jak dlouho už tito lidé v pekle byli, stále měli tělo, které bylo požíráno.

Ano, už vám to začíná docházet. Toto místo je nepředstavitelné! Musíme mít na paměti, že Bůh nestvořil původně ohnivé jezero pro lidské bytosti. Poslechněte si, co říká Ježíš těm, kteří jsou uvrženi do toho příšerného místa:

„Potom řekne i těm po levici: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro Dávla a jeho anděly...“

(Matouš 25,41)

Ohnivé jezero bylo stvořeno pro ďábla a jeho padlé anděly, ne pro lidstvo. Dábel však podvádí a bere s sebou do věčného trestu mnohé. Je to podobné našemu příběhu: vlivem Dágonu bylo podvedeno mnoho lidí a hněv Jalyna, jenž byl původně určen jen Dágonovi, byl projeven i vůči těm, kteří podlehli jeho vlivu. Jinak by Jalyn nebyl spravedlivý.

Dobře navěky

Jak ostrý je hněv Jalyna, jsme živě viděli v předchozí kapitole. Bible prohlašuje, že muž či žena, již budou pít „z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem. Dým jejich muk vystupuje na věky věků...“ (Zjevení 14,10-11).

Opět přemýšlejme nad výrazem „na věky věků“. Vzpomínáte na naši rozmluvu o věčnosti v první kapitole? O tom, že se marně snažíme být jen pochopit nekonečno? Mentálně to nelze. Můžeme je však pochopit v srdci. Z toho důvodu nařiká Bůh nad celou generací, jež Mu nechtěla naslouchat:

„Kéž by se stalo, že by měli taková srdce, báli se mě a po všechny dny zachovávali všechny mé příkazy, aby se navěky vedlo dobře jim i jejich synům!“

(5. Mojžíšova 5,29)

Povšimněte si slůvka navěky. Kdyby jen tyto lidi motivovalo to, co je trvalé! Kdyby jen žili s ohledem na věčnost!

Bůh také řekl: „po všechny dny zachovávali všechny mé příkazy“. Neřekl „*na nějakou dobu zachovávali všechny mé příkazy*“. Ani neprohlásil: „po všechny dny zachovávali některé příkazy“. Ne, řekl: „*po všechny dny zachovávali všechny*“! Prikázal nám, že máme Jeho vůli poslouchat v celistvosti a neustále.

Možná si řeknete: *Já jsem nedodržel/a všechny Jeho příkazy. To budu před soudem shledán/a vinným/vinnou!* Ano, naprosto správně. Boží Zákon ukazuje a dokazuje, že každý člověk odpadl od Boží spravedlnosti a bude před soudem shledán vinným. Nikdy se nikdo nemůže postavit před Boha a říct: „Já jsem žil život, který je hodný Tvého království, a nezasloužím si věčný trest.“

Důvodem pro tento stav je to, že na počátku v zahradě člověk vědomě neuposlechl Boha. Když to učinil, vzal tak na sebe přirozenost hříchu. Svým činem zrady se stal otrokem ďábla a je mu podřízen. Člověk sám sebe nemohl žádným způsobem vykoupit ani se zachránit. Tato padlá přirozenost byla pak předávána z Adama a Evy na každé další pokolení, takže na celé lidstvo. My se totiž rodíme s přirozeností svých rodičů.

Jen z čisté lásky učinil Bůh slib, že přestože je člověk plně zodpovědný za svůj upadlý stav, pošle nám Spasitele, aby nás zachránil. Tím Spasitelem je Ježíš Kristus. Stovky let před Jeho narozením bylo předpovězeno, že se narodí z panny (viz Izajáš 7,14). Jeho Otcem je Bůh a matka byla panna jménem Marie, potomek krále Davida. Muselo to tak být, protože kdyby byli oba rodiče lidé, podléhal by Ježíš Adamově přirozenosti. Musel by být otrokem hříchu. Nemohl by žít dokonalý život a tím pádem by nás nemohl vykoupit. Musel se však narodit z ženy, protože to byl člověk, který padl, proto cenu za naši zradu musel zase zaplatit člověk. Proto byl Ježíš stoprocentní Bůh a stoprocentní člověk.

Když šel na kříž, vzal na sebe všechny naše hříchy a prolil svou krev. Tím zaplatil cenu za naše hříchy. Protože však žil dokonalý život, Otec Ho vzkřísil z mrtvých a posadil Ho po své pravici. Král David, který byl rovněž prorokem a Ježíšovým předkem, viděl, co se odehraje po Ježíšově popravě tisíce let předtím, než se to stalo. Petr odkazuje k Davidovým slovům v den Letnic:

Byl to (král David) prorok a věděl, že se mu Bůh přísahou zavázal, že na jeho trůn posadí potomka z jeho beder; viděl do budoucnosti a promluvil o Kristově zmrtvýchvstání, když řekl, že jeho duše nebyla zanechána v podsvětí a jeho tělo nevidělo zkázu. Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky.“

(Skutky 2,30-32)

Ježíš byl vzkříšen z mrtvých, aby nás osvobodil. Všimněte si, že Petr říká, že nezůstal v podsvětí (Hádes), z čehož automaticky vyplývá, že tam byl. Kdy tam byl? Někdy mezi okamžikem ukřižování a vzkříšením. Ježíš zakusil smrt a peklo za každého člověka, abychom my už nemuseli přijmout věčný trest, který nám spravedlivě patří. Když se nyní zřekneme života zaměřeného jen na sebe a odevzdáme se plně Jemu jako Pánu, pak to, co pro nás učinil, to, že prolil svou krev a okusil smrt, se obojí stává výkupným a ospravedlněním před Bohem. Jsme učiněni spravedlivými Jeho spravedlností a můžeme stát směle před Jeho trůnem v den soudu. Chvála Bohu na věky věků!

Z toho důvodu je jasně napsáno: „Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil“ (Efezským 2,8-9).

Pokud jste nikdy předtím neučinili pokání z života nezávisle na Bohu, pokud jste se nikdy nezřekli svých hříšných cest a neodдали se plně Ježíši jako Pánu, pak si okamžitě nalistujte přílohu vzadu v

této knize. V té části vysvětluji Boží plán spasení a modlím se spolu s vámi modlitbu k přijetí Ježíše Krista jako svého osobního Pána a Spasitele.

Většina věřících zná verše i to, co píšu na těch posledních stránkách, velice dobře. Přesto jsem zjistil, že existuje mnoho věřících, kteří nemají plné pochopení toho, co se v dalších kapitolách chystám probírat. Ve skutečnosti bude mnoho lidí, kteří o sobě prohlašují, že jsou křesťané, šokovaní jednoduchou pravdou Bible, kterou na nadcházejících stránkách předložím. Také v těchto kapitolách zjistíme, proč je pravda o věčném trestu zásadní a základní vědomostí, kterou každý věřící potřebuje ke zdravému růstu.

5. KAPITOLA

SOUD PODVEDENÉHO

*Víme, že Boží soud je podle pravdy ...
- Římanům 2,2*

Ježíš přišel, aby nás zachránil a nemuseli jsme zaplatit věčný trest za hřích. Trest, který byl původně určen pro ďábla a jeho služebníky. To, že za nás Ježíš dal svůj život, ukazuje úžasnou Boží lásku.

Přemýšlejte. Pán stvořil na počátku lidstvo spolu se všemi zvířaty, ptáky, hmyzem, mořskými tvory a zbytkem země, včetně její atmosféry, dokonale. V Bibli čteme: „Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré“ (1. Mojžíšova 1,31). Pak vložil dokonalé stvoření do rukou člověka, aby se o ně staral a střežil je. Jak prohlašuje žalmista: „Nebesa, nebesa patří Hospodinu, ale zemi dal synům lidským“ (Žalm 115,16). Adamovou zodpovědností bylo ochraňovat nejen sebe, ale také všechno stvoření před Luciferem, Božím největším nepřítelem.

Bůh nechtěl stvořit roboty, kteří by se nemohli svobodně rozhodnout, zda milovat, jestli budou poslouchat, nebo zda s Ním chtějí mít vztah. Ze všech stromů v zahradě vybral tedy jeden, ke kterému připojil příkaz: „Ze všeho stromová zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš“ (1. Mojžíšova 2,16-17).

Smrt, o které Bůh mluvil, nebyla fyzická smrt, protože Adam zemřel fyzicky až o mnoho let později (a i to byl výsledek jeho neposlušnosti). Bůh člověku ukázal, že tím ztratí Boží život a oblékne na sebe Luciferovu přirozenost, což je smrt.

Po nějaké době podvedl Lucifer Evu tím, že v jejích očích překroutil Boží charakter. Dosáhl toho, že se ze všech stromů, které tam byly, zaměřovala jen na ten jediný, ten zakázaný. Jakmile zhodnotila, že je to dobrý strom, lákavý a příjemný, tak z něj pojedla. Stalo se to, protože se nyní dívala na Boha jako na toho, kdo bere, a ne na toho, kdo dává, jak tomu doopravdy je. V tu chvíli ještě lidstvo neupadlo. Až ve chvíli, kdy si ovoce toho stromu vzal Evin manžel, obléklo na sebe Boží stvoření přirozenost hříchu. Z toho důvodu byl hřích Adama větší. Ona byla podvedena. On ne (viz 1. Timoteovi 2,14).

Důsledkem bylo, že nejen Adam, ale celé stvoření, nad kterým byl ustanoven, okamžitě přijalo přirozenost smrti. Před Adamovou zradou zvířata nejedla maso ani neumírala. Neexistovala tornáda, zemětřesení, hurikány, hladomory, nemoci ani nákazy. To vše bylo důsledkem toho, že člověk neochránil, co mu Bůh svěřil do péče.

... neboť tvorstvo bylo poddáno marnosti; ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal - a má naději, že i ono samo bude vysvobozeno z otroctví zániku do slavné svobody Božích dětí.

(Římanům 8,20-21)

Příroda nebyla prokletá smrtí svým vlastním rozhodnutím. Stalo se to neposlušností člověka vůči Bohu. Adam neochránil, co mu bylo svěřeno. Předal tak nejen přírodu, ale také sebe, svou manželku a své budoucí potomky tomu, co bylo původně připraveno pro Lucifera: oddělení od Boha. Jaká zrada! Jaká velezrada!

V tu chvíli mohl Bůh říct: „Lidstvo, které jsem miloval, kterému jsem žehnal a které jsem stvořil jako dokonalé, dalo přednost Luciferovi přede Mnou. Tak ať tedy všichni skončí v ohnivém jezeře a My (Otec, Syn a Duch Svatý) začneme zase znovu. Stvoříme si jiný vesmír a bytosti, které nám zůstanou věrné a budou Nás milovat a My budeme milovat je.“

Pokud by toto Bůh udělal, byl by ohledně svého rozhodnutí naprosto spravedlivý. A přesto ve své úžasné lásce učinil člověku slib, že pošle Vykupitele, aby nás vysvobodil ze zajetí, do kterého jsme se sami dostali. Tím Vykupitelem bude Jeho Syn, s kterým tvořil nebesa a zemi. On zaplatí strašnou cenu za náš hřích a za přirozenost smrti, i když neudělal nic jiného, než že nás od začátku miloval. Tomu říkám neuvěřitelná láska!

Tohle byl důvod ke Kalvárii. Je pro mě nepochopitelné, když se křesťané zarazí, jestliže se jich nějaký nevěřící zeptá: „Jak může milující Bůh poslat do pekla lidi, kteří nikdy neslyšeli evangelium?“ Já jim jednoduše odpovím: „Není to Jeho chyba, ale naše.“ Ježíš zaplatil strašnou cenu, aby lidstvo osvobodil. Poté řekl, aby ti, kteří už pochopili dobrou zprávu, šli do celého světa a říkali těm, kteří to ještě neslyšeli, že jsme byli vykoupeni z prokletí, které jsme na sebe i celé stvoření sami přinesli. My se budeme zodpovídat za naši generaci. Bůh už svou část učinil!

Bereme na sebe Boží přirozenost

Nejenže za nás Ježíš zaplatil trest za náš hřích, ale také jsme v Něm dostali novou přirozenost a jsme podobni Bohu. Už nejsme otroky hříchu. Když nějaký člověk předá svůj život plně Ježíši, stává se zbrusu novým stvořením.

Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové.

(2. Korintským 5,17)

Když přijímáme Ježíše Krista jako Pána, tak doslova zemřeme. Naše stará přirozenost umírá, v Božích očích je ukřižována s Kristem. Zrodí se naprosto nové stvoření s přirozeností Boha. Tak jsme znovuzrozeni. Nyní již svobodní od přirozenosti, která nám kdysi v životě diktovala, jak jednat. Bible jasně ukazuje: „...
abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z

mrtvých, vstoupili na cestu nového života. ... A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu“ (Římanům 6,4; 6-7). Nyní můžeme žít podle Kristovy přirozenosti, ne přirozenosti, ke které nás vázala Adamova zrada.

Je to naprostá ignorance, pokud křesťan pohrdá někým, kdo nepřijal Ježíše jako svého Pána, kvůli jeho životnímu stylu. V duchovní DNA takového člověka je zakódován hřích, a právě to tedy dělá. Divné a naprosto nepřirozené ale je, pokud pravidelně nebo vědomě hřeší „věřící“. Důvod, proč jsem slovo věřící uvedl v uvozovkách, je fakt, že takový člověk může prohlašovat, že je jeho Pán Ježíš, ale ve skutečnosti tomu tak není. Kdyby byl jeho Pánem Ježíš, vykazovala by ta osoba zbožnou přirozenost i svým životem. Ježíš to řekl jasně:

„Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale prohnílý strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani prohnílý strom dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřazen a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci.“

(Matouš 7,17-20)

Co zde Ježíš řekl, není složité, ale každopádně je to neměnné. Příčina toho, co je vyprodukováno, není ovoce. Příčinou je vždy povaha stromu. Povaha stromu se však ukáže až na jeho ovoci.

Když se přiblížíte ke keři, jenž nese dobré a zdravé bobule, pak víte, že je to keř, který je dobrý k jídlu. Když ale přijdete ke keři, na kterém najdete jedovaté bobule, tak dobrý není. Důkaz toho, zda je strom dobrý či jedovatý, je ovoce, které nese. A stejně tak říká Ježíš, že je možné poznat, zda jsou lidé opravdoví křesťané. Ne podle toho, co říkají a jak zbožně vypadají či jak často navštěvují křesťanská shromáždění, ale podle toho, co dělají! Je jejich ovoce nezištné a

nese užitek pro Boží království? Nebo je sobecké a zaměřené na svět, jak o tom mluví apoštol Jan ve svém listě:

Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Neboť všechno, co je ve světě - žádost těla, žádost očí a prázdná chlouba života - není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost.

(1. Janův 2,15-17)

Mně s Lisou to trvalo dlouho, než jsme o této pravdě přesvědčili naše děti. Chodily do křesťanské školy a častokrát sledovaly své spolužáky, kteří chodili se svými rodiči pravidelně do církve a prohlašovali o sobě, že jsou křesťané, ale neustále nesli ovoce sebeuspokojení, o kterém mluví předchozí verš, místo aby nesli zbožné ovoce křesťana. Tito spolužáci žili sami pro sebe, místo aby toužili po Boží vůli, hledali ji a měli v ní zalíbení.

Situace se školou našich dětí je jen jeden z mnoha příkladů, které bych zde mohl uvést. Tento problém se nachází doma, ve světě byznysu a dokonce i v křesťanských církvích a službách. Je mnoho lidí, kteří o sobě prohlašují, že jsou křesťané, a přitom nesou ovoce, které ukazuje pravý opak.

Typické „obrácení“

Evangelium, které se dnes hlásá, je pokřivené a klade důraz na přijetí Ježíše tím, že člověk pronese modlitbu hříšníka. Vyznáme Jej jako „Pána“, a když je to hotovo, jsme navěky spaseni. Toto ale Ježíš vůbec nevyučoval. On říkal: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes...“ (Matouš 7,21).

Kdybychom jen poslouchali, co Ježíš říká, a nefiltrovali si Jeho výroky skrze léta nevyváženého kázání, vyučování, skrze spisy a písně, tak bychom viděli, jak naše moderní evangelium protirečí

tomu původnímu. Ježíšova slova nemohou být jasnější: ne každý, kdo se modlil modlitbu hříšníka a vyznal Ho jako svého Pána, vejde do nebe. A jestliže nevejde do nebe, pak je tu jen jedna další možnost, jak jsme viděli v poslední kapitole.

Pojďme se podívat na typickou evangelickou bohoslužbu. Mluví přednese své poselství, které se nese v duchu myšlenky: Přijďte k Ježíši a budete požehnáni. Mluví o tom, jak nám Ježíš dá radost, pokoj, úspěch, štěstí, zdraví, nebe a tak dále. Nerad bych, abyste mě pochopili špatně. Bůh nám touží požehnat. Ale Ježíš nikdy nepoužíval požehnání k tomu, aby nalákal lidi, aby Jej následovali.

Po nějakých třiceti pěti minutách „prodeje“ požádá služebník, aby všichni sklonili hlavu. Pak se zeptá: „Kdybyste dnes v noci zemřeli, šli byste do nebe?“ V některých sborech možná dokonce vybídne lidi, aby se ohlédlí vpravo i vlevo a zeptali se lidí tutéž otázku, aby jim pomohli se rozhodnout. Šli by do nebe, kdyby dnes v noci zemřeli? „Pokud vám nedokážou říct ano“, pokračuje služebník, „vezměte je za ruku a přiveďte je dopředu“.

Když přichází lidé dopředu, znějí melodické písně k navození správné atmosféry. Jsou to například oblíbená z devadesátých let „Přijď tak, jak jsi“. Nebo diváci jen tleskají a usmívají se, zatímco hudebníci hrají triumfální pochodovou píseň.

Jakmile jsou všichni vpředu, vyzve je služebník, aby sklonili hlavu a zopakovali klasickou modlitbu: „Otče, vyznávám, že jsem hříšník. Odpusť mi mé hříchy. Ježíši, zvu Tě dnes do mého života jako svého Pána a Spasitele. Děkuji Ti, že jsi mě učinil Svým dítětem. Ve jménu Ježíš. Amen.“

Obecenstvo jásá, hudba hraje a noví „obrácení“ odcházejí ze setkání „takoví, jací byli“. Nyní jsou ale podvedení. Neslyšeli nic o pokání z životního stylu neposlušnosti, nic o zapření svých vlastních tužeb, aby se mohli chopit Boží vůle, nic o tom, že by pro Krista

měli ztratit život. Vyznali Ježíše jako Pána, ale v srdci nedošlo k žádné změně. Ježíš je nyní součástí jejich života.

Rád bych vám sdělil, že Král Králů a Pán Pánů nepřijde do života člověka jako druhý, nebo dokonce první z řady konkurenčních milenců. Přijde jedinečně jako jediný a naprostý Král a o vaše srdce se nebude dělit s žádným člověkem, s žádnou věcí ani činností. On chce být Pánem, který je svrchovaný pán a vlastník, což znamená, že už nám náš vlastní život nepatří.

Zamyslete se na chvíli. Vzali byste si někoho, kdo by vám řekl, že vám bude věrný/á stejně jako těm ostatním milencům, ale že vy budete tím prvním? O co absurdnější to je, když totéž říkáme Králi celého vesmíru? Copak přijme nevěstu, která řekne: „Ty jsi tím prvním ze všech mých milenců“? V takovém uspořádání nejde o smlouvu. Nejedná se o to, že dva se stanou jedním. Je to obrovský podvod!

Tito noví „obrácení“ nedovolili, aby kříž umrtvil jejich sobecký, světský život, a neučinili prostor pro novou přirozenost Ježíše Krista, aby v nich mohla být zrozena. Jen se zaprodali lepšímu životu zde na zemi a příslibu nebe. Je to zajímavé. V mnoha zemích jsou křesťané pronásledováni. Přicházejí k Ježíši a vědí, že přijdou o život. Dnes v západní společnosti přicházíme k Ježíši kvůli lepšímu životu a vstupu do nebe. Musíme však pro Něj také ztratit svůj život.

Dnes žije mnoho typických evangelikálních křesťanů v podvodu. Je to výsledek evangelia, které kážeme. Noví obrácení jsou možná nabití svou novou „vírou“, účastní se křesťanských aktivit, chodí do sboru a dokonce se zapojují do evangelizací, protože je to vše nové a vzrušující. Je to jako stát se členem nového klubu. Vane čerstvý vítr. Tito křesťané však neučinili, co přikázal Ježíš všem opravdovým následovníkům: spočítejte si náklady následování a pak učinite trvalé rozhodnutí, jestli odevzdat svůj život k Jeho službám (viz Lukáš 14,27-33).

Ztráta kvůli zisku

Je to výměna. My musíme odevzdat celý svůj život a na oplátku získáme Jeho život (přirozenost). Ježíš opakovaně říkával:

„Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe / zapomene, ignoruje, vyvlastní a ztratí pohled ze sebe sama a svých zájmů/, vezme svůj kříž a / připojí se ke Mně jako učedník a přebývá vedle Mě/ následuje mne /neustále, pevně připojen ke Mně/.

(Marek 8,34 AMP)

Neustále se Jej máme pevně držet. Spasení není jen jednorázová modlitba a pak život pokračuje tak, jak šel předtím, jen s tím rozdílem, že nyní jste členem v „křesťanském“ klubu a míříte do nebe. Ježíš pokračoval: „Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však zahubil svou duši kvůli mně a evangelium, zachrání ji“ (Marek 8,35). Rozšířený překlad Bible to říká takto: „Kdokoli se vzdá svého života /který žije zde na zemi/ pro Mne a pro evangelium, zachrání jej /ten vyšší, duchovní život ve věčném království Božím/.“

Je to konečná výměna. My se vzdáme svých práv vlastníka svého života. Tím budeme schopni následovat Jeho touhy. Na oplátku přijmeme Jeho věčný život. V evangelium, které se káže v dnešní době, nezdůrazňujeme dostatečně tu velmi důležitou část o následování Ježíše. Slyšíme jen o užitečích. V podstatě kážeme *přísliby o vzkříšení*, aniž bychom kázali o *důležitosti kříže*.

Můžeme to přirovnat k mladíkovi, který vidí v televizi nábor do armády. Sleduje nóbl námořníka asi v jeho věku, jenž má oblečenou elegantní uniformu a stojí na palubě ohromné lodi, jež se plaví po mořích pod nádherně křišťálově modrou oblohou, a směje se s ostatními námořníky. Pak jej reklama ukáže ve všech velkých přístavech po celém světě. A to vše zdarma.

Mladík se okamžitě nechá naverbovat. Nepřečte si podmínky, protože je tak zaměřený na všechny výhody. Je nadšený. Nyní uvidí celý svět, bude součástí skvělé armády a získá spoustu nových přátel.

Již při základním výcviku zjistí, že si nemůže spát až do devíti hodin ráno, jak měl ve zvyku. Musí si nechat ostříhat své dlouho pěstěné dlouhé vlasy. Nemůže chodit na různé společenské večírky, protože nemůže opustit vojenskou základnu víc než na pár dnů v měsíci. A co je nejhorší, má takový vojenský režim, že nemá vůbec žádný čas „flákat se“ a užívat si s jinými lidmi. Neustále musí čistit záchody a chodby a dělat kliky a další obtížná cvičení. Přišel o veškerý volný čas, který kdysi měl, a každý večer v posteli upadá do bezvědomí vyčerpáním.

Pořád však doufá, protože ví, že se již brzy dostane na svou loď. Výcvik skončil a byl přidělen na loď. Je to však stejně náročné jen s tím rozdílem, že jsou nyní na otevřeném moři. Vypuká válka a tento mladík se ocitá v bitvě, pro kterou se ale nehlásil.

Přidal se k armádě, protože mu služba v armádě nabízela život, který by si sám nikdy nemohl zajistit, a bylo to zdarma. Nevšiml si v kanceláři rekruta poznámky: tento život byl zdarma, ale stál ho všechnu jeho svobodu. V mnoha ohledech se nyní cítí uražený. Cítí se podvedený. Svými očima to vidí tak, že mu něco prodali, ale ukázali mu jen výhody. Neřekli mu o tom, co ho to bude osobně stát.

Mohli bychom to přirovnat k filmu Matrix. Před mnoha lety si náš nejstarší syn půjčil upravenou verzi tohoto filmu a večer jsme si ji pustili. Uviděl jsem tam úžasné podobenství.

V Matrixu zazní zajímavá otázka: „Jak byste poznali rozdíl mezi vysněným světem a skutečným světem, kdybyste se neprobudili ze snu?“¹

Ve filmu normálně plyne život dvacátého století. Na první pohled. Ve skutečnosti příběh začíná na konci dvacátého prvního století. Lidé vyvinuli umělou inteligenci, které říkají jednoduše Stroje. Tyto stroje převzou kontrolu nad zemí a lidé se brání. V posledním boji o moc je svět poražen a Stroje zvítězí.

Stroje zjistí, že dokážou přežít pomocí elektřiny, kterou produkuje lidské tělo, proto vytvoří velkolepý podvod, aby lidi obelhaly a ti jim pak sloužili. Vypadá to, že je vše normální (a ve dvacátém století), ale těla lidských bytostí jsou ve skutečnosti zavřená v komorách na ohromných „farmách“. Jejich mysl je připojena na celosvětový virtuální program, který se jmenuje Matrix. Ten stimuluje normální život. Zdánlivá svoboda lidí není skutečná. Jsou to v podstatě otroci.

V tuto chvíli film začíná a seznamujeme se se skupinou vybraných mužů a žen, kterým se podařilo „hacknout“ Matrix a najít si z něj cestu ven. Tak objevili, kým opravdu jsou. Vytvoří si kolonii, kterou ve skutečném světě pojmenují Sion. Jinak je ale bez života. Několik z nich se znovu vrací do Matrixu, aby bojovali se Stroji a osvobodili lidstvo. Boj je velice těžký a život není snadný, ale tito vzbouřenci usilují o opravdovou svobodu, než aby žili ve lži té falešné. Zvolili si svobodu s problémy před otroctvím ve falešném pohodlí.

A zde je to podobenství. Mnoho nevěřících se dívá na křesťany jako na otroky v zajetí, kteří přišli o svobodu, zatímco oni jsou svobodní. Pravda však je, že ti mimo Krista jsou ti v zajetí, podobně jako lidé, kteří žili na farmách a otročili Strojům. Jsou otroky hříchu.

Je těžké být křesťanem

V zajetí nejsou jen ti, kteří nikdy neslyšeli evangelium nebo mu odmítli uvěřit. Mnoho typických „obrácených“ z dnešní generace také otročí hříchu. Toto dilema jsme vytvořili, protože jsme opomíjeli hlásat plné evangelium a co to opravdu znamená, když následujeme Ježíše. Mnoho lidí předpokládá, že jsou svobodní, ale ve skutečnosti nejsou. Důkazem je jejich životní styl. Ježíš řekl:

„Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. A otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.

(Jan 8,34-36)

Tato slova potvrzují pravdu, kterou jsme viděli v podobenství o ovoci. Jestliže někdo pravidelně hřeší, je to důkaz, že je stále otrokem hříchu. Není synem, protože jeho skutečná přirozenost se nezměnila. Možná si myslí, že je svobodný, protože vyznal modlitbu hříšníka, ale nevzdal se svých osobních „práv“, aby tak mohl následovat Ježíše. Stále chce mít svobodu (která je falešná), ale i výhody spasení. Nelze mít obojí!

Jak jsem už řekl dřív, tito lidé možná prožijí „nové narození“ radostně, se vzrušením a horlivostí, protože je to něco nového a čerstvého. Nicméně se časem projeví jejich nezměněná přirozenost. Projeví se však v křesťanské podobě a bude zahalena do evangelikálního jazyka a životního stylu. Proto je to tak nebezpečný podvod. Přesto právě před tímto podvodem Nový Zákon varuje.

Pavel píše: „Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy (bude těžké být křesťanem – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“ (2. Timoteovi 3,1). My žijeme v posledních dnech. O tom není pochyb. Všechna prorocká písmena ukazují, že se Ježíš vrátí brzy. Pavel viděl, že v naší době bude nejtěžší být křesťanem.

Jiné překlady uvádí slova *nebezpečný* a *hrozný*, když popisují naši dobu. Proč je tomu tak? Když se podíváme na Pavlovy dopisy blíž, zjistíme, že čelil velkému protivenství. Zbičovali jej třiceti devíti ranami na záda a to pětkrát. Třikrát jej ztloukli holí. Jednou jej kamenovali. Rok strávil ve vězení. S ohromným pronásledováním se setkal, kamkoli se obrátil. A přesto prohlásil, že být křesťanem v naší době bude těžší! Proč? Říká nám i to:

Lidé budou sobečtí, chtiví peněz, chlubití, domýšliví, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, nesvatí, bezcitní, nesmířliví, pomlouvační, nevázaní, hrubí, nepřátelští k dobrému, zrádní, lehkomyšní, nadutí, milující rozkoš spíše než milující Boha.

(2. Timoteovi 3,2-4)

Když si přečtete Pavlův výrok, možná si stále budete říkat, co tím chtěl vlastně říct. Jak se tento seznam liší od lidí jeho doby? Lidé tenkrát měli přece také tyto vlastnosti. Milovali sami sebe a milovali peníze. Byli nesvatí, nesmířliví a podobně. Petr dokonce v den Letnic řekl: „„Zachraňte se z tohoto zvráceného /perverzního, zlého, nespravedlivého/ pokolení!“ (Skutky 2,40 AMP) Proč tedy označuje Pavel naši generaci, u které vyjmenovává tyto znaky, za tu, kdy bude nejtěžší být křesťanem?

Ve svém vysvětlení pokračuje: „Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí /jejich chování bude popírat opravdovost jejich vyznání/. Od takových se odvracej“ (2. Timoteovi 3,5 AMP). Anglický překlad Bible NKJV říká: „budou mít formu zbožnosti, ale budou popírat její moc“.

Takže už vidíte, proč je těžké být křesťanem v naší generaci. Bude mnoho lidí (uvádí to i jiné odkazy Nového Zákona), kteří se budou za *křesťany* prohlašovat, budou vyznávat, že jsou *znovuzrození a spasení*, ale nikdy neukřižují svůj vlastní život. Nečiní rozhodnutí, že se zřeknou svých vlastních práv a chtíčů, aby pak mohli následovat Ježíše. Budou upřímně přesvědčeni, že Ježíš je jejich Spasitelem, ale přidruží se k Němu jen kvůli tomu, co pro ně On může udělat, a ne kvůli tomu, kým On je. Je to stejné, jako když se žena vdá jen pro peníze. Možná si jej vezme z lásky, ale má ke své lásce špatný motiv. A s takovým motivem budou mnozí hledat Ježíše, aby si zajistili spasení, přátele, úspěch v tomto životě a vstup do nebe v tom věčném. Budou upřímně věřit, že je Kristus jejich Spasitelem, ale nikdy se nepustí vlády nad svým životem.

Pavel také říká, že takovíto „věřící“ se budou „stále učit, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy“ (verš 7). Budou chodit na shromáždění, na domácí skupinky a jiná setkání, budou poslouchat Boží Slovo, a přesto se nikdy nezmění.

Nejasné hranice

Problémem jsou nejasné hranice. Představme si člověka, který o sobě tvrdí, že je znovuzrozený, používá jazyk skutečného věřícího, přátelí se se zbožnými lidmi, je dokonce nadšen křesťanským setkáním, a přesto se jeho charakter nezměnil. Stále usiluje jen o své zájmy. Takový člověk je v podstatě nevědomky podvodníkem, který všude kolem šíří podvod a klam. Ostatní křesťané jej začnou považovat za „normu“ pro život. Jeho „norma“ však není v souladu s Božím standardem. Proto je těžké být pravým věřícím. V době apoštola Pavla byl život věřících neustále v ohrožení. O tom nebylo pochyb. Pokud jste slíbili věrnost Ježíši, byl váš život okamžitě na pramáli.

Ve 2. Timoteovi 3 Pavel pokračuje:

Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, můj úmysl, mou víru, trpělivost, lásku, vytrvalost, pronásledování a utrpení, jaká mne stihla v Antiochii, v Ikoniu a v Lystře. Jaká pronásledování jsem přestál, a ze všech mě Pán vysvobodil! Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni. Ale zlí lidé a podvodníci budou postupovat stále k horšímu; budou svádět jiné a sami budou sváděni.

(2. Timoteovi 3,10-13)

Pavel to vyjádřil jasně. Nejen to, co vyučoval, bylo pro Timotea důkazem, že mu může důvěřovat. Jeho spolehlivost se zakládala také na tom, jak žil a co ve svém životě dělal (byl to život s ohledem na věčnost. K tomu se ještě v této knize dostaneme.) Pavlovo svědectví

nebylo v jeho zodpovězených modlitbách, zázračných znameních, která jej následovala, ani v popularitě jeho služby. Dokonce ani ve výtečnosti jeho projevů a schopnosti vyučovat Boží Slovo. Ne. Nemluvil o těchto věcech. Poukázal, že to byl životní styl. To byl, a stále je, ten rozhodující faktor.

Pavel také říká, že „*zlí lidé a podvodníci*“ budou postupovat stále k horšímu a bude se jim dařit. Všichni víme, že se máme od zlých lidí držet dál. Ale ti nejnebezpečnější jsou podvodníci. Lidé, kteří předstírají vnější identitu, jež nesouhlasí s jejich skutečným charakterem. To jsou ti, již vyznávají a mají určitou formu křesťanství, ale jejich chování a jednání nevykazuje žádné znaky milostí změněného života. Všimněte si, že Pavel uvedl, že budou svádět nejen ostatní, ale že i oni sami budou podvedeni.

To v našem příběhu přesně sedí na Podvedeného. Tento mladík byl aktivní v endelské škole. Vydával se za oddaného následovníka Jalyna a upřímně věřil, že to má u krále dobré. Větší důraz kladl na věrnost, kterou ukazoval, než na život, který by jeho věrnost dokazoval. Byl podveden on, ale také sváděl druhé. Kvůli standardům, které Podvedený nastavil, učinilo mnoho lidí kompromisy, včetně dívek, se kterými spal, až po studenty, které ovlivnilo jeho „poselství“.

Možná vás napadne: „Poselství? Nebyl to přece učitel.“ Ano, mám na mysli „poselství“. To, jak žijeme, mluví mnohem hlasitěji než to, co říkáme. Pro studenty, kteří byli Jalynovi věrní, to představovalo těžký boj, aby se nenechali ovlivnit osobností a životem Podvedeného. Ti, již nestáli pevně, jeho vlivu podlehli.

Před touto bitvou nás nevaruje jen Pavel, ale také další pisatelé Nového Zákona. Juda nám říká:

Milovaní, když jsem vynakládal všechnu píli, abych vám psal o naší společné záchraně, pokládal jsem za nutné vám napsat povzbuzení,

abyste vytrvale zápasili o víru, která byla jednou provždy svěřena svatým.

(Judův 1,3)

Všimněte si, jak je toto varování naléhavé. Juda chtěl psát o úžasných věcech týkajících se spasení, ale musel napsat něco jiného. Musel Boží lid povzbudit, aby zápasil o víru. Co je to za zápas? Vysvětluje to dále:

Neboť se vloudili někteří lidé, kteří jsou dávno předem zapsáni k tomu odsouzení, bezbožní, kteří milost (poselství o milosti) našeho Boha proměňují v bezuzdnost (aby tak svou nemorálnost omluvili) a zapírají našeho jediného vládce a Pána, Ježíše Krista.

(Judův 1,4; *v závorkách dosl. překlad z angl. TEV; pozn. překladatele*)

Zápas vedeme proti vlivům, které vytvářejí lidé, již překroutili Boží milost, aby tak omluvili svůj bezbožný život. Tyto útoky jsou smrtelnější, než pronásledování církve. Jsou nebezpečnější než zákony, které protirečí biblickým principům, jako jsou například zákon k legalizaci potratů, používání marihuany, manželství pro partnery stejného pohlaví, či požadavek, aby se ve školách vyučovala teorie evoluce. Jejich vliv je silnější než nějaký kult či falešné náboženství. Jsou smrtelné na věčnost!

Možná si říkáte, jak se to týká lidí v církvi. Lidé, o kterých přece mluví Juda, odmítli či zapřeli Ježíše Krista. To by dnes v naší církvi nikdo nemohl udělat. Kdyby ano, už by jej nepovažovali za křesťana.

Proč si myslíte, že byli věřící v Judově době zranitelnější? Podívejme se pozorně. Tito lidé se mezi nás vplíží nepozorovaně. Nikdo by se v naší době (nebo v době Judy) ve shromáždění nemohl postavit, svými ústy zapřít Ježíše Krista, a zůstat nepovšimnut. Jak Jej tedy tito lidé zapírají? Odpověď nalezneme v jiném

novozákonním dopise: „*Vyznávají, že znají Boha, ale svými skutky ho zapírají.* Jsou ohavní a neposlušní a nezpůsobí k jakémukoli dobrému skutku“ (Titovi 1,16). Zapírají ho svým životem, ne svými slovy. Ve skutečnosti tvrdí, že znají Boha. Vyznávají Ježíše jako svého Spasitele. Ale svými skutky předávají jiné poselství. Pamatujte, že nesvádějí jen ostatní. I oni sami jsou podvedeni. Jinými slovy jsou upřímně přesvědčeni, že jsou křesťané.

Skutečná Boží milost

Juda píše, že tito lidé mění poselství Boží milosti. V těchto posledních dnech je to velice běžné, protože jsme tomu otevřeli ve vyučování dveře. Vyučovali jsme, že milost je příkrývka ochrany při světském a bezbožném životě. Tento názor velice často zaslechnete od mnohých lidí v církvi. Častokrát prohlásí něco takového: „Vím, že nežiju tak, jak bych měl, ale díky Bohu za Jeho milost.“ Je to velice závažný podvod. Bible nás nevyučuje, že by Boží milost byla ohromnou náplastí. Je to *zmocňující Boží přítomnost v nás, abychom činili, co od nás požaduje pravda.*

Vyučovali jsme, že je milost jen nezasloužená Boží přízeň. Vskutku to Jeho přízeň je a nemůžeme si ji zasloužit či koupit. Nicméně slouží k tomu, aby nám dala sílu a moc Jej poslouchat. Důkazem, že jsme milost opravdu přijali, je náš zbožný život. Naše poslušnost Božímu Slovu potvrzuje, že je v našem životě milost skutečností. Z toho důvodu Jakub píše:

... Tak i víra: nemá-li skutky /činy poslušnosti, které ji dokazují/, je sama o sobě mrtvá / neúčinná, bez moci/. Někdo však řekne: ‚Ty máš víru a já mám skutky.‘ Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích /poslušnosti/. Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činíš. Také démoni tomu věří, avšak chvějí se...

(Jakubův 2,17-19)

Jakub odhaluje obrovskou mezeru, kterou v dnešním učení máme. Klademe důraz na verše typu: „Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj dům.“ (Skutky 16,31) Jestliže ke spasení stačí jen uvěřit, že Ježíš existoval a že je to Boží Syn, tak potom podle toho, co píše Jakub, budou spaseni i démoni, protože i oni tomu věří. To je ale naprosto směšné! Aby to Jakub vysvětlil ještě lépe, mluví o tom, že se démoni před Bohem chvějí. Řečeno jinak démoni mají větší bázeň před Bohem než někteří lidé, kteří prohlašují, že mají víru, ale postrádají skutky, které by ukázaly jejich poslušnost.

Důkazem toho, že jsme byli vskutku spaseni milostí Ježíše Krista, je náš životní styl, který to potvrzuje. Proto napsal apoštol Jan:

A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Znám ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on.

(1. Janův 2,3-6)

Jan jednoduše uvádí, že důkazem, že opravdu známe Ježíše Krista, je to, že dodržujeme Jeho přikázání. Člověk, jenž tvrdí, že Ježíše zná, ale nedodržuje Jeho Slovo, je podvedený a je to lhář svedený od pravdy, i když svými ústy vyznává a prohlašuje poznání Božího Slova. Z toho důvodu říká Jan: „Moje děti, toto vám píši, abyste *nezhřešili*; a jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Zastánce, Ježíše Krista, toho spravedlivého. On je smírcí obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa“ (1. Janův 2,1-2).

Apoštol Jan nepíše: „Moje děti, toto vám píši, abyste věděli, že *když hřešíte*, máme u Otce Zastánce“. Ne, cílem je nehřešit. Máme moc Boží milosti, abychom mohli svůj zrak zaměřit na Kristův život (jak se píše v 1. Janově 2,6, máme „kráčet tak, jako kráčel On“).

Jsmo přece svobodní a nepodléháme vlivu neposlušné přirozenosti. Pokud ale podlehneme hříchu, máme Zastánce.

Věřící se nyní může radovat z toho, že je možné sloužit Bohu tak, aby to přijal:

Projevujme proto vděčnost, že přijímáme neotřesitelné království, a s ní (milostí – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladate) přinášíme *Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní.*

(Židům 12,28)

Tady to máme. Milost nás uschopňuje sloužit Bohu tak, aby to bylo pro Něj přijatelné. Proč nekážeme celé evangelium, ale jen jeho část? Ano, spasení je dar. Nemůžeme jej koupit ani si ho nemůžeme zasloužit. To je vše pravda. Ale zapomínáme lidem říkat, že jediný způsob, jak spasení přijmout, je vzdát se svého života a vyznat Ježíše jako Pána. Když toto učiníme, zmocní nás Jeho milost k životu, který bude v souladu s Božím charakterem. Přesně jako napsal Petr:

Milost a pokoj kéž se vám rozhojní v poznání Boha a Ježíše Krista, našeho Pána. Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal vlastní slávou a mocí. Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

(2. Petrův 1,2-4)

Všimněte si, že jsme dostali *milost* skrze poznání Ježíše Krista. Že milost je Jeho *božská moc*, která nám darovala všechno, co potřebujeme k životu ve zbožnosti, a to je zbožný život v souladu s *Boží přirozeností*. A tím jsme unikli zkáze, která vstoupila do

světa skrze Adama a pak se žádostivostí lidí, jež se staví proti Bohu, rozmnožila. Nedovoľte, aby vás nikdo, ať slovem či skutkem, odradil od života podle té božské přirozenosti, jež byla vložena do vás. Pavel jasně říká:

Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, očekávající tu blahosladenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista, který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích. Mluv tyto věci, povzbuzuj a kárej se vší přísností.

(Titovi 2,11-15)

Boží milost nás vychovává, abychom se zřekli vší bezbožnosti a světských žádostí a abychom žili rozvážně, spravedlivě a zbožně. Učitelé nás směřují a předávají nám schopnosti a přesně totéž činí v našem životě Boží milost.

Všimněte si, že máme tyto věci vyučovat. Dál dokonce Pavel říká: „Věrohodné je to slovo, a chci, abys na ty věci *kladl důraz*, totiž aby se ti, kdo uvěřili Bohu, soustředili na to, jak mají vynikat v dobrých skutcích“ (Titovi 3,8).

Máme vynikat v dobrých skutcích díky Boží milosti v našem životě. Než jsme byli spaseni, neměli jsme milost. Neměli ji ani starozákonní svatí. Je to Boží dar, který přišel skrze Ježíše Krista.

Proto nám Ježíš říká, že v době Starého Zákona byl člověk pokládán za vraha a hrozilo mu, že půjde do pekla, pokud někoho jiného zabil. Nicméně pod milostí stačí, abyste svého bratra nazvali bláznem, měli předsudky nebo odmítli odpustit, či si drželi nenávisť v jakékoli podobě a už vám hrozí pekelné plameny (viz Matouš 5,21-22). Proč? Protože nyní máme schopnost žít podle Božích standardů uvnitř i navenek, a to díky moci milosti.

Kladte důraz

V Titovi 3,8 se píše, že na toto učení máme klást důraz. Slyšeli jste? Myslím si, že se o těchto věcech v dnešní době mluví z kazatelny či mezi věřícími málokdy. A už vůbec se na ně neklade důraz. A právě proto jsme se vzdálili a nechápeme, jak je důležité vynikat v dobrých skutcích skrze Boží milost. V podstatě necháváme moc, jež je v nás, nečinnou kvůli nedostatku důvěry či poznání. Naše víra, skrze kterou přistupujeme k milosti, musí být aktivně projevna ve vyjádření toho, čemu věříme. Pavel říká: „Prosím, aby se společenství tvé víry projevilo v poznání všeho dobrého, jež je v nás pro Krista“ (Filemonovi 1,6).

Pokud na tyto věci neustále neklademe důraz, pak se vzdalujeme od pravdy. Zřetelně to můžeme vidět v kapitole Židům:

Proto musíme věnovat mnohem větší pozornost tomu, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem. Neboť jestliže slovo, které bylo řečeno skrze anděly, bylo pevné a každé přestoupení a každá neposlušnost došly spravedlivé odplaty, jak unikneme my, zanedbáme-li tak velikou záchranu ...

(Židům 2,1-3)

Když si to neustále připomínáme, máme před sebou stále na zřeteli důležité věci týkající se věčnosti a to nám pomůže, abychom nebyli strženi proudem.

Vzpomínám si na to, když jsem jako kluk rybařil. Jednou jsme byli s kamarády tak zabraní do rybaření, že jsme si ani nevšimli, že loďku, kterou jsme neuvázali, odnáší proud. O čtyřicet minut později jsme se rozhlédli a zjistili, že nevíme, kde jsme. Celou mysl jsme se věnovali rybaření a vůbec jsme si toho nevšimli.

Toto stálo některé lidi velmi mnoho, protože rybařili na řekách, kde se skrývá smrtelný vodopád. Bezpočet lidí spadlo do něj a přišlo

o život, protože se nechali unést proudem pryč z místa, kde se na počátku nacházeli.

Totéž platí i o důležitých záležitostech věčnosti. Jestliže Bůh říká, že máme na tyto věci klást neustále důraz, pak bychom je měli zdůrazňovat. Proč nemluvíme o moci milosti, která nám dává schopnost žít zbožný život plný poslušnosti?

Zjistil jsem, že raná církev to činila. Zkoumal jsem některé spisy církevních otců a zjistil jsem, že tenkrát vyučovali to, co by nám dnes znělo naprosto cize. Nevyučovali však nic, co by bylo v protikladu s Biblií. Křesťanští otcové několika prvních století věřili, že skutky byly životně důležitým důkazem spasení člověka. Podívejme se na několik příkladů.

Jako prvního budu citovat Polykarpa (69 – 156 n. l.). Byl to biskup v církvi ve Smyrně. Byl také společníkem apoštola Jana. Jako starce jej zatkli a upálili. Napsal: „Mnoho lidí touží vstoupit do této radosti (spasení) díky poznání, že jsme spaseni milostí, ne skrze skutky.“² Dnes je to v evangelikálních kruzích přijatelný výrok. Klademe důraz na to, že nejsme spaseni svými vlastními dobrými skutky. Nicméně Polykarpus věřícím také napsal: „Ten, který vzkřísil Jež, vzkřísí také nás, jestliže budete činit Jeho vůli a kráčet podle Jeho přikázání, milovat, co miluje On, a zdržovat se veškeré bezbožnosti.“³ Toto už dnes z kazatelen moc často nezaznívá.

Všimněte si slůvka *jestliže*. Zde se říká, že musíme činit Boží vůli a kráčet podle Jeho přikázání, abychom byli vzkříšeni při vzkříšení věřících. Zakrátko uvidíte, že totéž říkal i Ježíš.

Jako druhého budu citovat Klementa z Říma (30 – 100 n. l.), společníka apoštolů Pavla a Petra, člověka, jenž dohlížel na církev v Římě. Ten napsal: „Nejsme ospravedlněni sami sebou, ani svou vlastní zbožností či skutky. Ale skrze víru, kterou Všemocný Bůh ospravedlnil všechny lidi.“⁴ I to by v dnešních křesťanských

kruzích vítali. Nicméně pak pokračuje: „Je nezbytné, abychom byli pohotovi k dobrým skutkům. Neboť nás Bůh varoval: ‚Hle, Pán se vrátí a odplatí každému podle jeho skutků‘. (Římanům 2,6-10)“⁵

Je možné, že právě proto napsal Pavel: „Proto, králi Agrippa, nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění, ale hlásal jsem nejprve těm, kteří jsou v Damašku, a potom v Jeruzalémě a po celé judské zemi, a také pohanům, aby činili pokání, obraceli se k Bohu a *konali skutky, které svědčí o pokání.*“ (Skutky 26,19-20)? Anglický překlad NLT jeho slova zaznamenává takto: „... a dokázali, že se změnili, svými dobrými skutky.“ Protože na to kladl důraz Pavel, zdá se, že totéž dělal i jeho společník Klement z Říma.

Dalším vedoucím, kterého chci uvést, je Klement z Alexandrie (150 – 200 n. l.). Byl to vedoucí církve v Alexandrii v Egyptě a staral se o školu a výuku nových věřících. O nevěřících napsal: „Dokonce, i když činí dobré skutky, nebude jim to po smrti žádnou výhodou, nemají-li víru.“⁶

I to by mezi dnešními evangelikány sklidilo ohromný potlesk. Víme, jak jsem už v několika posledních kapitolách zmiňoval, že nezáleží na tom, kolik dobrých skutků věřící vykoná. Přesto nezíská vstup do věčného Božího království. Spasení jsme pouze Boží milostí. Podívejte se však, co napsal Klement věřícím:

Kdokoli získá pravdu a vyniká v dobrých skutcích, získá odměnu věčného života ... Někteří z lidí správně a přesně pochopili, jak Bůh zaopatřuje nezbytnou moc (ke spasení), ale protože přikládají větší důraz na skutky, které vedou ke spasení, nedospějí pak k nezbytné přípravě k obdržení předmětu jejich naděje.⁷

Někteří si možná říkáte: *To vypadá, že tito lidé vůbec nečetli Nový Zákon.* Ale ano, četli. *Josh McDowell ve své knize Evidence That Demands a Verdict (Důkaz, který vyžaduje verdikt)* zdůrazňuje, že Klement z Alexandrie použil ke svým 2 400 citátům všechny knihy

Nového Zákona kromě tří.8 Totéž platí o dalších lidech, které jsem zde citoval. Musím však říct, že na rozdíl od nich mnohé knihy, které dnes máme v křesťanských knihkupectvích, v sobě skrývají jen velmi málo biblických veršů. Je možné, že jsme se nechali strhnout proudem, protože jsme nekladli důraz na to, co je důležité?

Naše neúplné evangelium

Bohužel většinou citujeme například tyto verše: „Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn“ (Římanům 10,9). Říkáme lidem, že jediné, co musí udělat, je odrecitovat tu tajemnou modlitbu a jsou v nebi.

Proč však nenasloucháme slovům Ježíše a nevyučujeme je? On řekl: „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“ (Lukáš 6,46) Jak jsme viděli, tak označení Pane znamená nejvyššího pána. Nese v sobě význam vlastnictví. Takže Ježíš varuje: „Nenazývejte mě Pánem, pokud jste dál vlastníky svého života. To mě raději nazvěte ‚Velkým prorokem‘ nebo ‚Učitelem‘, abyste nepodváděli sami sebe.“

Pojďme se také podívat na Ježíšův výrok, kterým jsme zahájili celou tuto debatu: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebes ...“ (Matouš 7,21).

Už jsme si řekli, že ne každý, kdo nazývá Ježíše Krista Pánem, bude v nebi. To je pádný důkaz, že jen odříkání „modlitby hříšníka“ nám nezajistí místo v nebi. V tom případě se ptám: kdo vejde do nebeského království?

Ježíš odpověděl: „... ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích“ (Matouš 7,21b).

Zajímavé. Téměř stejné jako slova Polykarpa. Takže nejde jen o vyznání Ježíše, ale o obojí. Do nebe se dostaneme, pokud vyznáme

Ježíše a budeme činit Boží vůli. Jediný způsob, jak činit Boží vůli, je skrze milost, kterou nám dává, když se pokoříme a zřekneme se svého vlastního života a přijmeme Ho jako Pána. Vyznání je jednoduché, ale obtížné je, když se máme cele odevzdat skutečnosti, že On je Pánem.

Poslechněte si, proč o tom tak horlivě píšu:

„Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘“

(Matouš 7,22-23)

Na konci 80. let minulého století mi dal Bůh vizi. Spatřil jsem zástup, který byl tak ohromný, že jsem nedokázal zahlédnout, kde končí. Bylo to moře lidí. Věděl jsem, že mezi nimi nejsou žádní ateisté, žádní sebestřední hříšníci ani ti, již následují jiná náboženství. Všichni o sobě prohlašovali, že jsou křesťané. Tento zástup přišel před Soudnou stolicí a očekávali, že Ježíš řekne: „Vstupte do radosti svého Pána, do Božího království.“ Místo toho uslyšeli slova: „Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti.“ (Matouš 7,23).

Viděl jsem na jejich tváři šok a naprosté zděšení. Dokážete si představit, že si myslíte, že jste v bezpečí a že vám patří spasení, které však nemáte? Dokážete si představit, že budete vyhnáni do pekelných plamenů, přestože jste byli skálopevně přesvědčeni, že směřujete do nebe? Navěky se budete muset potýkat s vědomím, že vy, a pravděpodobně ti, již vám kázali, brali vaši věčnost na lehkou váhu!

Je čas pro nějaké přátelské evangelium, které vynechává Ježíšovo varování?

Už chápete, proč máte kázat celé Slovo Boží a ne jen Jeho výhody? Ano, radujeme se z výhod a měli bychom o nich říkat všem a užívat si jich. Ne však za cenu, že vynecháme příkazy a varování, které Bible dává!

Vzpomínám si, jak jsem na jedné konferenci řekl, že důvod, proč tuto pravdu hlásám, je ten, že „nechci, aby po mě v soudný den někdo křičel: ‚Proč jsi mi neřekl pravdu?‘ a z mých rukou by kapala jeho krev!“

Po setkání za mnou okamžitě přišel jeden pastor. Vypadal rozrušeně. Ve skutečnosti byl úplně vzteklý. Řekl: „Jak se opovažuješ na nás služebníky nakládat teologii Starého Zákona! Z mých rukou nebude téct žádná krev za to, že nekážu celé evangelium.“ Je zřejmé, že se mu líbilo to pozitivní na Božím Slově, ale vyhýbal se konfrontačním pasážím.

Odpověděl jsem: „Pane, podívejte se, co psal Pavel vedoucím v Efezu.“ V ruce jsem držel Bibli, tak jsem nalistoval do Skutků a nechal jsem ho číst: „Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží“ (Skutky 20,26-27).

Šokovaný se na mě podíval a oči i pusu měl dokořán. Řekl: „Četl jsem Nový Zákona mnohokrát a tohohle jsem si nikdy nevšiml.“ Pak jsme si přátelsky povídali. Když jsme se bavili, tak jsem řekl, abychom dovedli každého člověka k dospělosti v Kristu, musíme nejen vyučovat, ale také varovat (viz Koloským 1,28). Jaké má být to varování? Aby se nevzdalovali od pravdy. Aby se nenechali strhnout poselstvím, které kážou podvodníci, již svádí nejen sami sebe, ale také odvádí mnoho dalších lidí od zbožnosti.

Ve Skutcích 20 strávil Pavel s lidmi z Efezu nějakou dobu. Velice je miloval a z Božího Ducha věděl, že už je neuvidí. Až v nebi. I vy byste asi velice pečlivě volili slova, kdybyste věděli, že to jsou vaše

poslední slova těm, kteří vám byli drazí jako vlastní děti. Pavlovy závěrečné pokyny jsou:

Dávejte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás Duch Svatý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví. Já vím, že po mém odchodu k vám vejdou draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I z vás samotných povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci (budou převracet pravdu – dosl. překlad z ang. jazyka; pozn. překladatele), aby strhli učedníky za sebou. Proto buďte bdělí a mějte na paměti, že jsem po tři roky dnem i nocí nepřestal se slzami napomínat jednoho každého z vás. (Skutky 20,28-31)

Jak tito lidé převrátí pravdu? Asi slovy, ale také skutky. Všimněte si, že to Pavel vnímal velice silně. Po tři roky nepřestával Efezské napomínat dnem i nocí. Opět zde vidíme velký důraz. Na tyto věci máme neustále klást důraz.

Bůh lásky a spravedlnosti

V našem příběhu byl patrný šok a utrpení, které Podvedený prožil. Zalpal po dechu při představě vězení v Osamění. Skřípal zuby, když si představil 130 let v temnotě a nesnesitelném žáru v kobce, kde byl zkažený vzduch. Přesto to není nic proti tomu, čemu bude čelit bezpočet mužů a žen, pokud nebudeme kázat celé Boží evangelium.

Vzpomínáte, že Jalyn byl jak laskavý tak spravedlivý? V jeho rozsudku se láska projevila v tom, že nemohl dovolit nikomu, kdo měl přirozenost a charakter Dágona, vstoupit do města Affabel. Kdyby to udělal, ten člověk by převrátil a nakazil celé město včetně všech jeho obyvatel. Jalynova láska ochraňovala ty nevinné.

Zároveň byl Jalyn spravedlivý, a tak nemohl dopustit, aby někdo, kdo má charakter Dágona, přijal menší trest za neposlušnost než Dágon sám. Proto museli být všichni, kdo se nerozhodli následovat Jalyna, vyhnáni do exilu do stejného vězení v Osamění.

Stejně tak nemůže dovolit Boží láska, aby někdo, kdo má charakter ďábla, vstoupil do věčného města a byl tam navěky. Bylo by nespravedlivé odsoudit satana a jeho vojsko do věčného jezera ohně a učinit výjimku pro ty, již se poddali jeho vládě a rozhodli se převzít jeho přirozenost. Všichni, kdo jsou jako on, budou spolu s ním odsouzeni do ohnivého jezera na věky. Bůh byl, je a bude jak milosrdný, tak spravedlivý. Jeho sláva vejde ve známost po celé zemi.

OTÁZKY K DISKUZI:

2. ČÁST: 4.-5. KAPITOLA

1. Než jste začali číst tuto část, definovali byste věčný soud jako základní křesťanskou nauku, kterou je nutno pochopit? Co se stane, když činíme uředníky, aniž bychom se zabývali tímto tématem?
2. Mnoho křesťanů druhým lidem o skutečnosti pekla neříká, protože se bojí, že by vypadali negativní či plní soudu. Když však o těchto věcech mluvíme, je to ve skutečnosti výraz slitování. Jak by mohli věřící (jako církve i jako jednotlivci) mluvit o tomto tématu z pozice lásky?
3. Jak byste vysvětlili úměru mezi vírou a ovocem (či skutky)? Jestliže je spasení dar, proč je to, co děláme, důležité pro naši víru?
4. V 5. kapitole jsme probírali to, že máme sklony sdílet se o evangelium a jeho přísliby, aniž bychom mluvili o tom, jaký dopad rozhodnutí následovat Ježíše má na život člověka. Proč je život, který je poddaný Ježíši jako svému Pánu, ve skutečnosti bohatší, než ten, kdy jednoduše jen přijímáme duchovní výhody, aniž bychom museli změnit to, jak žijeme?
5. Přemýšlejte o všem, co jste se zatím naučili o spasení, soudu a o tom, jaký dopad má náš dnešní život na věčnost. Jak ovlivňuje náhled 5. kapitoly na milost váš pohled na tyto věci?

SCHOPNOST BUDOVAT
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ
NEZÁVISÍ NA NAŠEM VLASTNÍM,
PŘIROZENÉM TALENTU,
ALE NAPROSTO A CELE NA TOM,
JESTLI JSME **POSLUŠNÍ**
DUCHU SVATÉMU.

- JOHN BEVERE
S OHLEDEM NA VEČNOST

NEPŘICHÁZÍME K JEŽÍŠI
KVŮLI **LEPŠÍMU** ŽIVOTU.
PŘICHÁZÍME K NĚMU,
PROTOŽE ON JE ŽIVOT

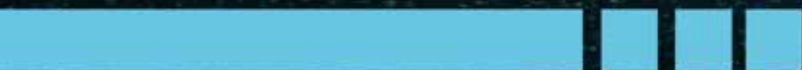
- JOHN BEVERE
S OHLEDEM NA VEČNOST

JESTLIŽE SE **NEROZHODNETE**
KRÁČET V **POVOLÁNÍ,**
KTERÉ **PRO VÁS** BŮH MÁ ...

... DÁ JE NĚKOMU

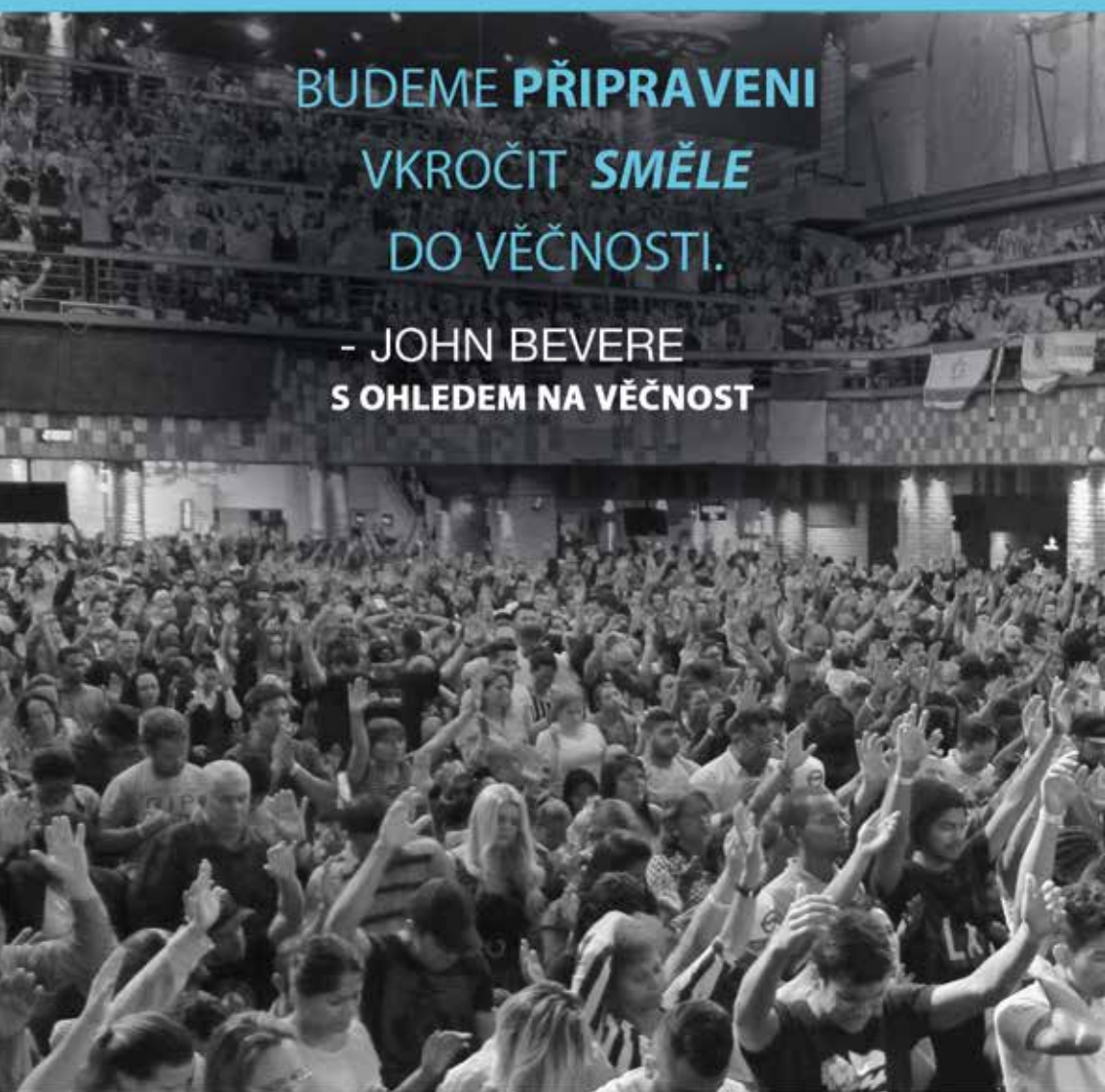
JINÉMU.

- JOHN BEVERE
S OHLEDEM NA VĚČNOST

**STAVÍME-LI SVŮJ ŽIVOT
NA NEMĚNNÉ
PRAVDĚ BOŽÍHO SLOVA,**

**BUDEME PŘIPRAVENI
VKROČIT *SMĚLE*
DO VĚČNOSTI.**

**- JOHN BEVERE
S OHLEDEM NA VĚČNOST**

BŮH NÁS BUDE SOUDIT
PODLE **SVÉHO SLOVA**,
NE PODLE NAŠICH VLASTNÍCH
LIDSKÝCH MĚŘÍTEK.

- JOHN BEVERE
S OHLEDEM NA VĚČNOST

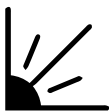

Více na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

3. ČÁST

6. KAPITOLA

VELKÉ ODPADNUTÍ

*„Ten však, kdo vytrvá do konce, bude zachráněn.“
- Matouš 24,13*

Nyní se dostáváme k tomu, co se stalo v životě Dvojživotného a Zbabělé. V určité době opravdu milovali Jalyna. Jeden se však neřídil správnými motivy a ten druhý se nakonec nadobro odvrátil od své dobré cesty. Konec obou dvou byl smrtelný.

„Číst, čemu věříme“ nebo „Věřit tomu, co čteme“?

Zjistil jsem, že některé z věcí, o kterých se budeme bavit v této kapitole, jsou v určitých evangelikálních kruzích kontroverzní. Pokud však toužíme po pravdě a jsme k sobě upřímní, pak by měl tuto kontroverzi odstranit důkladný průzkum Bible. Než začneme probírat, co Bible říká o lidech, jako byli Dvojživotný a Zbabělá, poprosím vás nejprve, abyste byli ochotní číst dál s otevřeným srdcem i myslí.

Jednou z největších překážek při poznávání Boží vůle je to, že když čteme Bibli, *čteme, čemu věříme*, místo abychom *věřili tomu, co čteme*. Ke čtení, čemu věříme, dochází, když se rozhodneme dívat se na pravdu skrze zabarvené brýle. Toto zabarvení je důsledkem nesprávného poznání, které jsme získali od druhých nebo které se vyučuje v naší denominaci, nebo je důsledkem předpojatých názorů o Bohu a Jeho cestách. Je to velmi nebezpečné, protože nás to může svést a skončíme podvedeni. Příklad můžeme vidět v knize Jób.

Nedávno jsem si vzal Bibli a než jsem ji otevřel, zaslechl jsem, jak Duch Svatý říká: „Jdi do knihy Jób a začni číst od 32. kapitoly.“

Okamžitě jsem si to nalistoval a uvědomil si, že je to začátek Elíhúova poselství.

Krátké shrnutí toho, o co jde. Jób prožil obrovskou tragédii a jeho pohled na Boha se rychle změnil kvůli bolesti a neštěstí, jež jej postihlo. Nyní pohlížel na Boha skrze svou zkušenost, místo aby Boha hledal kvůli Jeho moudrosti (viz Jakubův 1,2-8). Během nějaké doby se jeho přemýšlení dostalo až k bodu ospravedlnování sebe sama. Tři Jóbovi přátelé, kteří promlouvají v předchozích kapitolách, než byla ta, kterou jsem se ten den chystal číst, se náhle stali potulnými sebezvanými teology a snažili se vysvětlit Jóbovu tragédii. To vše jen zhoršilo. Nepodařilo se jim najít způsob, jak Jóbovo zbloudilé rozumování vyvrátit. Navíc jej ještě odsoudili.

Elíhú byl nejmladší, a proto dlouhou čekal, že od Jóba či svých přátel uslyší Boží moudrost. Když však nabyl přesvědčení, že ti tři už nemají co říct, konečně promluvil: „ Hle, čekal jsem na vaše slova, naslouchal jsem vašim rozumným řečem, dokud neprověříte ty výroky. Pozorně jsem vás sledoval, avšak hle, Jób nemá, kdo by ho usvědčil, kdo z vás by odpověděl na jeho řeči. Jenom neříkejte: Nalezli jsme moudrost. Ať jej odvane (mu odpoví – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) Bůh, ne člověk.“ (Jób 32,11-13)

Elíhú pokračoval a dál všechny tři napomínal: „Má snad za to odplatit (Bůh) podle tvého?“ (Jób 34,33). Jak přesně mluvil o omylu, který je dnes tak běžný. Je to ten hlavní důvod pro zavádějící teologie v církvi: *dovolíme, abychom vysvětlovali Boží Slovo skrze naše zkušenosti, místo abychom dovolili Božímu Slovu, aby nastolilo pravdu!*

Elíhú nezačal mluvit z lidského rozumování nebo teologií, jež se vytvořily během různých událostí, zážitků, zkušeností či předpojatých názorů o tom, kdo je Bůh. Místo toho nemanipuloval s pravdou a promluvil čisté Boží Slovo. Když končil svou řeč, můžeme se dočíst:

„Tu odpověděl Hospodin Jóbovi z vichřice. Řekl: Kdo je tento člověk, který zatemňuje radu výroky bez poznání? Přepásej si nyní bedra jako muž. Vytám se tě a pouč mě.“

(Jób 38,1-3)

Rozšířený překlad Bible podává otázku Boha takto: „Kdo je to, jenž zatemňuje radu svými slovy bez poznání?“ Přesně to se děje, když filtrujeme Boží Slovo přes naše zkušenosti, názory druhých, zavádějící teologie nebo předpojaté názory o Bohu. Zatemňujeme Jeho radu a tím ji znepřístupníme všem, na které máme vliv. Ve skutečnosti skryjeme pravdu před těmi, kteří ji hledají a chtějí poznat. Proto se Bůh na Jóba a jeho přátele tak hněval. A hněvá se i dnes, když Jeho cestu ukazujeme druhým nesprávně. Bráníme lidem, aby poznali pravdu!

Bůh pak věnuje čtyři kapitoly tomu, aby Jóbovi zjevil svou vůli. Jakmile je u konce, Jób kajícně odpoví:

„Vím, že dokážeš cokoliv a žádný plán pro tebe není nemožný. Kdo že je tento člověk, který bez rozmyslu zakrývá radu? Jistě, povídal jsem o něčem, co nikdy nepochopím. Ve srovnání se mnou jsou to obdivuhodné věci a nemohu je poznat. Řekl jsi: Nyní slyš, já promluvíím. Zeptám se tě a ty mě pouč. Slyšel jsem tě jen z doslechu, a nyní tě vidělo mé oko. Proto odvolávám, lituji toho v prachu a popelu.“

(Jób 42,2-6)

Všimněte si, že Jób říká: „Slyšel jsem tě (o tobě) jen z doslechu, ale nyní tě vidělo mé oko.“ V tomto výroku se ukrývá mocná pravda. Bible říká, že jsme proměňováni od slávy k slávě, když hledíme na Pána (viz 2. Korintským 3,18), ne když Jej poznáváme z *doslechu*. Ježíš je živé Slovo Boží. Když vidíme Jeho, poznáváme Jeho a poznáváme Jeho cesty.

Tohle dokáže s člověkem udělat zjevená pravda. Slyšíme Boží Slovo, ale nedojde ke změně, dokud nás neosvítí. Když nám do srdce vstoupí porozumění Božímu Slovu, pak vykřikneme: „Aha, chápu!“ V tu chvíli jsme osvíceni a proměněni do Jeho podoby.

Pavla k této modlitbě motivovala duchovní pravda. Proto v ní říká: „ Proto i já ... nepřestávám za vás děkovat, když se o vás zmiňuji na svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého a osvícené oči srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví ve svatých“ (Efezským 1,15-18). Jóba nyní osvítilo jako nikdy předtím, přestože předtím, před touto tragédií, vedl zbožný život. Nyní poznal Boha na vyšší úrovni.

Když Bůh skončil mluvit k Jóbovi, obrací se k Elífazovi, jednomu z jeho přátel, a říká: „Proti tobě a proti oběma tvým přátelům vzplanul můj hněv, protože jste o mně nemluvili správně (pravdu)“

(Jób 42,7).

Pán nebere na lehkou váhu, když Jej a Jeho cesty zastupujeme nesprávně. To zatemňuje Boží Slovo a převrací Jeho spravedlnost. Z toho důvodu je pro mě zvláštní, když vidím, jak lidé pohotově vyhláší různé teologie, které se nezakládají na celém Božím Slově. Je to děsivé! Jak můžeme poznat pravdu, pokud nejsme ochotni ji nechat, aby nás vyučila či napravila?

Když jsem dočetl knihu Jób, řekl mi Bůh něco, co mi zodpovědělo mnoho otázek. „Synu, všiml sis, že jsem se neobjevil, dokud o Mně Jób se svými přáteli mluvili nesprávně? Má přítomnost se projevila, až když se někdo postavil a promluvil pravdu!“

Žasl jsem nad tím, co Bůh promluvil do mého srdce. Začal jsem o tom přemýšlet. Pak jsem slyšel, jak pokračuje: „Proto tolik lidí, tolik církví a tolik denominací nezakouší Mou přítomnost a život měnící moc. Nepronášejí Mé čisté Slovo, ale své vlastní přefiltrované výklady a rozumy. Jsou stejní jako Jób a jeho přátelé. Zatemňují Mou radu svými slovy poznání.“

Chceme-li poznat realitu Boží přítomnosti a moci, musíme usilovně hledat pravdu, aniž bychom si s ní pohrávali. Když tedy půjdeme dál a budeme studovat, co říká Bible o Božích soudech, nedovolte předpojatým názorům o Bohu, zavádějící teologii či okolnostem, aby změnily vaše porozumění toho, co vám už Bůh objasnil. Raději hledejte ve zjeveném Slově Jeho, aby vás mohl osvítit a osvítit vám i své cesty.

Následování kvůli zisku

Nejprve se podíváme na osud Dvojživotného. Začneme tím, že se vrátíme k výroku Ježíše, o kterém jsme se bavili v předchozí kapitole:

„Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘“

(Matouš 7,22-23)

Ježíšova odpověď zní: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, *činitelé nepravosti!*“ Je to velmi blízké originálu. Řecké slovo pro nepravost (bezzákonnost) je *anomia* a znamená jednání v protikladu se zákonem nebo vůlí Boha. Jednoduše řečeno, znamená to nebýt poddán Boží autoritě.

Ježíš také před slovem nepravost uvádí slovo činitelé, čímž naznačuje, že se nejedná o člověka, jenž by příležitostně upadl, nebo o miminko v Kristu, které zápasí o svobodu. Ne. On popisuje člověka, který žije v protikladu s tím, co se líbí Bohu, a přehlíží to, ospravedlňuje nebo si jen tak zahrává. Proto se Ježíšova slova týkají těch, kteří jsou svedeni jako například Podvedený, i těch, kteří jsou nevěrní, jako byl Dvojživotný.

Zástup, ke kterému zde Ježíš mluví, uslyší vyhlášení soudu, jež jim bude v duši znít v místě zatracených navěky. Je životně důležité, abychom toto Pánovo varování nepřehlíželi, ani nebrali na lehkou váhu.

Podívejme se blíže na druhou skupinu, o které v předcházejícím verši Ježíš mluví. Část lidí, kteří budou vyhnáni z Božího království, budou lidé, již vyháněli demony v *Ježíšově jménu*.

Kdo jsou tito lidé? Může jít o lidi, kteří jen používají jméno Ježíš k tomu, aby vyháněli demony, a jinak nemají s Pánem Ježíšem nic společného? Abychom našli odpověď, musíme se podívat do Skutků.

Také někteří potulní židovští zaklínači se pokusili nad těmi, kteří měli zlé duchy, vyslovovat jméno Pána Ježíše a říkali: „Zaklínám vás Ježíšem, kterého hlásá Pavel.“ To činilo sedm synů nějakého Skévy, židovského velekněze. Zlý duch jim však odpověděl: „Ježíše znám a o Pavlovi vím, ale kdo jste vy?“ A ten člověk, v němž byl zlý duch, se na ně vrhl, ovládl dva z nich a přemohl je, takže nazí a zranění utekli z toho domu. (Skutky 19,13-16)

Tito exorcisté nemohli vyhnat démona ve jménu Ježíš! Vidíme zde pevnou pravdu: k vyhnání démona nestačí jen samotné jméno Ježíš. Je potřeba mít s Tím, kdo jej nosí, určitý druh vztahu. Musíte být opravdu tím, kdo Krista následuje, ne jako lidé, o kterých jsme mluvili v poslední kapitole.

Možná si říkáte: *Ale Ježíš řekl, že je nikdy neznal. Jak mohli vyhánět démony a činit zázraky v Jeho jménu? Jak je to možné?*

Jsou lidé, kteří se k Ježíši přidali upřímně, ale jen kvůli výhodám spasení, čistě z motivu osobního zisku. Nikdy nepoznali Boží srdce. Jen chtěli Jeho moc a požehnání. Pavel varuje, že jsou to lidé, již mají „porušenou mysl a jsou zbaveni pravdy a kteří se domnívají, že zbožnost je pramenem zisku. Takovým se vyhni“ (1. Timoteovi 6,5).

Tito lidé šli za Ježíšem kvůli osobnímu zisku, takže jejich služba pro Něj byla motivována ziskem, ne láskou. Ježíš se k nim nebude znát. Můžeme se totiž dočíst: „ Jestliže však někdo miluje Boha, Bůh ho zná.“ (1. Korintským 8,3)

Bůh ho zná. Toto slovo znát neznamena jen vědět o někom, neboť Bůh ví všechno o všech. On je přece vševědoucí! Spíš nese význam důvěrnosti. Rozšířený překlad Bible to vysvětluje: „Jestliže však někdo opravdově miluje Boha /s náklonností a úctou, okamžitou poslušností a vděčností za Jeho požehnání/, Bůh ho zná /považuje ho za hodného své důvěrnosti a lásky, patří Bohu/.“

V soudný den řekne Ježíš zástupům: „Nikdy jsem vás *neznal*.“ Takže ty, kteří nemilují Boha (což je zjevné, protože nereagují okamžitou poslušností, náklonností, úctou a vděčností), ani Otec ani Ježíš nezná. I když k Ježíši pohlédli kvůli svému spasení. Milovat Ježíše znamená, že pro Něj položíte svůj život. Už nežijete sami pro sebe, ale pro Něj.

Příkladem je Jidáš. Připojil se k Ježíši. Učinil velkou oběť, aby Jej následoval, a z toho se zdálo, že miluje Boha. Jidáš opustil všechno, aby se připojil k Ježíšovu týmu a cestoval spolu s Mistrem. Snášel žár pronásledování, dokonce když další členové týmu odešli (viz Jan 6,66). On to nevzdal. Vyháněl démony, uzdravoval nemocné a kázal evangelium (viz Lukáš 9,1).

Jidášovy záměry však od počátku nebyly správné. Nikdy nečinil pokání ze sebestředných motivů. Jeho charakter se zjevil v podobných prohlášeních: „Co jste ochotni *mi dát*, když ...“ (Matouš 26,15). Lhal a lichotil, aby něco získal (viz Matouš 26,25), bral peníze z Ježíšovy pokladnice pro své osobní potřeby (viz Jan 12,4-6), a seznam by mohl pokračovat. Nikdy Pána důvěrně nepoznal, dokonce i když strávil tři a půl roku v Jeho přítomnosti jako Jeho učedník. Proto o něm Ježíš řekl: „Nevyvolil jsem si vás Dvanáct? Ale jeden z vás je ďábel. To řekl o Jidášovi, synu Šimona Iškariotského, neboť ten ho měl zradit, jeden z Dvanácti“ (Jan 6,70-71).

Jsou lidé, kteří stejně jako Jidáš učiní kvůli službě velké oběti. Budou dokonce i osvobozovat lidi z démonických útlaků, uzdravovat nemocné, kázat evangelium a důvěřovat Ježíši se svým spasením, ale nikdy důvěrně Ježíše nepoznali. Své skutky dělají jen kvůli osobnímu zisku, ne kvůli lásce k Bohu. To se dokonale hodí na Dvojživotného z našeho příběhu. On následoval Jalyna, protože miloval mít vliv a moc, kterou mu to přinášelo. Hned od začátku se jeho motivy nezakládaly na lásce k Jalynovi.

Pro takové lidi je uchováno největší odsouzení. Ježíš o Jidášovi řekl: „Pro toho by bylo lépe, kdyby se nenarodil!“ (Matouš 26,24) A náboženským vůdcům, kteří slouží Bohu jen kvůli zisku a moci nad lidmi a to vše ve jménu Boha, říká: „proto vezmete těžší odsouzení“ (Matouš 23,14). Tito lidé, lidé jako Dvojživotný, se ocitnou v nejtemnějším místě pekla v největších mukách.

Vzdát své spasení

O čem jsme se bavili před chvílí, popisuje dokonale Dvojživotného z našeho příběhu. A co Zbabělá? Ona přece měla skutečný vztah s Jalynem, dokonce Jej milovala, přesto nevytrvala do konce. Mluví Bible i o tomto? Náš průzkum začněme otázkou proroka Ezechiele:

Když se ale spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a spáchá špatnost, bude jednat podle všech ohavností, které spáchal ten ničema, bude žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány. Zemře ve své věrolomnosti, kterou se zpronevěřil, a ve svém hříchu, kterým zhřešil.

(Ezechiel 18,24)

Ze všeho nejprve si musíme ujasnit, že zde Bůh mluví k *spravedlivému* člověku, ne k člověku, který si o sobě myslel, že je spravedlivý, ale nikdy spravedlivý nebyl. Není pochyb, že je tento člověk jiný než podvedený či podvodník, o kterých jsme se bavili v předchozí kapitole.

Bůh říká, že nic z jeho spravedlnosti *nebude připomínáno*. Když Bůh na něco zapomene, je to, jakoby se to nikdy nestalo. Mluvíme o tom, že Bůh zapomněl na naše hříchy a že je od nás vzdálil, jako je daleko východ od západu, a že je uvrhl do moře zapomnění, což opravdu učinil. On prohlásil: „a na jejich hříchy a jejich nezákonnosti již nikdy nevzpomenu“ (Židům 8,12). Bůh zapomene na náš hřích, když přijmeme Ježíše jako Pána. Dábel se nás snaží obviňovat, ale Bůh říká, že na naše hříchy už nevzpomene. Takže z Jeho pohledu je to, jako bychom nikdy nezhřešili.

Opak je však také pravdou. Když Bůh říká, že spravedlivé činy člověka nebudou připomínány, má na mysli, že zapomene, že jej někdy znal. Vztah je ukončen.

Pojďme se nyní podívat na verše, které se týkají toho, že věřící natrvalo odejde od svého spasení. Apoštol Jakub píše:

Moji bratři, zbloudí-li někdo mezi vámi od pravdy a někdo ho obrátí zpět, ať ví, že kdo obrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.

(Jakubův 5,19-20)

První důležitá věc se nalézá ve slovech „*bratři*, ... někdo mezi *vámi* ...“ Jakub nemluví k lidem, kteří si jen myslí, že jsou křesťané. Mluví zde o věřícím, který odejde od pravdy. V této pasáži je bratr, který odejde od pravdy, nazván *hříšníkem*. To neznamena, že už není znovuzrozený. Ne. Jen opakovaně hřeší a je potřeba, aby se vrátil k poslušnosti. Nicméně Jakub říká zcela jasně, že pokud setrvá na svých zbloudilých cestách, důsledkem bude smrt pro jeho duši, ztracenou duši, pokud se nenavráti k Bohu (v pokání). Přísloví toto stvrzuje: „ Člověk, který *zabloudí* z cesty porozumění, bude odpočívát ve shromáždění nebožtíků“ (Přísloví 21,16).

Přísloví potvrzuje Jakubova slova a ukazuje, že místo posledního příbytku těch, kteří zabloudí z Boží cesty a nenavráti se zpět ke spravedlnosti, bude shromáždění mrtvých, což je Hádes, a nakonec pak ohnivé jezero.

Kniha života

O knize života se v Novém Zákoně mluví osmkrát. Pavel a Jan píšou, že všichni, kteří stráví svou věčnost s Ježíšem, jsou zapsáni v této knize. Naše jméno je tam vepsáno v okamžiku, kdy se znovuzrodíme.

Vzpomeňte si na svědectví Efrosyni ve 4. kapitole. Jakmile tato mladá řecká dívka odevzdala svůj život Ježíši, Bůh Otec vepsal její jméno do Knihy života a řekl jí: „Vítej do rodiny!“ I Pavel píše spoluvěřícímu: „Ano i tebe prosím, můj vlastní druhu, pomáhej jim, neboť vedly zápas za rozšíření evangelia spolu se mnou i s Klementem a ostatními mými spolupracovníky, jejichž jména jsou v knize života“ (Filipským 4,3).

I opak je pravdou. Všichni ti, kteří nejsou zapsáni v Knize života, jsou ztraceni. Poslyšte, co se říká v knize Zjevení: „A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera“ (Zjevení 20,15).

Jan nám důrazně sděluje, že jediní lidé, jimž bude umožněn vstup do věčného Božího města, jsou „jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života“ (Zjevení 21,27). Ostatní se ocitnou ve shromáždění mrtvých.

Ve Zjevení ve 3. kapitole mluví Ježíš k církvi, ne k městu, ne ke skupině ztracených lidí, ani k uctívacům falešných bohů či k církvi, která se za církev „pokládá“. On mluví k těm, kteří jsou vpravdě Jeho, a varuje: „Kdo vítězí, takto se bude oblékat do bílých šatů a jeho jméno nevymažu z knihy života“ (Zjevení 3,5).

Všimli jste si slova vymazat? Jediná možnost, jak může být jméno vymazáno z Knihy života, je ta, že tam předtím bylo napsáno. Jen lidé, kteří jsou opravdově znovuzrozeni skrze víru v Ježíše Krista, jsou zapsáni do Knihy života. Nevěřící ani podvedení lidé, kteří nikdy skutečně nekráčeli s Ježíšem, nikdy do této knihy zapsáni nebyli, takže jejich jméno vymazáno být nemůže. Ježíš tady mluví k těm, kteří patřili „do rodiny“.

Znepokojivá vize

Jeden Boží muž sloužil věrně ve službě téměř sedmdesát let. Bylo to ve 20. století. Jeho vliv na tělo Kristovo byl ohromný. Vytisklo se víc než 65 milionů jeho knih. V biblické škole, kterou vybudoval, vystudovalo přes 20 tisíc lidí.

O tématu, o kterém mluvíme, psal v jedné ze svých knih. Zapsal, že se mu v roce 1952 ukázal ve vizi Ježíš a ukázal mu manželku jednoho pastora, kterou znal. Uvěřila lži a došla k názoru, že ve službě mrhá svými schopnostmi a krásou. Začala si pohrávat s myšlenkami o slávě, popularitě a bohatství, které by ve světě mohla získat. Nakonec tomu podlehla a opustila svého muže. Šla do světa hledat úspěch, po kterém tak toužila.

Tomuto služebníkovvi Bůh řekl: „*Tato žena byla mým dítětem*“ a pak mu řekl, aby se za ni nemodlil. Následující řádky jsem přímo převzal z jeho knihy:

„Pane, co s ní bude?“ zeptal jsem se.

„Stráví věčnost v temnotách, kde je pláč a skřípání zubů“, odpověděl. Ve vizi jsem viděl, jak padá do pekelné jámy. Slyšel jsem její děsivé výkřiky.

„Tato žena byla Tvým dítětem, Pane. Byla naplněná Tvým Duchem a podílela se na službě. Přesto jsi mi řekl, že se za ni nemám modlit. Tomu nerozumím!“

Pán mi připomněl tento verš: „Uviděl-li by někdo svého bratra, že hřeší hříchem, který není k smrti, ať za něj poprosí, a Bůh mu dá život; těm, kdo nehřeší k smrti. Je hřích k smrti; u takového neříkám, aby prosil“ (1. Janův 5,16).

Řekl jsem: „Ale Pane, vždycky jsem byl přesvědčen, že hřích, o kterém mluví tento verš, je fyzická smrt. A že je člověk spasen, přestože zhřešil.“

„Ale tento verš neříká fyzická smrt“, podotkl Bůh. „Něco k tomu přidáváš. Pokud si přečteš celou pátou kapitolu 1. Janova listu, uvidíš, že se zde mluví o životě a smrti, duchovním životě a smrti, a toto je duchovní smrt. Mluví se zde o věřícím, který hřeší hříchem k smrti, a proto říkám, aby ses za něj nemodlil. Řekl jsem ti, aby ses za tuto ženu nemodlil, protože ona zhřešila hříchem ke smrti.“

„Toto úplně narušilo moji teologii, Pane. Vysvětlil bys mi to, prosím?“ poprosil jsem. (Někdy je potřeba, aby se nám naše teologie rozpadla, pokud není v souladu se Slovem.)

Ježíš mi připomněl tento verš:

Židům 6,4-6

Neboť ty, kteří byli jednou osvíceni, okusili nebeského daru a stali se účastníky Ducha Svatého, okusili dobrého Božího slova i moci budoucího věku, a odpadli, je nemožné znovu obnovovat k pokání, neboť si opět křížují Syna Božího a vystavují ho veřejnému posměchu.¹

V této pasáži Bible si musíme všimnout několika kvalifikací. Zaprvé je to odpadnutí od víry. Aby člověk odpadl od víry, musí být osvícen a musel okusit nebeského daru. To se týká těch, kteří přijali Ježíše, protože On je tím nebeským darem. Zadruhé musí být takový člověk naplněn Duchem Svatým. Zatřetí musel okusit dobrého Božího slova a moci budoucího věku. Z tohoto seznamu vidíme, že sem nezapadají miminka v Kristu, ale jen zralí věřící.

V minulosti jsem se setkal s několika lidmi, kteří mi v slzách vyznávali, že byla doba, kdy řekli Bohu, že už Mu nechtějí dál sloužit. Později pocítili hlubokou lítost a činili pokání. Když narazili v Bibli na tuto pasáž a jí podobné, zakoušeli obrovský strach. Nicméně děti někdy v nevědomosti dělají hlouposti, a Bůh to ví. Pisatel Židům zde nemluví o dětech v Kristu, ale o člověku, který je vyzrálý.

Těmto ztrápeným duším jsem chtěl posloužit útěchou a říct jim, že kdyby spáchali hřích k smrti (jak o tom mluví výše uvedená pasáž), neměli by touhu vrátit se zpět ke společenství s Ježíšem. Už to, že po Něm opět hladověli a učinili opravdové pokání, které následovalo i zbožné ovoce, znamenalo, že je Duch Svatý přitáhl zpět. Kdyby tito lidé natrvalo odešli od Ježíše, neměli by žádnou touhu po důvěrnosti s Ním, ani by nechtěli žít zbožný život. Stejně jako žena ve vizi toho služebníka.

Ježíš řekl, že byla vskutku Božím dítětem. Služebník, který psal toto svědectví, vyrůstal v denominaci, ve které moc lidí nevěří, že je možné, aby člověk odešel a ztratil spasení. Věří v nepodmíněnou jistotu spasení navěky. Proto řekl: „Toto narušilo moji teologii“. Protože byla Božím dítětem, bylo její jméno zapsáno v Knize života.

Ona však nevytrvala, ale nadobro se vrátila do světa. Proto bylo její jméno vymazáno, přesně jako Ježíš varoval církev ve Zjevení 3. Rozhodla se odejít nadobro. Nestala se „vítězem“. Proto píše pisatel Židům, že není možné, aby byl takový člověk obnoven. Nyní byla dvakrát mrtvá. Kdysi byla mrtvá v hříchu. Pak zdělila věčný život, ale opět v hříchu zemřela tím, že natrvalo odešla pryč (viz Judův 12).

Jakmile se člověk dostane do takového stavu, nikdy se již nemůže znovuzrodit. Proto píše pisatel Židům, že je „nemožné je .... znovu obnovit ku pokání.“ Je tedy mylné domnívat se, že existují situace, kdy se lidé mohou znova znovuzrodit.

Opět bych rád zdůraznil: jestliže člověk spáchá takovýto hřích, nemá touhu činit pokání a opět žít na plno pro Ježíše. Nikdo kromě Ducha Svatého nás k Ježíši nemůže přitáhnout. Jakmile jednou odejde jako důsledek toho, že se opravdový věřící rozhodl odpadnout, jako to bylo v případě ženy, o které mluvil ten služebník, pak už se Duch Svatý nevrátí. Z toho důvodu je Duch Svatý trpělivý. On se snadno nevzdává.

Mrákota tmy

Více informací podává apoštol Petr:

Jestliže totiž ti, kteří unikli poskvrnám světa poznáním našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista ...
(2. Petrův 2,20)

Nejprve se podívejme na to, o kom Petr píše. Jestliže někdo unikl poskvrnám (zkaženosti) světa poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista, tak to z něj bezpochyby činí křesťana. Nespadá do kategorie podvodníků, o kterých jsme mluvili v předešlé kapitole. Těch, kteří tvrdí, že Boha znají, ale ve skutečnosti tomu tak není. Tito lidé však skutečně unikli poskvrnám tohoto světa díky zachraňující milosti

Pána Ježíše. Není pochyb o tom, že zde Petr mluví k lidem, kteří byli vpravdě znovuzrození.

Pokračujme ve čtení verše:

... se znovu do nich zapletou a podlehnou jim, jsou jejich poslední věci horší než první. Bylo by pro ně lépe, kdyby nepoznali cestu spravedlnosti, než když ji poznali, a odvrátili se od svatého přikázání, které jim bylo předáno.

(2. Petrův 2,20-21)

Petr mluví ke křesťanům, kteří se sami odevzdali zpět do otroctví hříchu. Pro ně by bylo lepší, kdyby ještě nepoznali realitu spasení v Ježíši Kristu. Nadobro se rozhodli pro potěšení, chtíce a pýchu života a dali jim přednost před poslušností žít zbožný život.

Proč by pro ně bylo lepší, kdyby nikdy nepoznali cesty spravedlnosti? Na to odpovídá Juda. Jako Petr i Juda mluví o těch, kteří opustili spasení. „Běda jim, neboť se vydali cestou Kainovou, vrhli se do bludu Balaámovy mzdy a zahynuli vzpourou Kore“ (Judův 1,11).

Kain, Balaám a Kore měli všichni kdysi vztah s Bohem. Dva z nich byli služebníci. Kainovou chybou byla nestydatá neposlušnost Bohu. Balaámovou byla láska k penězům a Kore se vzbouřil proti ustanovené autoritě.

Juda pokračuje:

Tito jsou poskvrnami na vašich hodech lásky, když s vámi bezostyšně hodují a pasou sami sebe; jsou jako oblaky bez vody, které jsou hnány větry, stromy na sklonku podzimu, bez ovoce, dvakrát zemřelé, vykořeněné; divoké mořské

vlny, které jako pěnu vyvrhují své hanebnosti, bloudící hvězdy, jimž je mrákota tmy zachována na věčnost.

(Judův 1,12-13)

V prvotní církvi byly hody lásky společné večerní jídlo, kde se všichni členové sešli. Bylo to vyjádřením jejich blízkého vztahu s Bohem a spolu navzájem. Hody lásky obvykle končily přijímáním večere Páně.² Zde zjišťujeme něco šokujícího: ne všichni, kdo opustí spasení, odejdou z církve jako žena ve vizi služebníka. O to víc jsou tito lidé nebezpeční, protože mají vliv na miminka v Kristu, na ty slabší a zraněné. A jejich vliv může být smrtelný.

Kórach je příkladem takového člověka. Byl to pomocník Árona, ale řekl mu i Mojžíšovi: „Už dost! Vždyť celá pospolitost, všichni jsou svatí a *Hospodin je uprostřed nich*. Proč se povyšujete nad Hospodinovo shromáždění?“ (4. Mojžíšova 16,3) Kórachův vliv způsobil soud a smrt 250 vedoucích a 14 700 lidí ze shromáždění!

Juda nám říká, že tito odpadlíci, které nazývá poskvrnami, zůstanou ve shromáždění. Mají falešný pocit bezpečí založený na milosti, ve které kdysi kráčeli, ale překroutili ji tím, že žijí sami pro sebe a ztratili Boží bázeň. Všimněte si, jak Kórach pronesl, že Bůh je přece „uprostřed nich“. I on kráčel s falešným pocitem bezpečí. Hned druhý den se země otevřela a pohltila ho zaživa do pekla.

Tito odpadlíci budou tedy stále ovládat křesťanský jazyk. Budou se zdržovat v blízkosti věřících, ale nebudou mezi těmi, kdo zvítězí a pro koho se Ježíš vrátí. On se vrátí pro církev bez *poskvrny* (viz Efezským 5,27).

Juda uvádí, že jsou tito lidé *dvakrát mrtví*. Je možné zemřít dvakrát? Může to znamenat, že člověk byl kdysi mrtvý v hříchu, pak získal věčný život novým narozením, ale tragicky opět zemřel kvůli vytrvalému hříchu, ze kterého nečinil pokání? Pamatujte na to, že Jakub prohlásil, že jestliže křesťan odejde od pravdy a zůstane

tak nadobro, jeho duše *zemře*. A Jan napsal, že je hřích ke smrti a týká se to věřícího. Oba tak mluví o člověku, který je dvakrát mrtvý.

Juda říká: „jímž je *mrákota tmy zachována na věčnost*“. *Mrákota tmy* znamená ten nejtěžší věčný trest. To je zřejmé z výroků Ježíše o Jeho příchodu a soudu.

Blahoslavení ti otroci, které pán, až přijde, nalezne bdící. ... Kdyby si však onen otrok řekl ve svém srdci: ‚Můj pán dlouho nepřichází‘ a začal by bít sluhy i služky, jíst a pít a opíjet se, přijde pán onoho otroka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou nezná, oddělí ho a určí mu díl s nevěrnými. Ten otrok, který znal vůli svého Pána, a přece všechno nepřipravil a neudělal podle jeho vůle, bude velmi zbit. Kdo ji však neznal a učinil něco, co si zaslouží rány, bude zbit méně. Od každého, komu bylo hodně dáno, bude také hodně vyžádáno, a komu svěřili hodně, od toho budou žádat více.“

(Lukáš 12,37; 45-48)

V těchto verších se toho skrývá tak mnoho! Uvedu jen několik věcí. Zaprvé si všimněte, že se jedná o *otroka, služebníka*, ne o někoho zvenku, o pohana nebo hříšníka. *On znal vůli svého Pána*, přesto udělal opak. To se tedy nevztahuje na chování Nezávislého. Ten zapadá do kategorie lidí, kteří neznali, a proto byli *zbiti méně*. Nevztahuje se to ani na Podvedeného. Přestože byl Podvedený služebník, podle slov Jalyna nebyl opravdovým služebníkem. Člověk, o kterém zde Ježíš mluví, je nazván otrokem, *služebníkem*, a plně chápal vůli svého pána. Je to ten, kdo odešel od spasení.

Všimněte si, že ten člověk bil své spoluslužebníky. To ukazuje na životní styl, kdy někdo využívá druhé pro svůj vlastní zisk či potěšení. A také vidíme, že tento člověk žije jen pro dnešní den. Jí, pije, opíjí se. Žije tak, jak se mu to hodí. Vzpomínáte, že Juda řekl,

že tito odpadlíci hodují s ostatními věřícími bez Boží bázně? Slouží jen sami sobě. Všechna rozhodnutí, i když se zdají vznešená, jsou jen pro jejich zisk.

Nakonec si povšimněte soudu tohoto služebníka. Čtete, že ho oddělí a určí mu díl s nevěřícími (ti, již nikdy nebyli spaseni). Nevěřící byli *zbiti méně*, ale služebník, který znal vůli svého pána a nečinil ji, *byl velmi zbit*. To ukazuje, že se mu dostane nejvyššího trestu v ohnivém jezeře neboli mráкотě tmy navěky!

Hořké neodpuštění

Hořké neodpuštění se určitě týká Zbabělé (a Dvojživotného). Zbabělá věděla, že je vůlí Jalyna, aby odpustila, a přesto to odmítla udělat. Rozhodla se držet se pevně urážky, kterou jí uštědřila Klevetová. Hořkost pak otevřela dveře dalšímu poskvrnění. Proto čtete pokyn pro Boží lid: „Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost, aby vás netrápil nějaký vzhůru rostoucí kořen hořkosti a aby skrze něj nebyli poskvrnění mnozí“ (Židům 12,15).

Ze studia Bible i za léta zkušeností ve službě jsem zjistil, že největší pastí, která lidi odtáhne od Boha, je právě neodpuštění. Funguje stejně jako u Zbabělé. Otevře dveře všem ostatním bludným naukám a špatnému jednání.

V Matouši 18 vypráví Ježíš podobenství o velkém králi při účtování. Přivedli před něj sluhu, který mu dlužil deset tisíc talentů. Talent nebyla měnová jednotka, ale jednotka váhová. Používala se k vážení zlata (viz 2. Samuelova 12,30), stříbra (viz 1. Královská 20,39) a dalších kovů a komodit. V tomto podobenství představuje talent míru dluhu, takže můžeme s jistotou říct, že zde Ježíš mluví o jednotce směnného obchodu, jako je zlato či stříbro. Řekněme, že šlo o zlato.

Běžný talent měl hodnotu asi 37 kg. Byla to váha, kterou dokázal unést člověk (viz 2. Královská 5,23). Deset tisíc talentů by bylo asi

375 000 kg neboli 375 tun. Takže tento sluha dlužil králi 375 tun zlata. V době, kdy jsem psal tuto knihu, měl 1 gram zlata hodnotu asi 900,- Kč. Tak si to teď pojďme spočítat. Deset tisíc talentů zlata by mělo hodnotu zhruba 300 miliard korun českých. Tak moc dlužil tento sluha králi! Ježíš zde výslovně říká, že dluh tohoto sluhu byl tak obrovský, že by jej nikdy nebyl schopen splatit.

Král přikázal, aby jej i s jeho rodinou prodali a tím byl jeho dluh zaplacen. Muž padl králi k nohám a prosil o milost, kterou mu král udělil. Odpustil mu celý dluh.

V tomto příběhu král představuje Boha Otce. Člověk, jemuž byl odpuštěn dluh, představuje někoho, kdo přijal Jeho odpuštění v Ježíši Kristu. Když dojde k újmě, vznikne dluh. Často slyšíme: „Za to zaplatí“. Odpuštění znamená zrušení dluhu. Tomuto člověku, stejně jako i nám, byl odpuštěn nesplacitelný dluh.

Čtěme však dál: „Ale když onen otrok vyšel, našel jednoho ze svých spoluotroků, který mu byl dlužen sto denárů; popadl ho a začal ho škrtit, říkáje: ‚Zaplať, co mi dlužíš!‘“ (Matouš 18,28)“

Denár byla tenkrát běžná denní mzda. Řekněme, že to dnes představuje asi 1000,- Kč. Celkový dluh by tedy byl asi 100 000,- Kč. To není málo.

Pokračujme tedy: „Jeho spoluotrok padl k jeho nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou trpělivost a zaplatím ti.‘ On však nechtěl, ale šel a uvrhl ho do vězení, dokud nezaplatí dluh.“ Tomuto muži odpustil král dluh 300 miliard. Když mu však spolumužník dluží 100 tisíc, neodpustí mu jeho dluh. Rozhodl se, že toho druhého přinutí zaplatit.

Je důležité, abychom si uvědomili, že urážky, které proti sobě máme, jsou ve srovnání s naším původním přestupkem proti Bohu jako 100tisícový dluh proti 300miliardovému! Nehledě na to, jak

škaredě se k vám někdo zachoval, jeho špatné chování se nedá ani přirovnat k našim přestoupením proti Bohu. Možná máte pocit, že na tom nikdo není tak hrozně jako vy. Neuvědomujete si ale, jak špatně se chovali k Ježíši. On byl nevinný, neposkvrněný beránek, jenž byl zabit kvůli našemu dluhu 300 miliard.

Člověk, který nedokáže odpustit, zapomněl, jak velký dluh mu byl odpuštěn! Když pochopíte smrt a věčné utrpení, ze kterého vás Ježíš vysvobodil, odpustíte snadno i druhým. Není nic horšího než budoucnost v ohnivém jezeře. Není tam úleva. Červ tam neumírá a oheň nevyhasíná. To bylo místo, kam jsme směřovali, dokud nám Bůh neodpustil díky smrti svého Syna, Ježíše Krista! Jestliže člověk nedokáže odpustit, není si vědom reality pekla. Ani nepochopil lásku a odpuštění Boží.

Pokračujme v našem podobenství:

„Když jeho spoluotroci uviděli, co se přihodilo, velmi se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tehdy si ho jeho pán zavolal a řekl mu: ‚Otroku zlý, celý ten dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě poprosil. Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluotrokem, jako jsem se i já smiloval nad tebou?‘“

(Matouš 18,31-33)

Chci zdůraznit, že Ježíš nemluví v tomto podobenství o nevěřících. On mluví o služebnících krále, znovuzrozených věřících. Tento muž přijal odpuštění svého dluhu (spasení) a nazýval se služebníkem Pána. Ten, komu nedokázal odpustit, byl jeho spoluslužebník. Tak můžeme dojít k závěru, že to je konečný výsledek „věřícího“, který trvale odmítá odpustit.

Vidím tu něco úžasného. Když Ježíš vyprávěl ostatní podobenství v evangeliích, lidé se na konci vypyтали a On jim vysvětloval

význam toho podobenství. Zde však Ježíš podává výklad, aniž by se Ho kdokoli zeptal. Jsem přesvědčen, že je to kvůli tomu, že to, co jim předával, bylo tak vzdálené normám, že se musel ujistit, že lidé opravdu pochopí, co chce říct. Zde je Jeho výklad:

„ A jeho pán se rozhněval a předal ho mučitelům, dokud mu nezaplatí celý dluh. Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru jeho přestoupení.“

(Matouš 18,34-35)

V těchto dvou verších bych rád poukázal na tři hlavní body. Zaprvé předal sluhu, který nechtěl odpustit, mučitelům. Zadruhé pak musel sluha zaplatit svůj původní dluh 375 tun zlata. A zatřetí totéž udělá Bůh Otec každému, kdo neodpustí přestoupení svému bratru.

Podívejme se ve zkratce na každý z těchto bodů. První: slovo *mučit* znamená působit extrémní bolest a trápení mysli či těla, vybočit z normálního postavení. Mučitel je ten, kdo mučení působí.

Věřící, který odmítá odpustit, bude mučen démonickými duchy. Těmto *mučitelům* je dovoleno působit bolest a trápení mysli a těla, kdy se jim zachce. Častokrát jsem se na službě modlil za lidi, kteří nemohli přijmout uzdravení, útěchu či vysvobození, protože nechtěli pustit a odpustit druhým lidem z celého srdce. Taková hořkost téměř vždy vede ke hněvu a přestoupením proti Bohu. Víra takového člověka je poskvrněná a jestliže nedojde k pokání a odpuštění, jejich konec je fatální.

Druhý bod je to, že sluha s neodpuštěním nyní bude muset zaplatit celý svůj původní, nesplacitelný dluh. Je od něj požadováno to, co je nemožné! To je dluh, který Ježíš zaplatil na Kalvárii. Možná se budete ošívát, ale poslechněte si, co Ježíš říká při jiné příležitosti: „ A kdykoliv stojíte a *modlíte se*, odpouštějte, máte-li

proti někomu něco, aby vám i váš Otec, který je v nebesích, odpustil vaše přestoupení“ (Marek 11,25).

Všimněte si, ke komu zde Ježíš promlouvá. Zaznamenejte Jeho slova: „váš Otec, který je v nebesích“. Bůh není Otcem pro hříšníka. Pro hříšníka je to *Bůh* a *Otec* je pro věřícího. Také není normální, aby se hříšník modlil. Je tedy jasné, že zde Ježíš mluví k Božím dětem.

Pokračujme: „ Jestliže však vy neodpouštíte, ani váš Otec, ten v nebesích, neodpustí (ta) vaše přestoupení“ (Marek 11,26). Je to naprosto jasné. A přivádí nás to k třetímu bodu: jestliže někdo odmítne odpustit, bude trpět muka, dokud svůj nesplatitelný dluh nesplatí. Což je nemožné, protože nikdo nemůže zaplatit výkupné za svou vlastní duši (viz Žalm 49,8). Ježíš říká, že pokud neodpustíme, váš nebeský Otec vám neodpustí vaše přestoupení. Stojí to za to?

Ted' nemluvíme o někom, kdo prožil nějaké přestoupení a modlí se a pracuje na odpuštění. Mluvíme zde o lidech jako Zbabělá, kteří neustále a trvale odmítají odpustit. Všimněte si, že v našem příběhu její neodpuštění otevřelo dveře dalším zlým věcem a pomaličku odpadávala od svého vydání Jalynovi. Stála ta urážka za to, když vezmeme v úvahu, kde Zbabělá skončila? Proto pisatel listu Židům tak zdůrazňuje, že se máme pečlivě zkoumat a pustit jakoukoli podobu hořkosti, protože kvůli ní byli poskvrněni *mnozí*.

Nyní můžeme pochopit Ježíšovy výroky ohledně posledních dnů církve. „A tehdy mnohým to *bude kamenem úrazu*, budou se navzájem zrazovat a jeden druhého nenávidět. ... A protože *vzroste bezzákonnost*, ochladne láska mnohých. Ten však, kdo vytrvá do konce, bude zachráněn“ (Matouš 24,10; 12-13).

Všimněte si, že nejde o pár lidí nebo jen několik lidí, ale že v dnešní době to bude kamenem úrazu pro *mnohé*. Slovo mnohé znamená ohromný, velmi velký či obrovský počet. Urážka a

neodpuštění vedou vždy k bezzákonnosti a láska ohromného počtu lidí vychladne.

Řecké slovo, které je zde použito pro lásku, je slovo agape, jež popisuje Boží lásku rozlitou do srdce křesťana ve chvíli, kdy je zachráněn. Ježíš nemluví o podvodnících, neboť ti Boží lásku nikdy skutečně nepoznali. Ne. Mluví o věřících, protože říká: „ Ten však, kdo vytrvá do konce, bude zachráněn.“ Hříšníkovi nebo podvodníkovi by neřekl: „Jestliže vytrváš do konce, budeš zachráněn.“ Oni svůj běh ještě ani nezačali!

Odstoupení od víry

Bible nás varuje, že mezi věřícími v naší době dojde k velkému odpadnutí. Pavel říká: „Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože (den příchodu Pána) nenastane, dokud *napřed nepřijde odpadnutí ...*“ (2. Tesalonickým 2,3). A také předpovídá: „Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří *odstoupí od víry*“ (1. Timoteovi 4,1).

Proč? „Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné; odvrátí sluch od pravdy...“ (2. Timoteovi 4,3-4).

Pavel ve výše uvedeném verši zmiňuje, že lidé „odstoupí od víry“. Víra, o které mluví, není imaginární víra. Je to skutečná víra v Ježíše Krista. Aby tito lidé mohli odstoupit od víry, museli ji v určitou dobu mít.

Sdílel jsem se o pravdy, které se týkají odstoupení věřícího od pravé víry, slovy téměř každého novozákonního pisatele. Nyní uvedu některé spisy raných církevních otců, o kterých jsem se již zmiňoval. Mnozí z nich byli společníci apoštolů, kteří napsali Nový Zákon. Zjistil jsem, že spisy raných otců přímo korespondují se slovy, jež jsme viděli v Bibli:

Pracujme tedy na spravedlnosti, abychom byli zachráněni až do konce.

- Klement z Říma³

Co se týče člověka, který ve svém životě vykonal ty největší dobré skutky: kdyby na jeho konci upadl po hlavě do zkaženosti, všechny předešlé bolesti jsou marné. Ve vrcholném okamžiku dramatu to totiž vzdal.

- Klement z Alexandrie⁴

Někteří si myslí, že má Bůh potřebu vylévat své přísliby i na nehodného. A tak Jeho štědrost převracejí v otroctví ... A neodpadá pak jako důsledek mnoho lidí od milosti? Není tento dar mnohým odebrán?

- Tertulián⁵

Člověk může mít spravedlnost, kterou získal, ale je možné, aby od ní odpadl.

- Origenes⁶

Ty, jež Boha neposlouchají, vydědil a přestali být Jeho synové.

- Irenaeus⁷

Když si někteří vyslechli můj postoj k těmto výrokům, řekli mi: „Johne, ty jsi arminián.“ To je termín, který slovník popisuje jako „stoupence teologie Jakoba Arminia a jeho následovníků, kteří odmítli nauky kalvinistů ohledně předurčení a výběru, a kteří věřili, že svobodná vůle člověka je zaměnitelná s Boží svrchovaností“.⁸

Těmto lidem jednoduše odpovím: „Ne, nejsem ani kalvinista ani arminián. Jsem křesťan, který věří, že je Bible bezchybné Boží Slovo.“

Jakob Arminius žil dlouho po pisatelích Nového Zákona a dokonce i dlouho po raných otcích, které jsem výše citoval. Mohli byste o nich tedy říct, že jsou arminiáni? Je jasné, že ne. Žili přece a psali předtím, než se Arminius narodil. Co na těchto stránkách píšu, nejsou mé osobní myšlenky, můj vlastní koncept či nauka, ale jasná pravda Nového Zákona. A Bůh své poselství, kterým varuje nás, již věříme, vyjádřil jasně. Musíme si dát pozor a nedržet se nauk založených na učení. Musíme být otevření celému kontextu Bible, jak ji inspiroval Duch Svatý, neboť:

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.

(2. Timoteovi 3,16-17)

Je zajímavé povšimnout si, že falešní učitelé, které Ježíš varoval a přísně káral, byli právě ti, již se shromažďovali ve školách učení a také tak vyučovali. Podívejme se však, co řekli o Janu Křtiteli, o Ježíši či o jiných lidech, kteří promlouvali pravdu. Opakovaně o nich říkali, že „neboť je učil jako ten, kdo má pravomoc, a ne jako jejich učitelé Zákona“ (Matouš 7,29). Z toho důvodu přikazuje Pavel Titovi: „Mluv tyto věci, povzbuzuj a kárej se vši přísností“ (Titovi 2,15). A Timoteovi píše: „vybídl jsem tě, abys zůstal v Efezu a nařídil jistým lidem, aby neučili odchýlným naukám“ (1. Timoteovi 1,3). Také ho vybízel, aby:

Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod / ať je to příhodné či nikoli, ať je lidmi vítané či nikoli, ty jsi kazatel Slova a máš lidem ukázat, kde se jejich život ubírá špatným směrem/, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním.

(2. Timoteovi 4,2 AMP)

V Efezským 6 Pavel prosí o modlitbu, aby se „osmělil v něm tak, jak mi náleží mluvit“ (verš 20). Toto je vlastnost, která je společná pro všechny opravdové Boží mluvčí. Jejich autorita spočívá v Božím Slovu. Nesoustředí se na osobní pocity, školy učení nebo souhlas většiny. Někdy se může většina mýlit. Musíme vědět, že Bůh myslí to, co říká, a že říká to, co má na mysli!

Zachovat bez klopýtnutí

Některými lidmi toto poselství o odpadnutí od milosti otřásl. Z Bible je to však tak jasné! Přišli za mnou v panice a říkali: „Myslel jsem si, že máme jistotu ohledně věčnosti.“

Na to odpovídám: „To rozhodně máme! Máme jistotu ohledně věčnosti! Ježíš řekl, že netratí žádného z těch, co Mu Otec dal (viz Jan 18,9), protože On se nás nikdy nezřekne ani nás neopustí. Neřekl však, že není možné, abychom Jej opustili my.“ Obvykle se setkám s ustaranými pohledy. Tak se zeptám: „Jestliže opravdu milujete Ježíše Krista, proč byste kdy chtěli odejít? Nezapřete Ho, pokud Ho opravdu milujete!“

Jestliže milujete Boha, nebudete mít problém dodržovat Jeho přikázání! Jestliže je pro vás služba Bohu povinností, pak jste vstoupili do zákonického vztahu a bude pro vás těžké Jeho přikázání dodržovat. Neměli bychom Bohu sloužit kvůli tomu, abychom si zasloužili Jeho přijetí. Měli bychom Mu sloužit, protože jsme do Něj zamilovaní!

Juda dál vysvětluje, jak si můžeme lásku uchovat čerstvou, dokonce i když jsou v církvi lidé se špatným vlivem. „zachovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu“ (Judův 1,21). Máme vzhlížet k Pánu každičký okamžik. Máme po Něm toužit a neustále Jej hledat, aby se mohl zjevit ve větší míře, neboť „každý, kdo v něm má tuto naději, *očisťuje se*, tak jako on je čistý“ (1. Janův 3,3). Jan mluvil konkrétně o zjevení Ježíše Krista.

Když Jej hledáme a máme společenství s Duchem Svatým, nikdy nebude strádat. Takže vámi nemůže nic otrást. Mám oblíbené části Bible a jednou z nich je závěr Judova listu. Těm, kteří se zachovávají v lásce k Bohu tím, že očekávají zjevení Ježíše, Juda říká:

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávu, jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků.
Amen.

(Judův 1,24-25)

To je má horlivá modlitba za vás! Po tom toužím z celého srdce!

7. KAPITOLA

ZÁKLAD

... /nekompromisní/ spravedlivý však má věčný základ.

- Přísloví 10,25 AMP

Než se vrátíme k našemu příběhu o Affabelu, abychom si probrali rozsudky a odměny Sobečka a Laskavé, shrneme si, co jsme probrali v posledních třech kapitolách. Vzpomeňte si na tuto pasáž ze 4. kapitoly:

Proto opusťme počáteční učení o Kristu a nesme se k zralosti; neklaďme znovu základy ... a o věčném soudu.

(Židům 6,1-2)

Když nemáme pevné základy pravdy o věčném soudu a trestu, nejsme schopni zbudovat úspěšný a zdravý život v Kristu. Můžeme to přirovnat k pokusu studovat vysokou školu, aniž by člověk získal základní vzdělání a dovednosti, jako je čtení a psaní.

Proč? Při pečlivém studiu evangelií si můžete všimnout, že Ježíš mluvil o pekle a popisoval peklo mnohem častěji než nebe. Dělal to, aby v nás položil základy, Boží bázeň. Uvádím jeden příklad:

„Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste pověděli do ucha v pokojích, bude vyhlášeno ze střeš. Pravím vám, svým přátelům: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, a potom již nemají, co by učinili. Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má pravomoc vás po

zabití uvrhnout do Gehenny. Ano, pravím vám, toho se bojte.“

(Lukáš 12,3-5)

Tato slova jsou tvrdá a jsou přesná: mít a uchovávat si správné porozumění věčného soudu a trestu vybuduje v našem srdci skutečnou bázeň před Bohem.

Vysvětlím to. Jedině Bůh může vynést věčný rozsudek pekla. Co jsme řekli v tajnosti, bude ve světle Jeho slávy odhaleno při soudu. Nejen naše slova, ale také naše motivy, postoje, skutky a činy vejdou ve známost. Bázeň Boží nám pomůže, abychom si byli neustále vědomi, že před Ním není nic skryto, dokonce ani ty nejtajnější věci. Víme, že Jeho soudu nic neunikne. A Jeho soud je spravedlivý. Pokud toto porozumění mít nebudeme, můžeme se nechat podvést a uvěřit tomu, že Bůh spoustu věcí přehlédne nebo že bezzákonnost nevidí, a složíme naději ve falešnou útěchu v nebiblické milosti, která neexistuje (jako Podvedený, Zbabělá a Dvojživotný). Snadno se můžeme dostat mezi těch mnoho lidí, kteří se v posledních dnech odvrátí od pevného vydání a vydají se bezzákonnosti.

Je jisté, že ti, již nemají takovýto základ, sklouznou ke strachu z lidí a člověk nakonec slouží tomu, před kým má bázeň. Máme-li bázeň Boží, budeme Jej poslouchat, i když se dostaneme pod tlak. Máme-li bázeň z člověka, podlehneme člověku, a to obzvlášť pod nátlakem, a přikloníme se k tomu, co přinese užitek našim vlastním tělesným touhám, pýše nebo našemu potěšení. Když se člověk neustále přiklání k tělesnému, nakonec to má závažné následky. Pokud tedy nemáme vědomé porozumění věčného soudu a trestu, bude nám scházet určitá míra Boží bázně, protože svatá bázeň z Kristova soudu je vpravdě důležitým aspektem bázně Boží. Pavel říká takto:

Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal

odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé. Protože tedy známe bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi ...

(2. Korintským 5,10-11)

Pavel zde nemluví o Soudu před velkým bílým trůnem (o kterém Ježíš vypráví v Lukáši 12), při kterém budou lidé odsouzeni do pekla. Odkazuje zde na soud věřících. O tomto soudu se budeme bavit v příští kapitole, ale všimněte si již nyní, že Pavel spojuje soud před Kristovou stolicí s Boží bázni. Ve skutečnosti soudnou stolicí nazývá „Boží bázeň“. Jde tedy o to, že nelze oddělit Boží bázeň a porozumění soudu. Boží bázeň je totiž klíčem ke zdravému životu.

Poslyšte slova proroka Izajáše: „Bude jistotou tvých časů, bohatstvím záchrany, moudrosti a poznání; bázeň před Hospodinem je (klíček k) jeho pokladem“ (Izajáš 33,6 dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).

Svatá bázeň je klíčem k Božímu jistému základu. Vzpomeňte, jak v předchozí kapitole zmiňujeme, že Ježíš mluvil o zástupech, které budou činit mocné zázraky v Jeho jménu, ale budou poslány do věčného zatracení. Není překvapením, že v Matouši 7 Ježíš okamžitě pokračoval a vysvětloval příčinu jejich úpadku. Byl to právě základ. Svůj život postavili tito lidé na názorech a naukách, které neobstály v bouřích života. Slova Ježíše zní:

„Každý, kdo slyší tato má slova a činí je, bude tedy podoben muži prozíravému, který postavil svůj dům na skále /na Božím jistém a pevném základu, na bázni Boží/. A spadl déšť a přihnaly se vody a zaduly větry a udeřily na ten dům - ale nezřítíl se, neboť byl založen na skále. A každý, kdo slyší tato má slova a nečiní je, bude podoben muži pošetilému, který postavil svůj dům na písku. A spadl déšť a přihnaly se vody a zaduly větry a udeřily na ten dům -- a zřítíl se a jeho pád byl veliký.“

(Matouš 7,24-27)

Ti, již vytrvali až do konce, obstáli v bouřích díky pevnému základu. Bázeň před Hospodinem je tím základem. Dává nám stabilitu. Je to pokladnice Božího bohatství. V ní se skrývá Jeho spasení, moudrost i poznání.

Bázeň před Hospodinem

Co je to bázeň před Hospodinem či bázeň Boží? Copak se máme Boha bát? V žádném případě! Jak bychom mohli mít důvěrný vztah s Bohem (po kterém On horlivě touží), když bychom se Ho měli bát? Když Bůh přišel, aby se zjevil Izraeli, přišel proto, aby s nimi měl společenství, jaké měl s Mojžíšem. Oni však všichni utekli a odmítli jít dál. Mojžíš řekl lidu: „*Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili*“ (2. Mojžíšova 20,20).

Zní to, že si Mojžíšova slova protirečí, ale není tomu tak. On činí rozdíl mezi strachem z Boha a bázni před Bohem. V tom je rozdíl. Člověk, který má z Boha strach, má něco, co chce skrýt. Vzpomeňte na Adama, když neuposlechl v edenské zahradě: ukryl se před Boží přítomností. Na druhé straně člověk, který má bázeň před Bohem, se bojí toho, že by byl bez Něj. Utíká před neposlušností. Takže první definicí svaté bázně je děsit se toho, že budu bez Boha.

Pojďme se dál zabývat tím, co vše ještě znamená bázeň před Bohem. Bázeň před Hospodinem znamená ctít Boha, vážit si Ho, pokládat Jej za vzácného, respektovat Jej a mít ve vážnosti víc, než cokoli jiného nebo kohokoli jiného. Znamená to milovat, co miluje On, a nenávidět, co nenávidí On. Co je důležité pro Něj, je důležité i pro nás. Co pro Něj důležité není, není důležité ani pro nás. Když máme bázeň před Ním, *chvějeme se při Jeho Slovu*, což znamená, že Jej okamžitě posloucháme. I když to nedává smysl, i když to bolí, i když nevidíme žádný užitek či výhodu. A posloucháme až do konce. Takže projevem toho, že má člověk bázeň před Bohem, je *poslušnost Jeho Slovu, Jeho cestám či příkazům*.

Bible nám říká, že bázeň před Hospodinem je počátek moudrosti. Můžeme to říct i takto: je to *základ* moudrosti. Moudrost, o které se budeme bavit hlouběji a podrobněji v příštích kapitolách, je poznání a schopnost činit správná rozhodnutí v příhodný čas. Ti, již činí špatná rozhodnutí pod nátlakem, postrádají moudrost. Zdrojem moudrosti je bázeň před Bohem.

Bible nám říká, že můžeme náš život přirovnat ke stavění domu. Nejprve se položí základy. Pak stavba. „Dům se vybuduje moudrostí“ (Příslaví 24,3). Jestliže budujeme život pomocí správných rozhodnutí, pak zbudujeme zdravý život, se kterým budeme moci s jistotou obstát před soudnou stolicí. Počátek této moudrosti či její základ je bázeň před Hospodinem.

Uchránění od toho, že odejdeme

Křesťané by neodpadli, kdyby měli bázeň před Hospodinem pevně a hluboko zasazenou ve svém srdci. Neuklouzli bychom, ani bychom se neuchýlili stranou od pevného vydání Ježíši. Nebrali bychom Jeho Slovo za samozřejmost, ani na lehkou váhu. Nepohrávali bychom si s hříchem, což má za následek, že se srdce věřících zatvrdí, až nakonec odpadnou (viz Židům 3,12-13). Stále bychom měli mít na mysli, že co se učiní a řekne v skrytu, bude hlásáno veřejně u soudné stolice.

Poslechněte si, co řekl Bůh Jeremjáši o lidech Nového Zákona:

„Budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny, aby se dobře dařilo jim i jejich synům po nich. Uzavřu s nimi věčnou smlouvu, že jim nepřestanu prokazovat dobro, a dám do jejich srdce bázeň přede mnou, aby se ode mě neodvrátili.“

(Jeremjáš 32,38-40)

Všimněte si, že Bůh říká, že se Ho Jeho lid bude „bát po všechny dny .... aby se ode Mě neodvrátili.“ Vzpomínám si na jedno setkání v Malajsii, kde se Duch bázně před Hospodinem velice mocně projevil. Byli tam přítomní lidé ze všech koutů východní polokoule. Mezi posluchači, ke kterým jsem mluvil, byli bibliční studenti, pastoři, učitelé a mnoho dalších. Když se blížil konec setkání, mnoho jich neovladatelně plakalo a leželo na zemi v blízkosti pódia.

Strach před Hospodinem byl úžas budící a já si řekl: *Jobne Bevere, uděláš jeden chybný krok, řekneš jedno chybné slovo a padneš mrtev!* Mohlo by se to stát? Nevím, ale vím, že jeden muž a jedna žena učinili chybný krok v podobné atmosféře v Novém Zákoně a zemřeli. Jejich soud měl okamžitý dopad na církev. „A velký strach padl na celou církev i na všechny, kteří to slyšeli“ (Skutky 5,11).

Po tomto setkání za mnou přišel manželský pár z Indie a řekl mi: „Johne, cítíme se uvnitř tak čistí!“

Odpověděl jsem jim: „Já také.“

Další den ráno jsem v hotelovém pokoji našel v Bibli verš: „Hospodinova bázeň je čistá, *obstojí navždy*“ (Žalm 19,9).

Duch Svatý okamžitě promluvil k mému srdci a řekl: „Lucifer byl andělem, který vedl chvály a uctívání v nebi. Byl pomazaný, krásný a požehnaný. Ale neměl přede Mnou bázeň. *On neobstál navěky.*“

Přemýšlel jsem o tom. Pak jsem uslyšel: „Třetina andělů, kteří byli u mého trůnu a viděli Mou slávu, neměla přede Mnou bázeň. *Ani oni neobstáli navěky.*“

Co mi Bůh odhalil, mě velice zasáhlo. A mluvil dál: „Adam a Eva kráčeli v přítomnosti Mé slávy. Měli se Mnou společenství, ale neměli přede Mnou bázeň. Ani oni neobstáli v Mé přítomnosti navěky.“

Bázeň před Bohem je to, co nám dá moc obstát. Díky ní jsme neustále poslušní Božímu Slovu. Věřící jsou varováni: „Stále platí zaslíbení pro vstup do jeho odpočínutí, *bojme se tedy*, aby se snad neukázalo, že někdo z vás je promeškal“ (Židům 4,1). Je zajímavé, že pisatel tohoto verše píše *bojme se tedy* a ne *milujme se tedy*. Je to právě Boží bázeň, jež způsobí, že se neodvrátíme zpět k hříchu.

Slavný evangelista

Nikdy nezapomenu na to, když jsem navštívil ve vězení slavného evangelistu během posledního roku jeho pětiletého trestu. Jeho případ byl znám po světě a způsobil Božímu království mnoho hany. Během prvního roku ve vězení však muž prožil mocné setkání s Bohem. Když jsem o čtyři roky později do tohoto zařízení vstoupil, jeho první slova zněla: „Johne, toto vězení nebyl Boží soud pro můj život. Byla to Jeho milost. Kdybych si dál žil, tak jak jsem žil, skončil bych na věčnosti v pekle.“

Zpozorněl jsem. Věděl jsem, že mluvím se zlomeným Božím mužem, skutečným Kristovým služebníkem. Věděl jsem, že když ve své službě začínal, velice miloval Ježíše. Jeho horlivost byla zřejmá. Zajímalo mě, jak se dostal tak daleko od Pána, když byl stále ještě na vrcholu své služby. Proto jsem se zeptal: „Kdy jsi odešel od lásky k Ježíši?“

„Podíval se na mě a bez váhání odpověděl: „Nikdy!“

To mě zarazilo. „Ale co ta zpronevěra a cizoložství, kterých ses během posledních sedmi let dopustil? A co všechno ostatní, za co jsi ve vězení?“

Odpověděl: „Johne, miloval jsem Ježíše celou tu dobu. Neměl jsem však bázeň před Bohem. On nebyl svrchovanou autoritou v mém životě.“ Pak řekl něco, co mě fascinovalo: „Johne, v Americe jsou miliony křesťanů, kteří jsou také takoví. Nazývají Ježíše svým Spasitelem a milují Ho, ale nemají před Ním bázeň. Není pro ně svrchovaný Pán.“

V tu chvíli se ve mně rozsvítilo světýlko. Uvědomil jsem si, že je možné milovat Ježíše, ale že jen ten holý fakt nás před odpadnutím neochrání. Musíme mít také bázeň před Bohem. Vzpomeňme na Mojžíšova slova: „Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla *bázeň před ním, abyste nehřešili*“ (2. Mojžíšova 20,20). Právě bázeň před Bohem nám dá moc neodklonit se od poslušnosti Bohu, jako to udělal Lucifer, třetina andělů i Adam a všichni ti v církvi, kteří v těchto posledních dnech odpadají.

Uvádějte ve skutek své spasení

Z toho důvodu říká Pavel, abychom „uváděli ve skutek (kultivovali, *přiváděli k cíli a plně dokončovali*) své spasení *s bázní a chvěním* (s nedůvěrou sobě, velice opatrně, bděle, svědomitě, obezřetně před pokušením, bázlivě se zdržovat všeho, co by mohlo Boha urazit či zdiskreditovat Kristovo jméno)“ (Filipským 2,12 AMP). My uvádíme své spasení ve skutek a dokončujeme je s posvátnou *bázní a chvěním*. Díky tomu jsme si vědomi, že každá myšlenka, každé slovo a každý skutek bude v den soudu zjeven. Když jsme si toho vědomi, jsme potom pokorní, obezřetní, střízliví, jemní a nepoddáme se žádnému pokušení. Nutí nás to zdržet se od všeho, co by se Bohu nelíbilo.

Všimněte si, že Pavel neřekl, že máme plně dokončovat či naplnit své spasení láskou a dobrotou. Bázeň před Hospodinem nám dává sílu neodpadnout od Jeho milosti k bezzákonnému životu. Boží láska nás na druhou stranu udrží stranou od zákonictví, které také ničí důvěrnost s Bohem. Naše láska k Bohu je také tím, co pohání naše motivy a záměry. Díky ní jsou horlivé a přesné. Potřebujeme mít obojí: jak lásku, tak bázeň. Pak bude náš život zdravý a budeme mít vyvážený vztah s Bohem. Pavel nazývá Boha naším nebeským Otcem, Abba (což znamená Tatínek), ale také říká, že je náš Bůh stravující oheň (viz Židům 12,29). Bůh je láska, ale je také spravedlivý a svatý soudce. Když před Ním nemáme bázeň, nemáme trvalou stabilitu. Ježíš opakovaně prohlásil: „Kdo vytrvá až do konce, bude zachráněn“ (Matouš 10,22).

Náš vliv

Další důvod, proč je životně důležité, abychom měli správné porozumění věčného soudu a trestu, je to, že ovlivňujeme druhé. Pokud nemáme bázeň Boží, svými slovy i skutky předáváme nevyvážené evangelium. Kvůli tomu mohou ti, na které máme vliv, mnohem snadněji upadnout nebo dokonce natrvalo odpadnout.

Pokud máme nedostatky v těchto základech a jsme učitelé nebo kazatelé evangelia, pak budeme šířit z Bible převážně principy o pozeňnaném, úspěšném a šťastném životě. Tyto principy budou fungovat tak, jak Bůh zamýšlel. Přinesou zdraví, finanční úspěch, pokoj, lepší vztahy a tak dál. Nicméně bez základního porozumění věčného soudu se budeme vyhýbat kázání kříže a toho, jakou cenu musíme při následování Ježíše zaplatit. Budeme kázat poselství, která lichotí, a nebudeme lidi vyzývat, aby se za každou cenu vzdali svého života.

Pokud nemáme na mysli věčnost, budeme žít a zaměřovat se víc na výhody života, než na to, abychom se na život podívali z perspektivy věčnosti. Budeme vyučovat lidi, aby žili pro dnešek, a ne, aby žili jako patriarchové, kteří „očekávali totiž město mající základy, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh“ (Židům 11,10).

Ano, když posloucháme Boží principy, přináší to výhody a užítky už v tomto životě. O tom učíme velmi dobře. Nezapomeňme však také, že jsme na této zemi jen dočasně. Máme být v tomto životě úspěšní, ale podle nebeských měřítek, ne podle měřítek naší společnosti. Náš skutečný domov není tady.

Přečtete si pozorně motivy svatých, kteří se vzdali tohoto světa, aby následovali Boha:

Tito všichni zemřeli podle víry, aniž v plnosti přijali ta zaslíbení; jen zdaleka je zahlédli a pozdravili, a vyznali, že jsou *cizinci a příchozí* na

zemi. Neboť ti, kdo to říkají, dávají najevo, že vyhlížejí vlast. Kdyby totiž mysleli na tu, z níž vyšli, měli by čas se navrátit. Avšak touží po lepší vlasti, to jest po vlasti nebeské. Proto se Bůh za ně nestydí, je-li nazýván jejich Bohem, neboť jim připravil město.

(Židům 11,13-16)

Domov, který tito svatí vyhlíželi, je Boží město, Nový Jeruzalém, na který se zaměříme po zbytek této knihy. Ti, kteří v něm budou žít, jsou nazváni vítězové. Jejich odměna bude nesporně lepší než ten nejlepší život, který může země nabídnout.

OTÁZKY K DISKUZÍ:

3. ČÁST: 6. – 7. KAPITOLA

1. Co myslíte: které výhody následování Krista by pro vás byly největším pokušením? Kterým výhodám byste mohli dát přednost před důvěrností s Ním? Co by vám mohlo pomoci uchovat si osvětlené srdce se správným zaměřením?
2. Je šokující zjistit, že věřící se může rozhodnout odejít od víry. Je to v protikladu s tím, čemu jste věřili? Proberte své reakce ve světle této pravdy: jako věřící máme usilovat o to, abychom jednali ne kvůli strachu, ale kvůli bázni před Bohem.
3. Vzpomeňte si na podobenství o nemilosrdném služebníkovi z Matouše 18,23-35. Proč je pro Boha odpuštění tak důležité? Proč jej bere tak vážně?
4. Popište svými slovy, jak může pokřivený pohled na milost, kdy není přítomna svatá bázeň, přivést věřícího do svodu.
5. Náš pohled na věčnost neovlivňuje jen nás samotné. Ovlivňujeme i druhé lidi. Jak si myslíte, že vypadá, když předáváme poselství o výhodách následování Boha (jako jsou zdraví, úspěch, naplnění), aniž bychom se zaměřili na to, na čem záleží nejvíc?

4. ČÁST

8. KAPITOLA

KRÁLOVSTVÍ AFFABEL: DRUHÝ DEN SOUDU

*... já jsem ten, který zkoumá ledví (myšlenky, pocity a záměry) i srdce, a každému z vás odplatím (za to, co jste udělali) podle vašich skutků.
- Zjevení 2,23 AMP*

Nyní se vrátíme k naší alegorii o království Affabel, abychom zjistili, jak dopadla Laskavá a Sobeček. Na jejich příkladu se naučíme důležité věci ohledně soudu věřících. Jednou z nich je to, že ne všichni věřící budou odměněni stejně.

Soud věřících

Tento soud proběhl ráno hned poté, co Endelitané dorazili do Velké síně. V Síni života čekalo asi pět set Endelitanů. Netrpělivě očekávali své první setkání s králem Jalynem. Laskavá a Sobeček zjistili, že se kolem nich spolu baví jejich staří, ale i noví přátelé. Najednou do síně vstoupila královská stráž. Veškerá konverzace ustala, když je oslovil vrchní strážný.

„Zkrátka se setkáte s králem. Vždy vás velice miloval a na tento den se moc těšil. Je to den, kdy s Ním budete sjednoceni. Přestože jste se nikdy nesetkali, On vás viděl. Viděl vaše srdce a zná i vaše ovoce. On zná vaše srdce, vaše motivy, myšlenky i pocity, stejně jako i vaše skutky. Nic nezůstalo skryto. Věřte, že Jeho soud je spravedlivý. Nic nebude přehlédnuto ani vyloženo špatně.“

Hlavní strážce jim pak vysvětlil, jak mají do Velké síně vstoupit, a seznámil je i s nutným protokolem. Jakmile skončil, ohlásil:

„Prvním, kdo předstoupí před krále Jalyna, je pan Sobeček. Udělejte krok vpřed, abychom vás mohli odvést do Velké síně.“

Sobeček a jeho soud

Sobeček se domníval, že byl předvolán jako první kvůli svému postavení starosty Endelu. Byl si jistý, že bude za vedení královny vnější říše štědře odměněn. Vzpomínal na to, jak se ve starodávných spisech mluvilo o postavení vládců v Affabelu pro ty, kdo byli v Endelu věrní, a o jejich odměnách. Během dvouletého období, kdy byl starostou, společnost v Endelu vzkvétala. Ve chvíli, kdy přicházel před královu tvář, byl si naprosto jistý.

Otevřely se dveře Velké síně a Sobečka předvedli do přítomnosti krále. Zaskočila ho velkolepost masivní místnosti. Všiml si, že je téměř plná. Všichni přítomní stáli. Sobeček si říkal, proč jsou tu a tam volná místa k sezení, ale rychle tuto myšlenku vysvětlil rozumem, že je to asi tím, že si všichni sedají libovolně.

Ve velké vzdálenosti zahlédl Jalynův trůn. Byl majestátnější, než si kdy Sobeček dokázal představit. Také si všiml menších trůnů. Správně usoudil, že patří Jalynovým spoluvládcům. Srdce mu poskočilo: několik jich zbývalo prázdných. Byl si jistý, že získá neobsazený trůn.

Starý známý

Když Sobeček pokračoval směrem ke trůnu, zasl nad přelivnou proměnou vzhledu bývalých Endeliťanů, jimž nyní patřilo občanství Affabelu. Po pár krocích před sebou poznal starého známého, který stál úplně vzadu v místnosti. Jmenoval se pan Společenský. Vlastnil restauraci, do které Sobeček často chodil. Pohlédl na vrchního strážce, jako by se chtěl zeptat, zda je v pořádku s ním promluvit. Strážný přikývl na souhlas.

Sobeček k němu přišel blíž a oba dva se objali. „Jak se ti daří, Společenský?“ zeptal se Sobeček.

„Daří se mi velmi dobře“, odpověděl starý přítel: „ale už se nejmenuju Společenský. Nyní jsem Spokojený. Pán Jalyn mi dal toto nové jméno. Dělá to tak se všemi svými služebníky, kteří předstoupí před Jeho trůn.

Affabel je mnohem úžasnější, než sis kdy dokázal představit“, pokračoval Spokojený. „Tato Velká sín je jen vstupem do říše krásy, úžasu a velkoleposti v tomto městě. Král je osobnější, milosrdnější a velkolepější než kdokoli, s kým ses kdy setkal. Jsem velmi vděčný, že Ho můžu znát a že Mu můžu sloužit. Je pro mě čest být v Jeho království. Je to lepší, než co jsem kdy poznal. Kdybych v Endelu věděl, co vím teď, žil bych úplně jinak. Snažil bych se potěšit krále. Žil bych během svého krátkého pobytu v Endelu mnohem lépe. Kdyby tomu tak bylo, byl bych Mu nyní blíž.“

Sobeček reagoval: „Co tím myslíš? Ty jsi byl v Endelu skvělý občan! Řídil jsi tu nejlepší restauraci a sponzoroval jsi bezpočet akcí pro naši komunitu. Mnohokrát jsi přispěl financemi i jídlem při akcích, kde se vybíraly peníze. Dokonce jsi pro to obětoval večery!“

Spokojený potřásl hlavou: „To všechno jsem dělal, abych si získal uznání a přijetí. Také jsem věděl, že to přitáhne více zákazníků. Mým motivem nebylo žehnat, ale zajistit si úspěch. Měl jsem naslouchat Jalynovým slovům. On nám řekl: ‚Když pořádáte oběd či večeři, nezvěte své přátele, své bratry, příbuzné, ani bohaté sousedy, protože ti vás také na oplátku pozvou a budete mít svou odměnu. Když však pořádáte hostinu, pozvěte chudé, zmrzačené, chromé a slepé. A budete požehnaní, protože vám to nemohou oplatit. Budete odměněni při vzkříšení spravedlivých.‘¹ Já jsem daroval jídlo, abych z toho měl sám užitek, ne pro dobro komunity. Chtěl jsem se dostat mezi ty vlivné v Endelu.“

Sobeček se ptal dál: „Často jsi však dával dary škole v Endelu. Copak ti to v Jalynových očích nezískalo přízeň?“

Spokojený odvětil: „Vskutku jsem škole dával dary, ale ne v přímé úměře úspěchu svého podnikání. Dával jsem jen malinké procento. Většinu zisku restaurace jsem si škudlil pro sebe, protože jsem se bál, že se může přestat dařit. A také jsem toužil žít si dobře. Opravdu jsem měl na mysli jen svou ochranu. To málo, co jsem dával, jsem dával, abych ulehčil svému svědomí. Neustále jsem měl na mysli, jak učitelé často mluvili o tom, že dávat do království a dávat těm, kdo mají potřeby, je důležité. Nakonec jsem dával z pocitu viny a povinnosti, místo ze slitování a lásky.“

Spokojený mluvil dál: „Zapomněl jsem na Jalynovo podobenství o vdově, která milovala království Affabel. Vzpomínáš, jak řekl: ‚Tato chudá vdova dala do pokladnice víc, než všichni ostatní. Ostatní totiž dali z přebytku svého bohatství. Ona, přestože je naprosto chudá, dala vše, co měla. Vše, z čeho měla žít.‘“²

Sobeček zapřemýšlel o společenských setkáních a hostinách, které pořádal u sebe doma. Nebyli tam žádní chudí, ani méně šťastní lidé, než on. Pak si vzpomněl na pět tisíc, které věnoval, aby utišil ty, již byli nespokojeni s jeho rozhodnutím přidělit pozemek obchodnímu domu místo škole. V tu dobu si říkal, že je to docela velký obnos. Nyní se zastyděl, jak málo daroval. Jak to obstojí před Jalynem?

Jeho úvahy přerušila další slova Spokojeného. „Kdybych byl opravdu horlivý ohledně Jalyna a jeho lidu“, řekl, „daroval bych svůj čas a sloužil ve škole. Když všichni dělají, co mají, je břemeno lehké, ale když ne, nese je jen pár lidí. Kdyby to fungovalo, jak zamýšlel Jalyn, nikdo by nebyl přetížen. Těch pár lidí, co na sebe vzali těžký náklad, přijalo obrovské odměny. Zkrátka to málo, co jsem daroval, sloužilo k tomu, abych ulehčil svému svědomí, protože jsem postrádal odevzdání Jalynovu království.“

Když zde zobrazili můj život, bylo jasné, že jsem žil víc pro své vlastní pohodlí, jistotu a pověst, než pro Jeho slávu. Nyní jsem

jedním z nejnižších občanů v tomto městě. I když je tomu tak, přesto jsem naprosto přemožen Jalynovou dobrotou a tím, jak moc mne miluje. Nic z toho jsem si vůbec nezasloužil, ale jak za chvíli zjistíš sám, Jeho lásku a štědrost nejde ani pochopit. Mám dluh vůči Jeho extravagantní dobrotě po zbytek života.“

Sobeček byl v šoku. Vykřikl: „Nejnižší občan! Chceš snad říct, že zde je třídní systém?“

Spokojený se usmál a odpověděl: „Ano, do určité míry. V Endelu nás o tom učili, přestože to mnoho z nás nikdy nebralo vážně. Hluboko uvnitř jsme to však věděli. Ty jsi o tom dokonce přemýšlel, když jsi do této místnosti vstoupil. Slyšel jsem tvé myšlenky: očekával jsi, že získáš ten menší trůn. Věděl jsi o tom ze starých spisů, z kterých nás vyučovali ve škole, i když pochybuju, že bys to, že o tom víš, přiznal tenkrát v Endelu.“

Ti, kteří byli Jalynovi věrní během našeho krátkého pobytu v Endelu, jsou vedoucí a občané, kteří mají to nejzajímavější postavení v této společnosti. Bydlí v nejkrásnější části města a mají výsadu častých návštěv u krále. Ti z nás, kdo v Endelu žili víc sami pro sebe, žijí ve vnějších částech města. I zde v síni je tento rozdíl patrný. Ti, kteří stojí vzadu, bydlí v okrajových částech. Svěřili nám namáhavé práce. Jsme v království ti nejmenší. Ti, kdo se nachází ve střední části sálu, bydlí v horách a mají mnohem tvořivější zaměstnání. Lidé vpředu a na trůnech bydlí v Královském centru, kde žije i král. Jejich výsadou je žít a pracovat spolu s Ním. Jsou v království těmi největšími.“

Spokojený ukončil svou řeč: „Můj příteli, Sobečku, věz, že Jalyn je spravedlivý a milující. Cokoli ti dá, bude pro tebe odměnou. Nikdo by z nás neměl ani takový život, který můžeme mít na okrajích města, kdyby nebylo Jeho.“

Když Spokojený domluvil, zařadil se zpět na své místo. Vrchní strážce pokynul, aby se Sobeček vydal na cestu ke trůnu.

Oblíbený učitel

Sobeček udělal několik kroků a všiml si dalšího člověka, kterého znal a kterého obdivoval. Jmenoval se pan Motivující. Dřív to byl učitel v endelské škole. Sobeček ho pokládal za výtečného učitele. Byl výřečný a velice znalý a Sobečka vždy inspirovalo, když je učil právě on. Tento skvělý vyučující učil tak, že se studenti cítili dobře a spokojení sami se sebou. I ostatní učitelé je chválili, ale sem tam se stalo, že byli přísní a jejich slova někdy přinášela bolestivé usvědčení. U pana Motivujícího se to nikdy nestalo. Vždy po jeho hodinách se člověk cítil skvěle. Ve skutečnosti to byl Sobečkův nejoblíbenější učitel.

Opět pohlédl na vrchního strážce a pohledem žádal o svolení promluvit si s bývalým učitelem. Strážný souhlasně přikývl. Sobeček se vydal směrem k Motivujícímu. Ti dva se vřele přivítali.

Sobeček si nemohl pomoci a musel se zeptat: „Proč jste tady v těch zadních řadách?“

“To je mé postavení a mé místo. Jsem jedním z nejmenších občanů Affabelu. Bydlím na rovině vně města a pracuji jako instalatér.“

„Cože?“ vykřikl Sobeček. „Vy jste byl jedním z nejlepších Jalynových učitelů! Jak můžete patřit k nejnižším občanům? Měl byste sedět na tom trůně!“

„Je několik důvodů, proč nejsem výš v tomto shromáždění a proč nevládnou spolu s Jalynem“, odpověděl Motivující. „Protože nemáme moc času, řeknu ti jen o kořenu své pošestlosti. Vzpomínáš na to, jak se všichni ti, již odevzdají život Jalynovi, přirovnávají ke stavitelům? Ve škole jsme to vyučovali. Hlavní povinností v Endelu bylo budovat život druhých lidí. To jsme činili svým poselstvím, ať skrze slova, chování či činy.“

Byl jsem učitel a měl jsem jak velkou výsadu, tak také zodpovědnost. Učil jsem studenty Jalynovým principům. Přesto jsem jako učitel v mnoha ohledech selhal.

Mé vyučování nebylo vyvážené. Zdůrazňoval jsem pouze pozitivní věci na službě Jalynovi. Motivoval jsem své studenty, aby usilovali o úspěch, aniž by zvážili dlouhodobý dopad. Neučil jsem je o opravdovém cíli života, kterým je těšit Jalyna. Učil jsem je, jak využít Jeho principy, aby uspěli v životě. A proto jsem je nikdy nevaroval před lákadly a léčkami naší společnosti.

Ve starodávných spisech se jasně píše, že jsem měl kázat všechny Jalynovy úsudky. To zahrnovalo i slova, která říkají: „varujte každého člověka a vyučujte ho ve vši moudrosti, abychom každého předložili jako dokonalého v Jalynovi.“³ Já jsem učil, ale opomíjel jsem varování. Protože jsem byl výhradně pozitivní učitel a nikdy jsem nepřinesl zdravé varování, zbudoval jsem mnoho životů, ale přinesl pramálo slávy Jalynovi.“ Zde sklonil hlavu. „A velké množství z nich je nyní v ztracení.“

Protože učitel zahlédl šokovaný výraz ve tváři Sobečka, zdůraznil, co měl na mysli. „Ano, jsou v ztracení. Mnoho z nich nyní žije v zapovězené zemi Osamění právě kvůli mému nevyváženému učení. Nedal jsem studentům, co potřebovali. Dal jsem jim, co chtěli. Nechtěl jsem přijít o jejich přízeň a ztratit oblíbenost. Proto jsem stavěl špatně. Nevytrhal jsem slabé a zaplevelené v jejich životě. Dával jsem jim učení, které sloužilo jen k tomu, aby podněcovalo jejich vlastní touhy.“

Pamatuješ na varování pro učitele, které je zapsáno ve spisech? „Protože svedli můj lid z cesty a říkali „Pokoj“, když žádný pokoj nebyl, a protože, když postavili chabou zeď, natřeli ji na bílo, aby to zastřeli, proto řekni těm, kteří ji natřeli na bílo, že spadne.“⁴ Mnoho mých studentů postavilo svůj život na dočasných věcech. Hluboko ve svém svědomí jsem věděl, že jsou to chabé zdi, ale nevaroval

jsem je. Říkal jsem, že je vše v pořádku, když tomu tak nebylo. Povzbuzoval jsem je v tom a upevňoval je ve svodu.

Nyní velice truchlím pro své bývalé studenty, kteří jsou v Osamění. Někteří z nich to do Affabelu zvládli. Mnoho těch, kdo se chytili mého pozitivního vyučování“, ztišil svůj hlas a pohlédl přes rameno dozadu, „je nyní úplně vzadu. Proplytvali svůj život a jejich snahu zachvátil oheň před Soudnou stolicí.“

Sobeček se zeptal: „Shořelo to před touto Soudnou stolicí?“

„Ano“, zašeptal učitel. „Vzpomínáš na staré spisy? Každý, kdo bude stavět, může na základy použít zlato, stříbro, klenoty, nebo dřevo, seno a slámu. Přejde však čas, kdy to bude vyzkoušeno, v den soudu se ukáže, z čeho kdo stavěl. Dílo každého projde ohněm, aby se ukázalo, zda vydrží či nikoli. Pokud dílo vydrží oheň, získá stavitel odměnu. Pokud však jeho dílo shoří, utrpí velkou ztrátu. Stavitel sám bude zachráněn, ale pouze jako člověk, který tak tak unikl ohni.“⁵

Slavný učitel pokračoval: „Základ, o kterém apoštolové mluvili, je to, že je Jalyn v životě člověka Pánem, a my oba víme, že On je jediná cesta, kterou může člověk vstoupit do Jeho království. Jakmile opravdu patříme Jalynovi, měli bychom však na tom základu stavět.“

Když můj život poměřovali se starodávnými spisy, nesplňoval Jalynovy požadavky na spravedlnost. Selhal jsem v tom, jak jsem ovlivnil ty, jež jsem učil. Nevyužil jsem autoritu, kterou jsem měl, abych studenty nadchl pro Affabel, a proto jsem přišel o svou odměnu. Pamatuješ, co říkal velký učitel Pavel o těch, nad kterými měl vliv? „A nakonec co přináší nám naději a radost, na co jsme hrdí a co je naší korunou slávy? Jste to vy! Vy nám přinesete ohromnou radost, když se postavíme společně před našeho Pána.“⁶

Když jsem začínal učit, znal jsem Jalynovu pravdu velmi dobře. Ale dovolil jsem, aby mě pohltila nejistota, touha po uznání od druhých a pýcha. Netrvalo dlouho a odchýlil jsem se od toho, co jsem znal. Nakonec jsem začal žít, o čem jsem kázal. Když jsem se vzdálil, přestal jsem se na Jalynova varování dívat i ve svém životě. Byl jsem podveden. Pohled na oblíbenost a přízeň zde je velmi odlišný od toho v Endelu. Mnoho z toho, co jsme tam pokládali za skvělé, je zde nicotné.“

Sobeček se zeptal: „Motivující, můj známý mi řekl, že Jalyn mění jména. Jak se nyní jmenuješ?“

Učitel se usmál. „Jmenuji se Pokořený.“ Ukončil svou řeč a zařadil se zpět na své místo. Sobeček se obrátil na vrchního strážce. Ten pokynul a tím potvrdil, že všechno, co slyšel od Pokořeného, je pravda.

Sobeček šel dál vstříc trůnu. Už si nebyl tak jistý, jako když vstupoval do této síně. Vzpomínal na svůj život. Jaké byly jeho motivy? Vládl pro Jalynovu slávu nebo kvůli sobeckým ambicím? Jak vedl svůj život? Bylo to v souladu s Jalynovými slovy nebo byl také podvedený? Budoval ostatní, nebo je využíval, aby vystavěl svůj vlastní úspěch?

Vládce

Sobeček procházel střední částí Velké síně. Všiml si, že občané zde vypadali ještě vznešeněji, je-li to možné tak říct. Každý na něj pohlížel s láskou a přijetím. Z jejich očí a výrazu ve tváři čerpal útěchu. Velice mu to pomáhalo, protože se začal cítit nejistý sám sebou a tím, čemu se měl brzy postavit.

Vypadalo to jako věčnost, než se dostal k trůnu. S každým krokem přemítal o tolika věcech ze svého života v Endelu. Stále měl naději, že se stane vládcem spolu s Jalynem, protože jako starosta byl úspěšný.

Nyní se Sobeček ocitl uprostřed Jalynových spoluvládců. Všiml si jejich královského vzhledu i koruny na hlavě. Každý z nich držel žezlo. Vskutku to byli ti nejvznešenější občané tohoto skvělého města. Nechápal, že takto slavně může vypadat nějaká lidská bytost.

Mezi těmito vládci poznal bývalou sekretářku jednoho radního. *Proč na tom trůnu sedí ona?* Podivil se Sobeček. Nikdy ho ve škole nijak neoslnila. Končila rok před ním. Vlastně ani nevěděl, jaká je, protože byla velice rezervovaná.

Žena vykročila a vrchní strážce se zastavil a uklonil se jí. Pozdravila Sobečka objetím a vřelým úsměvem. „Vítejte do Affabelu, pane Sobečku. Jsem Trpělivá. Jalyn mě požádal, abych si s vámi promluvila, než přijдете až k němu. Jsem jednou z Jeho vládců zde v Affabelu.“

Sobeček bez rozmyšlení promluvil: „Vládce? Jak vy můžete být vládce? Vy jste v Endelu nikdy nic neudělala.“ Začervenal se, když si uvědomil, jak nevhodné a necitlivé bylo to, co vyřkl.

Trpělivá přikývla na znamení, že to chápe. „Nemusíte se za to, co jste řekl, stydět. Zde v této síni ani v tomto městě se podvod nemůže skrýt. Jste jen upřímný. V Endelu vás zajímala image a reputace. Mnoho lidí si tak zvykne jednat, jsou podvedení a nejsou si své poštilosti ani vědomi. Zde jsou slova velmi důležitá, ale motivy a záměry mají ještě větší váhu, protože jsou zde vždy zjevné. Brzy zjistíte, protože budete souzen za každé slovo, které jste v Endelu pronesl.“

„Každé slovo!“ zvolal Sobeček. „To máte na mysli každícké slovíčko z každíckého rozhovoru?“

„Ano“, odpověděla Trpělivá. „Každé slovo. Vzpomeňte si na výrok Pána Jalyna: *„Buďte si jisti, že v soudný den budete muset vydat počet z každého zbytečného slova, které jste kdy promluvili.*

Vaše slova vás budou soudit. Buď vás prohlásí nevinnými či vinnými.⁷ Zbytečná slova jsou marností, jsou neužitečná, prázdná, a to je vše v protikladu s Jalynovým charakterem.“

Sobeček se zeptal: „Vždy jsem si myslel, že budeme muset vydat počet z velké lži nebo obrovské pravdy, kterou jsme vyřkli, spolu s dobrými skutky a velkými věcmi, jichž jsme dosáhli.“ Na chvíli se zastavil, pak dokončil: „Co mě čeká?“

Trpělivá odpověděla: „Staré spisy jasně říkají: ‚Tvá odměna závisí na tom, co říkáš a co děláš.‘⁸ Takže budete souzen nejen za to, co jste udělal, ale také za každé slovo, které jste vyřkl. To zahrnuje zlé, dobré i marnivé řeči, které kdy vyšly z vašich úst. Nicméně nebudeme posuzovat pouze Vaše slova a skutky. Budou se soudit také motivy, které jsou za nimi. Budete souzen i myšlenkami, kterými jste se zabýval. Nezapomeňte, že Jalynův rozsudek je spravedlivý, protože On ‚zkoumá mysl i srdce.‘⁹ Jak sám řekl: ‚Já, Jalyn, zkoumám srdce i nejtajnější motivy. Já dám každému odplatu, která mu náleží, podle toho, co si za své skutky zaslouží.‘¹⁰ On zkoumá nejen každý skutek a každé slovo, ale i záměry, které za nimi stály.“

Trpělivá pokračovala: „Proto Vás tak šokuje, že mě vidíte na tomto trůnu. Váš úsudek o mně byl založen na tom, co jsem dosáhla z pohledu Endelu. Jalynův úsudek byl z jiné perspektivy. Už ji pomalu začínáte chápat a brzičko ji zakusíte na vlastní oči. Drahý bratře, dostanete spravedlivou odměnu za svůj život v Endelu.“

Sobeček se s tak tvrdou pravdou nikdy nesetkal. Přesto byla plná lásky. Takové lásky, jakou nikdy nepoznal. Nyní věděl, že Jalyn musí být milující a milosrdný vládce, protože právě zakusil určitou míru lásky od Jeho spoluvládkyně. Slova Trpělivé znamenala nápravu v lásce. Uvědomil si, že láska není jen zalíbit se druhým. Znamená také pravdu.

Trpělivá pokynula hlavou. „Váš král Vás čeká.“ A vrátila se zpět na svůj trůn. Vrchní stráž pokynula, aby šel Sobeček dál k trůnu sám. Strážný zůstal čekat na nižší části pódia, kde byly i trůny ostatních vládců.

Sobeček před Jalynem

Sobeček opatrně stoupal po schodech nahoru na plošinku, která se nacházela pod majestátním trůnem, přesně, jak mu bylo řečeno. Pak vzhlédl a spatřil samotného krále. Nikdo v celém tomto shromáždění nebyl tak krásný, tak vznešený a tak majestátní jako Jalyn. Jeho nádhera byla úžasná a úchvatná. Sobeček nikdy nikoho takového neviděl. Okamžitě si uvědomil, že jeho moudrosti a síle se nemůže vzepřít vůbec nikdo.

Poprvé pohlédl do Jeho očí a uvědomil si, že je jemnější i hroznější, než by si kdy dokázal představit. Jeho oči hleděly přímo skrz Sobečka, který si připadal úplně nahý. Bylo jasné, že zde nemůže nic skrýt. Sobeček už nedoufal v přízeň soudce, ale bylo mu to jedno. Ze všeho nejvíc teď toužil po pravdě.

Jalyn řekl: „Vítej v mém království, Sobečku. Na tuto chvíli jsem dlouho čekal. Ty jsi byl v Endelu vládce. Jsi hoděn vládnout v Affabelu a usednout na tento trůn?“

Muž, který byl obyčejně velice sebejistý a nikdy mu nescházela slova, byl najednou beze slov. Kdysi si myslel, že by mohl dobře vládnout v Affabelu, ale po všech rozhovorech, které před chvílí vedl, došel k názoru, že bylo jeho přesvědčení pravděpodobně velmi mylné.

Jalyn se zeptal vládce, který mu byl blízko: „Kolik občanů Endelu ovlivnil Sobeček a získal pro mé království?“

Vyjmenovali jich jen pár. Sobeček byl v šoku a beze slov.

Pak se král zeptal toho samého vládce: „Kolik občanů získala pro mé království Trpělivá?“

„Něco přes pět tisíc, můj Pane“ odpověděl vládce.

„Jak je to možné?“ vyhrknul Sobeček. „Byla jen sekretářka, já jsem byl starosta. Jak to, že u mě je číslo tak nízké a u ní tak vysoké?“

Jalyn tvrdě odpověděl: „Neřekl jsem, na kolik lidí měla vliv, ale kolik získala pro mé království!“

Jeho tón zjemněl, ale zůstával pevný: „Dokonce i tvůj bývalý učitel, Motivující, nyní Pokořený, měl větší vliv na život lidí než ty. Nicméně jen málo jeho vlivu dosáhlo až sem, k nám. Proto není vládcem ve městě. U soudné stolice vytrvá jen to, co je v souladu s mými cestami a mým královstvím.“

Jalyn pokračoval: „Rád ti povím o tom, jak Trpělivá ovlivnila víc než pět tisíc lidí. Radostně dávala finance škole, a nejen finance, ale i svou službu. Proto všichni, kdo měli užitek ze školy, jí jsou připsáni k dobru.“

Sobeček poznamenal: „Ale já jsem také daroval finance škole.“

Jalyn odpověděl: „Tvé dávání bylo motivováno touhou utišit své svědomí a udržet si dobrou pověst. Za to jsi přijal celou odměnu už v Endelu. Trpělivá však dávala vedena horlivostí pro království a láskou k lidem.“

Trpělivá přivedla do království člověka, který se jmenoval Brutální. V tuto chvíli čeká v Síni života na svůj soud. On přijme nové jméno Evangelista, protože mluvil k lidem o mých cestách ve velkém. Sám osobně ovlivnil pro království víc než tisíc životů. Všechny ty životy, které vybudoval, jsou také připsány na účet Trpělivé, protože ona ho přivedla, aby mi sloužil, a podporovala ho ve škole, kde se vyučil.“

Sobeček si na Brutálního vzpomínal. Myslel si o něm, že je ve svém přesvědčení až příliš horlivý. Byl pravidelným pisatelem do místních novin a častokrát ve svém sloupku psal o tom, že jsou lidé málo vydaní Affabelu. Také povzbuzoval lidi k tomu, aby kontaktovali členy zastupitelstva a radní a žádali podporu pro rozšíření školy. Veřejně ukázal svou nelibost, když Sobeček hlasoval v neprospěch školy při jednání o přidělení pozemku. Kvůli všemu tomu ho Sobeček neměl rád. Nyní se styděl, protože si uvědomil, že se Brutální vždy postavil za to, co bylo v souladu a ku prospěchu království Affabel. Jak mohl být tak slepý?

Jalyn pokračoval a vysvětloval i další věci, kterými Trpělivá ovlivnila život Endeliťanů a získala je pro království. Šlo o mnoho maličkostí, které se však sečetly a znamenaly velmi mnoho. Ke každému se chovala laskavě s čistým srdcem plným lásky. Byla štedrá k těm, kteří měli potřeby, a byla odhodlaná pevně se postavit za pravdu.

Když král skončil mluvit o Trpělivé, ze široka prověřil život Sobečka. Jak předem řekla Trpělivá, posoudil každý motiv, každé slovo i každý skutek.

Sobeček uviděl dobré, které vykonal ve jménu krále, ale přemohlo jej, kolik z toho bylo motivováno sebeochranou, snahou o dobrou pověst a sobeckými motivy. Když skončilo přehrávání jeho života, byl si jistý, že je předurčen k zatracení.

Vykřikl před králem: „Zasloužím si být potrestán po zbytek svého života. Zasloužím si Osamění! Tolik jsem toho promrhal a s talenty a zodpovědností, kterou jsem měl, jsem vykonal tak málo dobrého.“ Bolest, kterou pociťoval, byla nepopsatelná. Po tváři mu stékaly slzy. Muž, který byl před vstupem do Velké síně tak sebevědomý, nyní lapal po dechu a hledal, čeho by se zachytil. Vše, co mu zbylo, byla naděje v milosrdenství, ale byl přesvědčen, že si

nezaslouží ani to. Narovnal se a očekával, že uslyší králův rozsudek vyhnání v Osamění.

Po chvíli těžkého ticha král nakonec promluvil: „Sobečku, jsi můj služebník. Věřil jsi ve Mne a poddal ses Mi jako Pánu, i když jsi toho hodně proplýval. Miluji tě a vítám tě do svého království. Budeš tu po zbytek života.“

Sobeček oněměl. Vzhlédl vzhůru a pak propukl v pláč. Ne ze zármutku, ale ohromnou radostí. Zasáhla ho milost a dobrota tohoto skvělého krále. Během chvíličky mu začalo dávat smysl to, co o Jalynovi slyšel. Před několika vteřinami pociťoval zatracení a bolest, o jaké neměl ani potuchy. Nezasloužil si nic jiného než být vyhnán. Zasloužil si odsouzení. Průzkum jeho života to jasně ukázal. Nyní ho tento úžas budící král vítá do svého království nejlaskavějšími slovy, které si lze představit. Jak neuvěřitelná milost! Jak úžasná láska!

Sobeček sledoval, jak všechno, čeho v Endelu dosáhl, shořelo, ale stále mu v uších zněla slova: „Miluji tě a vítám tě do svého království.“ Pochopil, že to, co říkal jeho přítel Spokojený, byla pravda. Ať dostal cokoli, bylo to víc, než si zasloužil.

Král znovu promluvil. „Sobečku, dostaneš nové jméno. V mém království budeš nosit jméno Nenáročný. Připravil jsem pro tebe dům na rovinách za městem i práci, kterou budeš dělat. Budeš zahradníkem. I když nebudeš vládcem v tomto městě, budeš mi pomáhat vládnout venku mimo něj.“

Sobeček se zeptal: „Vládnout s tebou venku mimo něj?“

Jalyn vysvětloval: „Všichni, kdo bydlí v tomto městě, jsou vládcové. Má říše se však rozléhá až do nejzazších končin této planety. V mém království je mnoho dalších měst. Obyvatelé v těchto vnějších městech neprošli výukou v Endelu jako obyvatelé

Affabelu, ani nikdy nečelili soudu. Proto také nemají nadpřirozené schopnosti, které mají obyvatelé tohoto města. Přestože nebudeš vládcem v Affabelu, budeš mi pomáhat s vládou globálně. Konkrétně bude tvým úkolem, abys vedl a vychovával zahradníky ve dvaceti městech na kontinentu Bengilla.“

Sobeček sklonil hlavu a plakal. Dobrota krále byla nepopsatelná.

Král přešel ke stolu a vzal z něj nějaký předmět. Pak se otočil a zamířil k Nenáročnému. Sešel dolů na pódium a řekl: „Nyní si vezmi toto ovoce a jez.“

Nenáročný si vzal ovoce z Jalynovy ruky a snědl je. Bylo to to nejchutnější jídlo, které kdy okusil. Zdálo se, že rozjasnilo jeho mysl i srdce. Jeho myšlenky byly plné vděčnosti a touhy sloužit. Když jedl, byl očištěn od předchozí bolesti a temných myšlenek. Cítil se plný života, šťastný a plný naděje a víry. Netrvalo dlouho a pochopil, že je to ovoce ze stromu života, o kterém mluvili učitelé. Na jeho tváři se rozzářil široký úsměv. Jalyn se na to díval s radostí a zalíbením.

Pak řekl: „Otoč se a podívej se na svou rodinu.“

Nenáročný se opatrně otočil. Stále cítil určitou hanbu, když si uvědomil, že všichni viděli a slyšeli podrobnosti jeho života. Když se otočil, zástup tleskal a výskal radostí. Hrála hudba a někteří obyvatelé dokonce tančili. Nenáročný nedokázal ani uvěřit lásce a přijetí, kterých se mu od těchto vznešených lidí dostávalo. Byl to lék, jenž přinesl úplné uzdravení všech jeho chyb, jichž se v Endelu dopustil.

Nenáročný se otočil a uviděl na tváři Jalyna ten nejslavnější a nejradostnější úsměv. Pak si všiml jeho očí. Pohlížely na Nenáročného s takovou láskou a vřelostí, jakou nikdy předtím neviděl. Nyní dokázal slyšet Jalynovy myšlenky stejně jako předtím

Trpělivá a ostatní slyšeli ty jeho. Byly to myšlenky přijetí, zalíbení a očekávání pozhnaných let pro člověka, kterého tak moc miloval. Nenáročný padl na kolena a děkoval králi. Král ho zvedl zpět na nohy, objal ho a s úsměvem řekl: „Vítej, příteli.“

Pak Nenáročného odvedli na jeho místo vzadu v místnosti, kde očekával soud dalších Endeliťanů. Každá slza byla setřena. Už nebyl žádný smutek, bolest ani pláč. Všechno předešlé pominulo.

Laskavá a její soud

Postupně před krále předvolali všechny lidi, kteří čekali v Síni života, kromě Laskavé. Zůstala tam sama. Netrápilo ji to, protože místnost byla plná krásných knih autorů tohoto města. Zrovna pročítala Druhou kroniku Affabelu, když pro ni přišla stráž. Jemně k ní promluvila: „Laskavá, král tě očekává.“

Srdce jí poskočilo radostí. Nyní bude mít výsadu spatřit toho, kterého tak toužila vidět a milovat. Strážný se usmál, když se vydala na cestu. Společně kráčeli do Velké soudní síně.

Jakmile se otevřely dveře, zaskočila Laskavou velkolepost, kterou spatřila. Zaměřila se však na vzdálený trůn Jalyna. V tento okamžik však viděla jen jeho obrys. Očima přeběhla vznešené občany Affabelu. *Jak jsou tito lidé výjimeční, pomyslela si. Jak bych kdy mohla nazývat tyto vznešené muže a ženy svými společníky?*

Všimla si, že se všichni uklání, když kolem nic projde. Proč se jí tito důstojní lidé klaní? Byli nádherní a překrásní, odění nevýslovnou slávou. Přibližovala se k trůnu. Vypadali, jako by byli nadpřirození. Jak se mohou tito lidé klanět zrovna před ní?

Laskavá poznala několik lidí z Endelu. Jejich úsměv vyzařoval lásku a nadšení. Chtěla se zastavit a obejmout je, ale nezdálo se to vhodné. Všimla si Bezohledného a nemohla si pomoci. Rozběhla se k němu a objala ho. Radovali se spolu.

Když se objali, Bezohledný se před ní poklonil a řekl: „Vítej do svého nového domova.“

Laskavá odpověděla: „Proč se přede mnou klaníš? Nejsem bůh, abys mě uctíval.“

Vznešený občan odpověděl: „Je rozdíl mezi uctíváním a poctou. Uctívat máme jen našeho Pána, ale v tomto království vyjadřujeme poctu každému, kdo nám v Endelu dobře sloužil. Ctíme také ty, kteří nám vládnou. V Endelu jsme nechápali, jak je pocta důležitá.“

Laskavá, ty jsi v Endelu sloužila mě. Kdybys nebyla poslušná králi, nikdy bych zde nebyl. Přebýval bych v zapovězené zemi Osamění. Jsem v první řadě dlužníkem králi, ale také jsem zavázán a vděčný tobě. Bude mi ctít ti sloužit a ctít po zbytek života.“

Pokračoval: „Laskavá, už se nejmenuji Bezohledný. Pán Jalyn mi změnil jméno u soudné stolice na Smířený. Mně náš Král prokázal asi největší milost.“

Laskavá odpověděla: „Smířený. To je nádherné jméno. Příteli, já jsem se k tobě v Endelu nevztáhla proto, abys mi zde na oplátku sloužil. Udělala jsem to, protože jsem tě milovala a záleželo mi na tvém životě a osudu.“

„Tvé motivy jsou právě tím důvodem, proč tě budu ctít a sloužit ti. Dostaneš od krále velké odměny. Pracovala jsi, protože jsi Jalyna milovala. Nikdy jsi nedělala nic kvůli uznání druhých nebo kvůli odměně. Jalyn má zálibení v těch, kdo se k druhým vztahují s láskou. Bylo velmi důležité, abychom v Endelu poznali i Jeho srdce, ne jen Jeho vizi. Ty jsi udělala obojí. A do mě jsi vložila motivy svého srdce. Proto jsem pak během svého posledního týdne v Endelu tak horlivě ovlivňoval další lidi. Za svou práci jsem byl štědře odměněn, i když trvala jen krátce.“

Laskavá se usmála: „Usmířený, jsem tak šťastná! Budu ti sloužit po zbytek života.“

„Ty už mluvíš jako někdo, kdo zde v Affabelu žije celá léta“, reagoval Usmířený. „V tomto skvělém městě si sloužíme navzájem. Ve skutečnosti ti, kteří nás vedou, jsou zde největšími služebníky. Máme tu největší zodpovědnost a je pro nás radostí ji nést. Je to jiné než v Endelu. Vládcí zde neusilují o to, aby jim sloužili druzí, ale radují se z toho, když mají větší příležitost sami sloužit. Největší radostí každého zde je sloužit nejprve našemu králi, pak ostatním obyvatelům, obzvláště těm, kteří nás ovlivnili a získali pro království v Endelu, a nakonec obyvatelům vnějších krajin, o kterých se brzy dovíš.“

Usmířený pokračoval: „Drahá sestro, jsem na tebe tak hrdý. Jdi nyní ke králi. On tě touží spatřit a odměnit tě za to, jak jsi Mu sloužila.“ Oba dva se opět objali. Laskavá se připojila zase ke strážci a šli spolu směrem k trůnu.

Laskavá před Jalynem

Nyní už viděla Laskavá Jalyna jasně. Byla od trůnu vzdálená asi jen 25 metrů. Když mýjela spoluvládce, ani si nevšimla, že se uklání. Svůj zrak upírala pouze na Jalyna. Žasla nad Jeho majestátní krásou.

Vyšla nahoru po schůdkách a na pódiu padla na tvář před králem. Jalyn sestoupil a zvedl ji. S něžností promluvil: „Laskavá, má předrahá služebnice. Vítej do mého království. Na tuto chvíli jsem se dlouho těšil. Těšil jsem se, až se s tebou osobně setkám.“

Laskavá reagovala: „Pane, to já jsem se na tuto chvíli velice těšila. Ty jsi můj král. Doufám, že nyní budu moct být v Tvé přítomnosti po zbytek života, abych Ti mohla sloužit ještě více.“

Král pak odvětil: „Pojď a přijmi království, které pro tebe bylo připraveno od stvoření světa. Hladověl jsem, a ty jsi Mě nakrmila.“

Žíznil jsem, a ty jsi Mi dala pít. Byl jsem cizincem a ty jsi Mne přijala do svého domu. Byl jsem nahý a ty jsi Mne oblékla. Byl jsem nemocný a ty ses o Mne starala. Byl jsem ve vězení a ty jsi Mne navštívila.“

Laskavá odpověděla překvapeně: „Kdy, Pane, jsem Tě viděla hladového a nakrmila Tě? Kdy jsi žíznil a já Ti dala pít? Kdy jsem Tě viděla jako cizince a přijala Tě k sobě domů? Kdy jsem Tě oblékla? Kdy jsi byl nemocný nebo ve vězení a já Tě navštívila?“

Král odpověděl: „Říkám ti, že kdykoli jsi to učinila pro jednoho z těchto maličkých, učinila jsi to pro Mne!“¹¹

Jalyn pak Laskavé ukázal, jak Mu sloužila, když sloužila Jeho lidu a poslouchala Jeho zákony. Přehráli její život. Každé slovo, každý skutek, každou myšlenku i motiv jejího srdce. Zjeveno bylo vše: její služba, dávání škole, láska k druhým lidem, odmítnutí účastnit se lehkovážných či nevhodných aktivit a diskuzí, pronásledování, které kvůli své horlivosti pro Jalyna trpěla, její práce v restauraci pro blaho druhých, to, jak se vztahovala ke ztraceným duším, hodiny modliteb a pláče nad ztracenými, její nepohnutelný postoj a poslušnost Jalynovým cestám, i to, jak ji vyloučili ze společenských akcí kvůli jejímu zápalu pro Jalyna, to, jak odmítla mluvit špatně o někom z Endelu či zapojit se do pomluv, a seznam pokračoval dál.

Laskavá byla v šoku a divila se, jak všemožným způsobem ovlivnila a zasáhla druhé lidi. Většina z toho, co Jalynovi přinášelo slávu, si nenaplánovala a činila nevědomky. Jen se držela života, o kterém se vyučovalo ve starých spisech.

Udělala i několik věcí, které shořely. Vyvolaly v ní hluboký zármutek a lítost nad zmeškanými příležitostmi nebo chybami, kterých se dopustila. Nicméně to byla jen malinká část jejího života.

Odměna pro Laskavou

Poté, co přešli její poslední slova a myšlenky, podíval se král na spoluvládce, který seděl poblíž, a zeptal se: „Kolik životů Laskavá získala pro Mé království?“

Vládce odpověděl: „Můj Pane, 5 183. Něco málo víc, než je šestina populace Endelu.“

Laskavá byla překvapená. „Jak to, že tak mnoho?“

Jalyn odpověděl: „Vzpomínáš si na staré spisy, kde slibují, že ‚rozmnožím símě, které budeš zasévat, a že rozmnožím ovoce tvé spravedlnosti?‘¹² Laskavá, mé království je na principu rozmnožení založeno.“

Král pak podrobně ukázal, jak se její poslušnost rozmnožila a ovlivnila zástupy, i když ve své společnosti nebyla v žádném postavení. Výsledky braly dech. Jalyn dodal: „Jak je napsáno: ‚Laskavý rozhazuje kolem, dává chudému, jeho skutky spravedlnosti a dobroty a laskavosti vytrvají navěky!‘¹³ Život, který je vydán Mně, vždy vede k takovému rozhazování, jehož si ale člověk není ani vědom, dokud se nepostaví zde před Můj trůn. Z toho důvodu mnoho lidí neposlouchalo v malém, protože to považovalo za nedůležité. A přitom většinou jsou to právě ty zdánlivě nedůležité věci, které přinesou do tohoto království největší úrodu. Klíčem byla tvá poslušnost, ať se dělo cokoli.“

Pak řekl: „Laskavá, vidíš ten volný trůn nalevo v Mé blízkosti?“

Odpověděla: „Ano, můj Pane.“

„To je tvůj trůn. Na ten usedneš a budeš vládnout spolu se Mnou po zbytek svého života.“

Laskavá byla naprosto zaskočená. „Pane, já nejsem hodna vládnout. Byla jsem jen majitelka restaurace. Je tolik lidí, kteří jsou mnohem nadanější než já. Jak bych s Tebou mohla vládnout v tak majestátním království? Sobeček byl skvělý vůdce u nás. Proč ne on? Prosím, dej mi práci, ve které budu sloužit Tobě a Tvému lidu.“

Jalyn odpověděl: „Sobeček je vzadu v této síni a bude zahradníkem v části našeho města, které říkáme roviny. Také bude sloužit zahradníkům v dalších městech mimo to naše. Ty ale budeš vládce kvůli lásce, kterou jsi prokázala Mně a Mému lidu. Tvá vytrvalost, věrnost a pokora ti tuto poctu zajistily. Nevzpomínáš si na Má slova ze starých spisů: ‚Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn (ohodnocen níž než ostatní, kdo jsou poctěni a odměněni), a každý, kdo se pokoří (uchová si skromný názor na sebe a chová se podle toho), bude povýšen (v hodnosti a postavení)?‘¹⁴ Nejenže se Mnou budeš vládnout, ale také jsem pro tebe připravil přeslavný dům na pobřeží Velkého moře nedaleko Mého domu v Královském centru. Víím, jak moc máš ráda vodu a zvuk vln, proto ti naplním tvé touhy a potěším tě. Všem svým věrným služebníkům vyplním touhy jejich srdce.“

Laskavé se nedostávalo slov

Král pokračoval: „Budeš vládnout deseti částem města. Spolu s tebou je zde ještě jedenáct dalších vládců. Dohlížíte na 120 částí města Affabel. Ty se Mnou budeš úzce spolupracovat spolu s těmito sedmdesáti sedmi vládci, kteří sedí na těchto trůnech. Jiní vládci mají autoritu nad oblastmi jako je vzdělání, výroba, zábava, umění a další. Těchto sedmdesát sedm vládců, Můj Otec a já plánujeme, navrhujeme a dohlížíme nad životem v Affabelu. Ty budeš Mým poradcem a důvěrníkem. Budeš styčným důstojníkem mezi Mnou a Mými občany.

Stejně jako těch ostatních sedmdesát sedm vládců i ty budeš vládnout nejen v tomto městě, ale budeš vládnout také nad městy venku mimo něj. Dávám ti na starost dvacet měst na kontinentu Bengilla. Budeš na tom kontinentu premiérkou. Všichni, kdo tam

mají postavení i kdo tam žijí, se budou zodpovídat tobě. Ty se budeš zodpovídat pouze Mně.“

Když Jalyn mluvil, stál Nenáročný vzadu a radoval se spolu se svou bývalou spolužačkou. Nicméně byla jeho radost zastřena špetkou lítosti, když si uvědomil, na kolik lidí měl vliv a že měl příležitost je získat pro království, a nikdy to neudělal. On mohl být jedním z těch vládců, kteří měli výsadu spolupracovat přímo s Jalynem. Byl vděčný, že jej do království přijali, ale uvědomil si, že během svého krátkého pobytu v Endelu promrhal čas a jak to ovlivnilo zbytek sto třiceti let jeho života.

Pak král řekl vrchnímu strážci: „Přineste korunu vítězů a žezlo Mé vlády.“

Když je přinesli, vložil král korunu na hlavu Laskavé. „Dobře vykonáno!“ vykřikl. „Jsi věrný služebník. Byla jsi věrná s málem, které jsem ti svěřil, proto budeš vládnout nad deseti částmi města a dvaceti městy. To je tvá odměna.“¹⁵

Pak jí král podal žezlo a řekl: „Už se nebudeš jmenovat Laskavá, protože ti dávám nové jméno. Budeš se jmenovat Předrahá Vítězka. Copak jsem neřekl všem obyvatelům Endelu: ‚Tomu, kdo zvítězí a vytrvá až do konce, dám moc nad městy a národy, a bude jim vládnout železným žezlem stejně, jako jsem to já přijal od Mého Otce?‘“¹⁶

Jalyn přešel ke stolu, kde ležel poslední kousek ovoce. Přinesl ho Předrahé Vítězce a řekl: „Moje milá přítelkyně a spoluvládkyně, můžeš pojmít ovoce ze stromu života.“

Když jedla ovoce, zakusila nádherné a silné očištění stejně jako všichni ostatní, kteří je předtím jedli. Zaplavil ji ještě větší pocit lásky a touha sloužit zástupu, který předtím neznala. Byla čistá od veškeré bolesti a temných myšlenek z Endelu. Vše bylo nové. Cítila

se plná života, štěstí, naděje a víry. Pohlédla na Jalyna a usmála se. Pak, aniž by věděli proč, se oba dva radostně rozesmáli. To byl začátek dlouhého přátelství.

Jalyn doprovodil Laskavou k trůnu a řekl: „Předrahá Vítězko, otoč se a podívej se na svou rodinu.“

Otočila se a zástupy jásaly. Mezi nimi nastala veliká radost a mnozí začali tančit. Jásání bylo větší než u jakéhokoli předchozího soudu. Atmosféra byla nabitá radostným jásáním a oslavováním. Tvář Předrahé Vítězky zdobil zářivý úsměv. Výraz tak převeliké lásky ji překvapil. Král ji objal kolem ramen a s velkou radostí prohlásil: „Dobře vykonáno, služebníku věrný a dobrý. Vstup do radosti svého Pána!“¹⁷

Tím končí náš příběh o velkém králi, jeho služebnících a království Affabel.

Slovo výchovy a varování

V této kapitole jsme se zabývali tím, jak bude vypadat soud svatých. Nedokážu dostatečně zdůraznit skutečnost, že sláva Kristovy soudné stolice bude o mnoho větší, než jsem popisoval v tomto příběhu. Nicméně naše podobenství přináší mnoho pravdivého o Božím království.

Podrobnosti tohoto příběhu nemají ustanovit nějakou pravdu, spíš ji předat a vysvětlit. Když Ježíš vyprávěl svá podobenství, tak se zaměřoval na to hlavní, co svým příběhem chtěl vyjádřit. Nezabýval se jemnými detaily, které nebyly pro pravdu, již předával, až tak důležité.

I já jsem se tedy snažil zdůraznit důležité věci tohoto příběhu, které hrají ve věčném Kristovu království důležitou roli. Až dočtete tuto knihu do konce, budete se k tomuto příběhu moct vrátit a přečíst si jej znovu. Myslím si, že zakusíte ještě větší hloubky učení Bible, které se v těch kapitolách nachází.

9. KAPITOLA

NEBE

*Já ale spatřím tvou tvář v spravedlnosti; až
procitnu, budu nasycen tvým zjevem.
- Žalm 17,15*

Pojďme se nyní pobavit o příbytku spravedlivých. Existuje dočasný příbytek pro nevěřící, který se jmenuje Hádes, a potom trvalý domov v ohnivém jezeru, existují i dva příbytky pro věřící, kteří zemřeli. Ten současný je mnohými označován slovem *nebe*, ale biblicky se nazývá *nebeským Jeruzalémem*. Konečný příbytek spravedlivých se bude také jmenovat Jeruzalém, ale bude se nacházet na zemi. To je město, jež sestoupí z nebe po konečném soudu. Jmenuje se *Nový Jeruzalém* (viz Zjevení 21,2).

Horní Jeruzalém

Ale přistoupili jste k hoře Siónu a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému, a k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění a k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, a k Bohu, soudci všech, a k duchům spravedlivých, kteří jsou učiněni dokonalými, a k prostředníku nové smlouvy k Ježíšovi ...

(Židům 12,22-24).

Nebeský Jeruzalém neboli „horní Jeruzalém“ (viz Galatským 4,26) je město, jako byl Affabel i v našem příběhu. Je postaveno na hoře, která se jmenuje Sión. Bydlí v něm Otec a Syn a bezpočet andělů. Přebývá tam shromáždění a církve prvorozených spolu se starozákonními svatými a těmi v Kristu, kdo již zemřeli.

Všimněte si, že se říká „k duchům spravedlivých, kteří jsou učiněni dokonalými“. I ti jsou v tomto městě. Kdo jsou tito lidé, když už pisatel uvedl jak starozákonní, tak novozákonní svatě, kteří získali svou odměnu?

Vzpomeňte, že když se zrodíme z Ducha Božího, stáváme se novým stvořením. Náš duch je učiněn dokonalým k podobě Krista a my se nalzáme v NĚm. V tomto verši pisatel nemluví o duších nebo tělech lidí, pouze o jejich duchu. Osobně jsem přesvědčen, že to odkazuje ke svatým, kteří slouží Ježíši zde na zemi. Jen se zamyslete! Pisatel Židům nás vybízí: „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti“ (Židům 4,16). Trůn milosti se nachází uprostřed Božího města a toto pozvání platí pro nás, kdo jsme na zemi. Je možné, že mnoho lidí, kteří ještě žijí na zemi, jsou v trůnní místnosti velmi známí, protože tam často přichází v modlitbách?

My jsme duch a máme duši. Duše je spojením intelektu, vůle a emocí. Žijeme nyní ve fyzickém těle. Ježíš řekl, že jediný způsob, jak můžeme v pravdě uctívat Boha, je v „duchu a v pravdě“ (Jan 4,24). Pavel zdůrazňuje totéž: „Bůh, *jemuž sloužím ve svém duchu* v evangeliu jeho Syna, je mi svědkem“ (Římanům 1,9). Protože byl náš duch stvořen k Božímu obrazu a my jsme se znovuzrodili, máme díky krvi Ježíše Krista a moci Ducha Svatého schopnost přicházet k Božímu trůnu, kdykoli máme potřebu nebo Ho toužíme uctívat.

Návštěvy nebe

Horní Jeruzalém se v současné době nachází na místě, o kterém se mluví jako o třetím nebi. Je to skutečné místo, které apoštol Pavel navštívil před svou smrtí. Napsal:

... přistoupím k viděním a zjevením od Pána. Zním člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe - zda v těle, nevím, nebo mimo tělo, nevím, Bůh to ví. A vím, že tento člověk - bylo-li to v těle či bez těla, nevím, Bůh

to ví - byl vytržen do ráje a uslyšel nevypravitelné věci, o nichž není člověku dovoleno promluvit.
(2. Korintským 12,1-4)

Učenci Bible se shodují, že Pavel mluvil sám o sobě. Ve skutečnosti je 2. verš v překladu New Living zaznamenán takto: „Byl jsem před čtrnácti lety vytržen do nebe“. Všimněte si, že Pavel nevěděl, zda byl v těle nebo ne. To je možné vysvětlit jedině tím, že je nebe skutečné a fyzické místo. Zjistil jsem, že si mnoho lidí myslí, že je to neviditelná oblast, kde se lidé vznášejí jako duchové. Ne, je to fyzické místo s ulicemi, stromy, zvířaty, budovami, vodou a tak dále.

Znám několik lidí, kteří byli v nebi a vrátili se zpět stejně jako Pavel. Rád bych vyprávěl svůj oblíbený příběh. Mám jednoho přítele. Jmenuje se Greg a je pastorem. V říjnu roku 1979 se po prvním večeru, kdy sloužil, vrátil domů ze setkání a našel svou ženu, jak se svíjí na zemi pod schodištěm a neovladatelně pláče. Okamžitě věděl, že se stalo něco velice vážného. Brzy zjistil, že si jejich desetiletý syn Justin vzal do koupelny malou televizi, aby se během koupele mohl dívat na fotbal. Omylem televizi svrhnul do vany a okamžitě ho zabil elektrický proud.

Když Greg svého syna našel, neměl puls, tělo bylo studené a modré, zorničky v očích úplně rozšířené, což značilo, že mozek nevykazuje vůbec žádnou činnost. Greg měl výcvik záchranáře a první pomoci, protože kdysi pracoval jako zástupce šerifa v Los Angeles. Byl přítomen u mnoha případů, kde řešili smrt člověka. Kdyby se k podobnému případu dostal jako policejní důstojník, prohlásil by oběť za mrtvou a povolal koronera.

Greg však byl věřící a znal moc modlitby. Začal se modlit a masírovat svému synu srdce. Po několika minutách přijela záchranka. Greg přenechal lékařské záležitosti odborníkům, ale dál se modlil. Byli tam čtyřicet pět minut, ale nepodařilo se jim Justina oživit. Celou tu dobu ukazoval přístroj na měření EKG rovnou

linku. Záchranáři začali být nesví, protože jim připadlo, že před nimi stojí fanatik, který se odmítá vzdát.

Greg se nakonec modlil: „Otče, už nemám víru. Svou víru jsem vyčerpал, ale vím, že se ve Tvém Slově mluví o jiném druhu víry.“ (Mluvil o daru víry, o kterém se píše v 1. Korintským 12,9).

Řekl, že potom ucítil, jako by mu někdo na vrch hlavy položil ruku. V tu chvíli také pocítil velice mocnou sílu a autoritu, která povstala v jeho duchu, a na svého syna vykřikl: „Budeš žít a nezemřeš ve jménu Ježíš!“

Najednou začal přístroj na EKG pípat a na obrazovce se objevila křivka prokazující puls. Záchranáři nadšeně vyskočili. Než snesli Justina dolů po schodech do sanitky, tělo zrůžovělo, bylo teplé a oči reagovaly normálně.

Greg byl nadšený. Jeho syn žil a byl v pořádku. Také mohl všem svým známým vyprávět o zázraku, který Bůh udělal. Neuvědomil si však, že boj o život jeho syna teprve začal.

Doktoři podali zprávu, že je chlapec v komatu. Po podrobném ohledání zjistili, že mu z katétru vychází ledvinová tkáň. Což slovy laika znamenalo, že se mu rozpustilo tělo. Gregovi řekli, že jestli jeho syn přežije, bude z něj ležák. Později oznámili, že na tom bude jako tříměsíční dítě a jeho IQ bude asi 0,01.

Zkrátíme dlouhý příběh a řeknu vám, že se za něj jeho rodina sedm měsíců modlila a odmítala se vzdát. Justin se najednou probudil z komatu. Když k tomu došlo, byl u jeho postele jeho táta a začal se syna okamžitě vyptávat. Na všechny otázky dostal ihned odpověď. Justin vystudoval střední školu, poté i biblickou školu a vše s vyznamenáním. Na střední škole byl dokonce předsedou třídy. Dnes je šťastně ženatý a má dvě děti.

„Tati, já jsem byl s Ježíšem!“

Tři dny poté, co Justina propustili z nemocnice, si Greg všiml, že mu září tvář. Zeptal se: „Co se děje, Justine?“

Justin odpověděl: „Tati, já jsem byl s Ježíšem. Když ta televize spadla do vody, vůbec nic jsem necítil. Chytil mě za ruku obrovský anděl a vzal mě pryč z těla. Letěli jsme tunelem neuvěřitelně rychle. Než jsme doletěli do nebe, dosáhli jsme rychlosti světla.“

Justin pak pokračoval a vysvětloval tátovi, že ulice tam nejsou pozlacené. Jsou z čistého zlata. Viděl skrz ně. Na zemi nedokážeme zlato pročistit tak dokonale jako v nebi, ale ve svém nejčistším stavu je průhledné. Dokonce i tady na zemi se často používá do oken, aby je zabarvilo do zlata (vzpomeňte si třeba na starší modely přilby pro kosmonauty, okna v kokpitech některých tryskových letadel nebo okna určitých budov).

Justin mu vyprávěl, že první lidé, kteří jej na nebeské ulici přišli přivítat, byli příbuzní, kteří zemřeli. Každého z nich vyjmenoval, přestože se s některými vůbec nesešel nebo že jejich jména nikdy neznal (jeho máma a otec o nich věděli). Ve skupince lidí, kteří jej přišli přivítat, byla také žena, jež se jmenovala Phyllis. Byla to sousedka, se kterou se modlila Justinova maminka, aby přijala Ježíše, asi měsíc předtím, než Justin zemřel. Zemřela dva týdny po svém obrácení.

Justin si se všemi těmi lidmi povídal, když něco zaslechl a skupinka kolem něj se rozestoupila. Stál tam Ježíš.

Pán vzal Justina na prohlídku nebe. Bylo tam mnoho ulic a budov. Bylo to opravdu velké město. Květiny, stromy i kameny byly naživu a všechny harmonicky zpívaly. Justin řekl, že to vypadalo, že chválí Boha. Když stoupl na trávu nebo květinu, nepošlapal ji. Okamžitě se vzpřímila do původní polohy. Justin si také všiml, že

barvy jsou mnohem zářivější a živější. O mnoho víc než na zemi. Dokonce tam byly i barvy, které nikdy předtím neviděl. Také se mu dostalo výsady vidět přibýtek jeho matky, jeho otce i druhých dvou sourozenců.

Pak přišel šok: Ježíš Justinovi řekl, že se musí vrátit na zem. Justin nechtěl nebe opustit, ale Ježíš ho přivedl na místo, kde rozevřel závěs. Justin viděl, jak ho táta volá zpátky. Ježíš řekl: „On je tvůj otec a má moc a autoritu tě zpátky povolat.“

Od té doby říkával Justin tátovi, aby ho nikdy nevolal zpátky, kdyby náhodou znovu zemřel. Když mi to Greg říkal, docela mě to pobavilo. Nebe je ale o tolik lepší než země! Zjistil jsem, že pro ty, kteří v něm byli, je opravdu těžké se vrátit na zem.

I Pavel s tím měl problémy, protože napsal církvi ve Filipech: „Přitahuje mě obojí: Mám touhu odejít a být s Kristem, což je mnohem, mnohem lepší“ (Filipským 1,23). Není to jen lepší, ale mnohem, mnohem lepší! Pavel zakusil Boží město a nechtěl se vrátit, ale rozhodl se zůstat zde pro dobro Božího království.

Justin později tátovi vyprávěl, že když byl v nebi, nebylo mu deset. Měl tělo dospělého muže. Mnoho lidí včetně Justina věří, že až budeme mít oslavené tělo, budeme ve věku třiceti tří let. Dává to smysl, protože to je věk Ježíše, když byl ukřižován, a Bible praví: „Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní“ (1. Janův 3,2).

Je to jen jeden z mnoha příběhů, které bych mohl vyprávět. Společně s Biblií dokazují, že je nebe reálné. Věrní Kristovi služebníci vstoupí do tohoto města, až odejdou z této země.

Záchrana ducha, duše a těla

Už jsme si řekli, že se duch člověka stává novým stvořením ve chvíli, kdy přijme Ježíše jako svého Pána. Okamžitě je stvořen do

podoby Ježíše. Apoštol Jan to potvrzuje: „jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Jan zde promlouvá k věřícím, kteří jsou na zemi, a ne k těm, kteří již odešli a přijali svou odměnu. Člověk, který se znovuzrodil z Božího Ducha, je učiněn dokonalým v duchu tady a teď.

Jakmile je náš duch zachráněn, začíná proces záchrany naší duše. Už dřív jsem naznačil, že se duše skládá z mysli, vůle a pocitů. Naše duše je zachraňována či proměňována Božím Slovem a poslušností Jemu. Apoštol Jakub to dotvrzuje, když říká: „Víte to, *moji milovaní bratři*: ... Proto odložte veškerou nečistotu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte *zaseté slovo*, které má moc *zachránit vaše duše*. Buďte však těmi, kdo slovo *činí*, nebuďte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe“ (Jakubův 1,19; 21-22). Je důležité, abychom si uvědomili, že Jakub mluví o záchraně duše k *bratrům*, ne nevěřícím. Důraz klade jak na slyšení Slova Božího, tak na poslušnost tomuto Slovu.

Duše je jediná část člověka, jejíž míru spasení dokážeme ovlivnit. Spolupracujeme tak, že slyšíme a činíme Boží Slovo, které na oplátku urychluje celý proces, nebo naopak zpomalujeme proces záchrany naší duše, když nebereme ohled na to, co Bůh řekl. Proměna naší duše je velice důležitá k tomu, abychom jako věřící dokončili svůj běh správně.

A pak je tu ještě poslední část, která musí být zachráněna: naše tělo. Přečtěte si pozorně, co o tom říká Pavel:

Víme totiž, že bude-li stan našeho pozemského přebývání zbořen, máme příbytek od Boha: ne lidskou rukou postavený, ale věčný dům v nebesích. Neboť v tomto stanu sténáme a toužíme si obléci ještě i náš příbytek, který pochází z nebe. Kdybychom pak byli i svlečeni, nebudeme shledáni nahými. Pokud jsme totiž

v tomto stanu, sténáme a je nám těžko, neboť nechceme být svlečeni, nýbrž přioděni, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. Ten, kdo nás právě k tomu připravil, je Bůh, který nám také dal Ducha jako závdavek. Jsme tedy vždy plni důvěry a víme, že dokud máme domov v tomto těle, jsme vzdáleni od Pána. Neboť chodíme vírou, ne tím, co vidíme. Jsme plni důvěry a raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu.

(2. Korintským 5,1-8)

Když si přečteme tato slova, přináší to velkou naději, a dokonce to očišťuje naši duši. Všimněte si, že Pavel skutečnost, že budeme mít věčné tělo, jen tak nezmíní, ale podrobně ji rozvádí. Na jiném místě píše: „Neboť toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost“ (1. Korintským 15,53). Naše tělo bude stejné jako Ježíšovo, neboť Bible říká: „mu budeme podobni i v zmrtvýchvstání“ (Římanům 6,5) a „Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je“ (1. Janův 3,2).

Jaké je Ježíšovo tělo po Jeho vzkříšení? Jakmile zakusíme záchranu svého těla, budeme mít jakoukoli vlastnost, které má i Jeho fyzické tělo. Začneme u hrobu to ráno, kdy vstal z mrtvých. Prázdny hrob našla Marie Magdaléna a plakala, protože si myslela, že Pánovo tělo ukradli.

Otočila se dozadu a uviděla tam stát Ježíše; nevěděla však, že je to Ježíš. Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Ona mu v domnění, že je to zahradník, řekla: „Pane, jestliže tys ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.“

(Jan 20,14-15)

Ježíš nevypadal jinak než každý jiný člověk. Nevypadal jako vetřelec z fantastického filmu. Marie Ho nepoznala, protože se neodvažovala věřit, že žije. Viděla, jak Ježíše brutálně zavraždili, odnesli a pohřbili. Dokud k ní nepromluvil, nedokázala věřit tomu, že to je opravdu On. Spletla si Ho se zahradníkem. Takže měl tělo, které je velmi podobné tomu našemu.

Ježíšovo tělo nevypadalo jinak než tělo jakéhokoli jiného člověka. Musíme si však položit otázku, zda Marie měla vizi Jeho ducha nebo jestli měl doopravdy tělo. Tuto otázku zodpovídá velice přesně pozdější záznam, kdy se Ježíš ukázal svým učedníkům. Řekl: „Proč jste tak rozrušeni a proč ve vašem srdci vystupují pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy, že jsem to já. Dotkněte se mne a podívejte se: duch nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ (Lukáš 24,38-39)

Ježíš měl tělo a kosti! Takže je budeme mít i my. Všimněte si ale, že Ježíš nemluví o krvi. To proto, že Jeho krev byla vylita na Boží slitovnici. Jsem přesvědčen, že Mu nyní proudí v žilách sláva Božího života.

Ježíš byl také schopen jíst normální, fyzické jídlo. „Když tomu ještě pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby a plást medu. Vzal si a pojedl před nimi“ (Lukáš 24,41-43).

A Ježíš nejedl v přítomnosti učedníků jen jednou. Máme zapsané ještě dvě další události: v domě člověka, kterého potkal na cestě do Emauz, a potom připravil a jedl snídani se svými jedenácti učedníky u moře. Proto i my budeme schopni jíst ve svém věčném těle.

Ježíš ve svém oslaveném těle mluvil, zpíval, kráčel, držel věci, a tak dále, jako normální člověk, ale dokázal také procházet zdí a během sekundy zmizet!

Možná se ptáte: „Měl tělo a kosti, ale dokázal projít zdí a zmizet?“ Ano. Podívejte se, co zapsal Jan: „Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed“ (Jan 20,19).

Při tomto setkání říká Ježíš Tomášovi, aby vložil prst do ran na ruku a ruku do rány na Jeho boku. Opět je tedy zjevné, že měl tělo a kosti. Jak to, že najednou stál uprostřed nich, když byly zamčené dveře? Prošel zdí a objevil se tam. Mohl také lehce zmizet. I to je zapsáno. Poté, co lámal chléb s muži, které potkal na cestě do Emauz, čteme: „I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak zmizel od očí jejich“ (Lukáš 24,31 Bible Kralická).

I my budeme v našem vzkříšeném těle schopni zmizet a znovu se objevit na jiném místě. To vysvětluje fakt, že budeme moct cestovat na velké vzdálenosti v novém nebi a na nové zemi. Bude to potřeba, protože Boží město je 2 300 km dlouhé a široké, a to nemluvím o vzdálenostech při cestách mezi galaxiemi. Budeme se také moct vznášet ve vzduchu. Vzpomínáte, jak se Ježíš vznesl do nebe po čtyřiceti dnech, kdy se ukazoval učedníkům? Justin také řekl svému tátovi (a mluvili o tom i jiní, kteří byli v nebi), že tam člověk umí chodit, vznášet se nebo být v mžiku někde úplně jinde. Během toho, co mu Ježíš ukazoval nebe, někdy šli a jindy se vznesli a přenesli na jiné místo.

Tisíciletá vláda Krista

Je potřeba zaměřit se na okamžik, kdy dojde k přemístění Božího města. Nejprve se však pobavíme o událostech, které tomu budou předcházet. Po dovršení věku církve dojde k sedmiletému soužení. Člověk bezzákonnosti, Antikrist, bude zjeven a podvede mnohé. On se postaví proti všemu, co se nazývá Bůh nebo co se ctí, a vyvýší sám sebe. Bude pronásledovat svaté a mnoho národů svede do hluboké temnoty ve vzpouře proti Bohu.

Během této doby přijde Pán pro své svaté. Někteří věří, že to bude předtím, než toto sedmileté období začne, jiní, že uprostřed a další, že až na konci. To však není tématem této knihy. Důležité je, zda budeme připraveni.

Pavel mluví o tomto „vytržení“ církve v Novém Zákoně několikrát.

Protože za zvuku příkazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem. A tak už navždy budeme s Pánem.

(1. Tesaloniickým 4,16-17)

Nejde zde o druhý příchod Krista, protože Ježíš nepřijde na zem, ale setká se se svými věrnými v oblacích. Ke druhému příchodu dojde při dovršení sedmiletého soužení, kdy se Ježíš vrátí na bílém koni a povede nebeské armády a zástupy svých svatých (viz Judův 1,14).

Antikrist, falešný prorok, světoví vůdci a armády národů se shromáždí, aby bojovali proti Pánu a Jeho armádě. Ježíš je potřetí mečem svých úst v bitvě v jediném dni. Nebeští ptáci pak sežerou jejich tělo. Tato událost je známá jako Armageddon, protože k ní dojde v údolí Megiddo, které leží jihovýchodně od hory Karmel směrem k Jeruzalému (viz Zjevení 16,16; Zjevení 19,11-21).

Po celém světě bude mnoho lidí, kteří se ani nevzepřeli proti Bohu v této bitvě, ani neslíbili svou věrnost Antikristovi. Mnoho učenců je přesvědčeno, že tito lidé přežijí a budou žít i v dalším věku, který se často označuje termínem tisíciletá vláda Krista. Zůstanou ve svém národě a budou poddaní Kristově celosvětové vládě. Budou mít přirozené tělo a dál budou obdělávat zemi.

Takže v podstatě budou na zemi dva druhy lidí po letech soužení: ti, kteří přežili bitvu Armageddon, a svatí, kteří se vrátí s Ježíšem. Svatí budou mít oslavené tělo podobné králi Ježíši a budou spolu s Ním vládnout na zemi. Není těžké pochopit, jak spolu budou ty dvě skupiny jednat. Bude to stejné, jako když se Ježíš po svém vzkříšení setkával s učedníky. Oslavení svatí budou moct mluvit, chodit, jíst a spolčovat se s těmi, kteří zde budou žít v přirozeném těle.

Bible nám říká, že během této doby bude celosvětový mír, ve skutečnosti mír celého vesmíru, protože satan bude se svou armádou na tisíc let svázaný. Nebudou tedy žádné války, předsudky, nenávist, hanba, zločin, nemoc a tak dál, protože dojde k velkému obrácení národů k Bohu. Prorok Micheáš říká:

I stane se v posledních dnech, že hora Hospodinova domu bude stát pevně jako přední z hor a bude vyvýšena nad návrší. Budou k ní proudit lidé a mnohé národy přijdou a řeknou: Pojdte a vystupme na Hospodinovu horu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách. Vždyť ze Sijónu vyjde zákon a Hospodinovo slovo z Jeruzaléma. Bude soudit mezi mnohými národy, kárat mocné a vzdálené národy. I překují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože; národ proti národu nepozdvihne meč a nebudou se již učit boji. Každý bude pobývat pod svou révou a pod svým fíkovníkem a nikdo ho nevyděsí. Vždyť promluvila ústa Hospodina zástupů.

(Micheáš 4,1-4)

Bude celosvětová prosperita a finanční jistota, protože národy budou žít v souladu s Božími zákony. Bude to úžasná doba!

Soud u velkého bílého trůnu

Po skončení tisíce let bude ďábel na chvíli vypuštěn ze svého vězení. Bude mu dovoleno vyjít a svádět národy. To se netýká svatých v oslaveném těle, pouze těch v přirozeném těle, kteří zalidní zemi. To jsou ti, již přežili Armageddon nebo se narodili během Tisíciletého království Krista.

Vzpurní se shromáždí a oblehnou město Jeruzalém, aby vedli válku. Pak vyšlehne oheň z nebe a pohltí je. Ďábel bude uvržen do „jezera hořícího ohněm a sírou“ a bude tam trápen ve dne v noci na věky věků. Už nikdy nebude propuštěn (viz Zjevení 20,7-10).

Ihned poté dojde k soudu u velkého bílého trůnu. Hádes vydá své mrtvé všech generací ode dnů Adama až po tuto poslední bitvu. Všichni, kdo nevstoupili do smlouvy s Jahvem ve Starém Zákoně nebo se nepodřídili Ježíši jako Pánu, postaví se před Krále a vydají počet, tak jak jsme viděli při soudu Nezávislého, Podvedeného, Zbabělé a Dvojživotného. Každý, jehož jméno nebude zapsáno v Knize života, bude uvržen do ohnivého jezera s ďáblem a jeho armádou navěky.

Nové nebe a nová země

Původní nebe a země budou pohlceny ohněm (viz 2. Petrův 3,10-13) a objeví se nové nebe a nová země. Apoštol Jan píše: „A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly“ (Zjevení 21,1).

Apoštol Jan pak popisuje, jak z nebe sestoupí Nový Jeruzalém, aby se navěky nacházel na zemi. O tomto městě se mluví jako o nevěstě Kristově nebo manželce Beránka, protože bude domovem pro všechny ty, jež Pán vykoupil, od Adama až po ty, kteří byli přijati do slávy při druhém příchodu Krista. Jan uvádí celkový popis Nového Jeruzaléma:

V Duchu mne odnesl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, mající Boží slávu. Jeho jas je podobný nejvzácnějšímu kameni, je jako kámen jaspis, čistý jako křišťál. Má velikou a vysokou hradbu, má dvanáct bran a na těch branách dvanáct andělů a napsaná jména, která jsou jmény dvanácti kmenů synů Izraele. Tři brány jsou na východ, tři brány na sever, tři brány na jih a tři brány na západ. A hradba toho města má dvanáct základních kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Ten, který se mnou mluvil, měl jako měřidlo zlatou třtinu, aby změřil město, jeho brány i jeho hradbu. Město je rozloženo do čtverce: jeho délka je stejná jako šířka. Změřil město tou třtinou na dvanáct tisíc stadií, jeho délka, šířka i výška jsou stejné. Změřil také jeho hradbu: sto čtyřicet čtyři loktů podle lidské míry, která je také mírou andělskou. Stavivem jeho hradby je jaspis a město je z čistého zlata, podobné čistému sklu. Základy městské hradby jsou ozdobeny všelijakými drahými kameny: první základní kámen je jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst. A dvanáct bran, dvanáct perel; každá z těch bran byla z jedné perly. A náměstí města bylo čisté zlato jako průhledné sklo.

(Zjevení 21,10-21)

Toto město je dechberoucí. Div, jaký nikdy nikdo neviděl. Žádné pozemské město se mu nemůže vyrovnat. Bude z něj vyzařovat bohatství, záře a nádhera. Nebude tam žádná zkáza, protože vše bude naprosto čisté.

Jan ve svém popisu pokračuje:

I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed náměstí toho města, z obou stran řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce; každý měsíc vydává své ovoce a listí toho stromu slouží k léčení národů. Nic prokletého již nebude. V tom městě bude Boží a Beránkův trůn a jeho otroci mu budou sloužit a budou vidět jeho tvář a na jejich čelech bude jeho jméno. Noci již nebude ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce: Pán Bůh je bude osvětlovat a budou kralovat na věky věků.

(Zjevení 22,1-5)

Všimněte si, že Bible říká, že uvidíme Boží tvář. My uvidíme to, po čem Mojžíš toužil a co mu bylo odepřeno. Není to úžasné a vzrušující?

Také vidíme, že listy stromu života přinesou uzdravení *národům*. To vyvolává otázky. Kdo budou tyto národy, když svatí budou přebývat v tomto městě? Komu budou svatí vládnout navěky a navždy? Budou v této době ještě žít lidé, kteří se budou přirozeně rodit? Odpoví nám Izajáš.

Neboť hle, tvořím nová nebesa a novou zemi; dřívější věci nebudou připomínány, ani nepřijdou na mysl. Jen se veselte a jásejte až navěky nad tím, co tvořím, neboť hle, tvořím Jeruzalém plný plesání a jeho lid samé veselí. Budu jásat nad Jeruzalémem a veselit se ze svého lidu (vykoupení svatí). Nebude už v něm slyšet zvuk pláče ani zvuk úpěnlivého křiku.

(Izajáš 65,17-19)

Nyní Izajáš pokračuje a mluví k lidem, kteří budou vně Nového Jeruzaléma:

Nebude tam již miminko živé jen několik dnů a stařec, který nenaplní své dny. Neboť mládenec zemře ve věku sta let a ten, kdo nedosáhne sta let, bude považován za zlořečeného.

Vystavějí domy a budou v nich bydlet, vysadí vinice a budou jíst jejich ovoce. Nebudou stavět, aby bydlel jiný, nebudou vysazovat, aby jedl jiný. Vždyť dny mého lidu budou jako dny stromu, a moji vyvolení sami spotřebují, co svýma rukama vytvoří. Nebudou se namáhat zbytečně a nebudou rodit pro ohrožení, protože jsou sítě požehnaných Hospodinových, a jejich potomci s nimi. Dříve nežli zavolají, já odpovím; ještě budou mluvit, a já je vyslyším. Vlk a jehně se budou pást spolu, lev bude požírat píci jako skot a hadu bude pokrmem prach. Nebudou páchat zlo a nebudou škodit na celé mé svaté hoře, praví Hospodin.

(Izajáš 65,20-25)

Mnoho lidí tuto pasáž mylně vztahuje k tisícileté vládě Krista. Nicméně se zde jasně mluví o tom, že je to doba, kdy existuje nové nebe a nová země. Když jsme prozkoumali spisy jak apoštola Jana, tak proroka Izajáše, zjistili jsme, že zde v tuto dobu budou lidé, kteří budou žít mimo Boží město. Budou si sami stavět domy v čase trvalé prosperity a celosvětového míru. To nemohou být svatí, kteří přebývají ve svatém městě, protože jejich domy jim už předem připravil sám Ježíš (viz Jan 14,2-4).

Všimněte si také, že se těmto lidem budou rodit děti. Rovněž toto se nemůže týkat oslavených svatých, protože Ježíš jasně řekl, že ti, již mají oslavené tělo, nebudou rodit děti, protože se nebudou ženit ani vdávat. Řekl: „Při vzkříšení se totiž lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako Boží andělé v nebi“ (Matouš 22,30). I tuto skutečnost Justin po své prohlídce nebe potvrdil.

Tyto národy budou bydlet na nové zemi, budou ji obdělávat, sklízet úrodu a stavět. Budou se rozmnožovat a naplní zemi tak, jako to měl udělat Adam a jeho potomci, kdyby nepadl.

Lze to logicky vysvětlit? Jak? Jedna možnost, kterou můžeme vzít v úvahu, je ta, že jakmile začne tisícileté království, prodlouží se délka přirozeného lidského života, protože náš největší nepřítel, smrt, bude zničen (viz 1. Korintským 15,26). Ježíš zničí prokletí smrti. Jak duchovní, tak fyzické. Proto by lidstvo mohlo potencionálně přežít tisícileté období.

Je možné, že na konci tisíciletého období bude darován těm, kteří mají přirozené tělo a nevzbouřili se proti Bohu, když byl ďábel vypuštěn, dar života navěky. Žalmista píše: „proto tě budou národy chválit navěky a navždy“ (Žalm 45,18). Můžeme to chápat tak, že jsou tito lidé takoví, jací byli Adam s Evou předtím, než padli. Adam nebyl stvořen, aby zemřel, ale aby žil navěky. O tento dar svou neposlušností přišel a přinesl tak prokletí smrti a zkázy na své pokolení.

V Novém Jeruzalému budou přebývat jen Kristovi vykoupení s oslaveným tělem. V Bibli však vidíme, že ti s přirozeným tělem budou moct do města vcházet, budou moct jíst jeho ovoce a uctívat Boha.

A národy budou chodit v jeho světle a králové země do něho přinášejí svou slávu. Jeho brány nebudou nikdy ve dne uzavřeny, a noci tam už nebude. A přinesou do něho slávu a čest národů.
(Zjevení 21,24-26)

Na začátku podlehl člověk pokušení hříchu. Trestem byla smrt jak fyzická, tak duchovní, což vedlo k věčné smrti. Pád člověka však Boha neodradil od svého původního, *věčného plánu*, který měl pro lidstvo na zemi.

Může Bůh strpět chybu ve svém plánu kvůli neposlušnosti člověka? Ne. Místo toho Bůh použil prohru člověka a změnil ji v požehnání skrze Kristovo vykoupení tím, že shromáždí padlé lidstvo a učiní z něho *oslavený nebeský lid*, jenž bude nakonec *vládnout* lidstvu v nové zemi. To nám pomáhá pochopit slova Ježíše, když vypráví příběh o věrném služebníkovi: „Výborně, dobrý otroku, protože jsi v nejmenší věci byl věrný, měj pravomoc nad deseti městy“ (Lukáš 19,17). Je možné, že to jsou města v době tisícileté vlády a pak věčného věku nové země?

Kdyby nedošlo k pádu člověka, Bůh by neměl skupinu oslavených lidí, kteří by Mu pomáhali s vládou nad zemí a vesmírem na věky věků. On to vše ve své věčné moudrosti věděl. Proto se o Ježíši mluví jako o Beránkovi „zabitým před založením světa“ (Zjevení 13,8).

Když začne tisícileté království a pak nový, věčný věk nové země, naplní se Boží původní záměr: zalidnit zemi přirozenými lidmi, kteří budou žít navěky. Naplní se také Ježíšova slova: „Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“ (Matouš 6,10). Na zemi to bude takové, jaké to Justin viděl v nebi: překrásné nové barvy, živé rostliny a kameny, které zpívají chvály Bohu, dokonalá architektura, živá voda a tak dál. Vskutku dokonalý svět!

Izajáš svou prorockou knihu končí promluvou o této nové zemi a novém věku:

„Neboť tak jako přede mnou zůstávají nová nebesa a nová země, které dělám, je Hospodinův výrok, tak bude zůstávat vaše potomstvo a vaše jméno. A novoluní co novoluní, sobotu co sobotu bude přicházet veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin. I vyjdou a pohlédnou na mrtvoly těch, kteří proti mně byli vzpurní. Ano, jejich červ neumírá a jejich oheň nehasne. Budou k opovržení veškerému tělu.“

(Izajáš 66,22-24)

To je velice děsivá představa. Po celou věčnost budeme moct přicházet na konkrétní místo a vidět příšerný osud ďábla, jeho andělů i lidí, kteří se vzbouřili proti Bohu. Možná je v tom Boží moudrost, aby mělo neustále všechno stvoření před očima příšerné důsledky hříchu a vzpoury. Přemýšlejte o tom: ďábel se vzepřel, aniž by ho kdokoli pokoušel. Pokud toto místo nechá Bůh před očima celého svého stvoření po celou věčnost, bude to velice silný prostředek, který je odradí od strašného hříchu, do něhož upadl ďábel i jeho andělé.

Jak jsem již řekl, oslavení svatí budou bydlet v Božím městě, Novém Jeruzalému. Přijmou své odměny a věčné postavení služebníků ve věčném království při soudu u Kristovy stolice, ke kterému dojde před začátkem tisícileté vlády Krista. Podíváme se na to podrobně v další kapitole.

10. KAPITOLA

SOUDNÁ STOLICE KRISTOVA

Ty pak proč odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všichni staneme před stolicí Kristovou. ... A takť jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.
- Římanům 14,10; 12 Bible Kralická

“**V**šichni staneme před stolicí Kristovou“. O kom Pavel mluví? O věřících nebo nevěřících? Když tyto verše prozkoumáme v kontextu, nelze to nepochopit: mluví k věřícím. Pavel mluví o tom, jak závažné je, když křesťan někoho soudí nebo ukazuje opovržení nad bratrem. Říká, že člověk, který to činí, bude muset vydat počet.

Takže před Božím soudem nebudou stát pouze nevěřící, jak jsme viděli v předchozích kapitolách, ale také křesťané. Ti se postaví před Boží trůn, aby vydali počet ze svého života zde na zemi. Pavel to dále zdůrazňuje ve svém dopise do Korintu, který jsme studovali v předchozí kapitole:

... raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu. Proto se i horlivě snažíme, abychom se mu líbili, ať zůstáváme doma nebo odcházíme. Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé. Protože tedy známe bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi a Bohu jsme známí; a doufám, že jsme známí i vašemu svědomí.

(2. Korintským 5,8-11)

Opět je zjevné, že Pavel nemluví o soudu hříšníků, ale křesťanů. Jeho slova „raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu“ nás nenechávají na pochybách, ke komu mluví. Žádný nevěřící by u Pána nebyl doma. Okamžitě, když zemře, bude přenesen do Hádes, a jeho věčným domovem bude ohnivé jezero.

Jak jsem již řekl, bezbožní budou souzeni u soudu, který je všeobecně znám jako soud u velkého bílého trůnu. K němu dojde dlouho po soudu věřících, o kterém mluví výše uvedená pasáž.

Krátce shrneme, co jsme zjistili v předchozí kapitole. Ježíš se vrátí na zem s nebeskou armádou, porazí Antikrista, uvrhne satana do vězení a nastolí svou vládu v Jeruzalému na tisíc let. Poté bude ďábel propuštěn z bezedné propasti a bude mu dovoleno, aby na krátký čas sváděl národy. Pohltí je oheň z nebe a ďábel bude uvržen na věky do ohnivého jezera. Pak budou z Hádes vzkříšeni bezbožní a nevěřící a postaví se před velký bílý trůn. Ježíš mluví, že to bude vzkříšení k soudu (viz Jan 5,29). Všichni, jejichž jméno nebude zapsáno v Knize života, budou uvrženi do ohnivého jezera.

K soudu věřících dojde dlouho před tím, než se odehraje soud u velkého bílého trůnu. Jeho čas není z Bible úplně zřejmý. Nicméně víme, že k němu dojde někdy poté, co je církev vzata v oblacích vzhůru a předtím, než je nastolena tisíciletá vláda Krista. Takže tyto dva soudy odděluje nějakých tisíc let. (Tento fakt jsme v našem podobenství o Affabelu nevzali v úvahu.)

2. Korintským 5,10 zní jako ozvěna listu Římanům: „Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou“. V obou listech je slovo soudná stolice přeloženo ze stejného řeckého slova *bema*. *Strongova konkordance* toto slovo definuje jako „krok, řečniště, kazatelna, (vyvýšené pódium), tribunál (soud spravedlnosti).“¹ *UBS Commentary* uvádí: „Soudná stolice byla soudní lavice u městského soudu v období Římské říše. Pavel toto přirovnání používá, když odkazuje k soudcovské roli Krista.“² Na

základě toho tedy budeme mluvit o soudu věřících jako o soudné stolici Kristově.

Soudná stolice Kristova je doslova nadpřirozený tribunál Boží. Bible prohlašuje, že Otec svěřil veškerý soud Synu (viz Jan 5,22). Ježíš Kristus není jen Spasitelem. Je také Soudcem a brzy bude soudit svůj dům. Nejjednodušší definice původního slova pro soud je tato: rozhodnutí, které je výsledkem zkoumání; rozhodnutí *pro* nebo *proti*.

Velký počet lidí v církvi si neuvědomuje, že bude vydávat počet z toho, co během krátkého života na zemi udělali. Mnoho se mylně domnívá, že všechen budoucí soud vymazalo spasení. Ježíšova krev nás opravdu očistila od hříchu, který by nám nedovolil vstoupit do království. Nicméně nás nevyjímá ze soudu toho, jak jsme svůj život jako věřící vedli, ať dobře či špatně.

Věčné rozsudky

Rozsudky a rozhodnutí, která nad námi vynese Kristus u soudu před Jeho stolicí, budou věčná. Budou platit na věky, nikdy se nezmění ani neupraví.

Na okamžik se zastavme a vzpomeňme na 1. kapitolu, kde jsme se snažili myslí pochopit pojetí věčnosti. Jakub říká, že náš dočasný život na zemi je jako pára (viz Jakubův 4,14). Je to přenesené přirovnání života osmdesáti či sta let ve srovnání s věčností. Kdyby tenkrát měl k dispozici znalosti matematiky, jako máme dnes, mohl by být přesnější. Kdysi jsem se v matematice učil, že cokoli vydělím nekonečností, rovná se to nula.

$$80 \text{ let} \div \text{nekonečno (věčnost)} = 0$$

$$100 \text{ let} \div \text{nekonečno (věčnost)} = 0$$

Jakékoli číslo vyděleno nebo přirovnáno k nekonečnosti je nula. Je jedno, jak dlouho na zemi člověk žije. I kdybyste tu žili 150 let, bylo by to ve srovnání s věčností nula. To znamená, že cokoli my věřící tady na zemi v tomto nulovém čase uděláme, rozhodne o tom, *jak* strávíme věčnost. Pamatujte, že o tom, *kde* strávíme věčnost, rozhodne to, jak se postavíme ke Kristovu kříži a Jeho zachraňující milosti. To *jak* strávíme věčnost v Jeho království, je určeno tím, jak jako věřící žijeme.

Vzpomínáte na to, jak v našem příběhu Sobeček a ostatní, které potkal v zadních částech Velké síně, litovali, že promrhali svůj krátký čas v Endelu? Velkou část pěti let věnovali svým vlastním touhám a užitkům, místo aby byli zcela vydaní vůli Jalyna. Po zbytek života museli žít níž, než kde byl jejich potenciál, přitom každý z nich měl příležitost pracovat a žít blízko Jalyna. Dokonce vládnout s Ním ve městě. Možná si toho krátkého času po maturitě užívali, možná ne, ale nyní už byla jejich budoucnost zpečetěná. Dalších 130 let bylo výsledkem toho, jak prožili těch krátkých pět. Zamyslete se: 130 let ve srovnání s pěti. To je hodně dlouhá doba. Jen málo lidí na zemi se takového věku vůbec dožije. Kdyby to jen Sobeček a ostatní vzali v úvahu předtím, než jejich čas v Endelu skončil, pravděpodobně by žili jinak.

Přestože je tento příklad odstrašující, ani v nejmenším se neblíží tomu, o čem se zde bavíme. Zkusme tedy něco jiného. Dostanete jeden den a to, jak těch dvacet čtyři hodin strávíte, ovlivní příštích tisíc let. Zkuste si představit tisíc let. To bychom se museli vrátit zpět před vznik Spojených Států, předtím, než Kryštof Kolumbus vyrazil na moře a objevil nový svět, předtím, než Normandie dobyla Anglii.

Tisíc let je velmi dlouhá doba. A přesto odměna, kterou dostanete, postavení, které vám bude přiděleno, práce, kterou budete vykonávat, lidé, se kterými budete pracovat, sousedi, vedle kterých budete bydlet, typ domu, který bude vaším příbytkem,

výhled, který z něj budete mít, a všechno ostatní v tisíciletém životě ovlivní to, jak prožijete tento jediný den.

Nemyslíte si, že byste se snažili, seč byste mohli? Jak byste žili? Žili byste jinak, než žijete teď? Změnily by se vám priority? Bylo by pro vás naprosto prvořadé poslouchat svého Pána? Četli byste Jeho slova pečlivěji a snažili byste se je následovat pilněji? Usilovali byste získávat lidi pro Jeho království? Chovali byste se k lidem jinak? Seznam možných změn v životním stylu by mohl být nekonečný. A přesto to není nic ve srovnání s tím, o čem se zde bavíme. Když totiž vydělíme číslo jedna 365 000 dny (ekvivalent tisíce let), je to pořád nějaké číslo, není to nula.

Pojďme dál. Řekněme, že to, jak strávíte tento jediný den, ovlivní dalších milion let. Vše, co budete vlastnit, co budete dělat, lidi, se kterými se budete setkávat, dům, ve kterém budete bydlet, sousedy, auto, a tak dál! Zkuste si takovou dobu představit. Nemáme se čeho chytit, protože lidstvo je na zemi pouze asi šest tisíc let. Toto by bylo 150krát déle, než je lidstvo na zemi! To je samo o sobě téměř nepředstavitelné. A přitom je to nic ve srovnání s tím, o čem se bavíme. I kdybychom totiž jedničku vydělili 365 000 000 lety, stále dostaneme konkrétní číslo, ne nulu. Kdybychom řekli miliarda nebo trilion, stále by to bylo stejné. Pořád bychom dostali konkrétní číslo, když to srovnáme s jedním dnem.

Takže nehledě na to, jak dlouho na této zemi žijeme, náš čas zde je ve srovnání s věčností nula. Je možné, že právě toto je důvod, proč nás apoštol Pavel tak naléhavě vyzývá, abychom žili tak, abychom získali maximální odměny? Ve svém dopisu Korintským nám říká, že kdokoli závodí, dělá to proto, aby zvítězil, a pak říká nám všem:

Nevíte, že ti, kteří běží v závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali. Každý, kdo závodí, je ve všem zdrženlivý; oni proto, aby dostali pomíjivý věnec,

my však nepomíjivý. Já tedy běžím ne jako bez cíle; zápasím pěstmi, ne jako bych tloukl do vzduchu, ale zasazuji dobře mířené rány svému tělu a podrobuji je, abych se snad -- jiným hlásaje -- sám nestal tím, kdo se neosvědčil.

(1. Korintským 9,24-27)

Podle Pavla je záměrem našeho života získání věčné ceny, která nikdy nezvadne. V tomto životě máme běžet, abychom zvítězili. Abychom ale zvítězili, musíme si vypěstovat pevnou kázeň a sebeovládání a žít se zaměřením.

Léta jsem byl aktivně zapojen do atletiky. Když jsem hrál vrcholové soutěže v tenise, musel jsem tvrdě trénovat. Byl jsem na kurtu i šest hodin denně a s trenérem či spoluhráči jsem někdy musel speciální přehozy trénovat i víc než stokrát. Četl jsem knihy o myšlení na kurtu. Mimo kurt jsem posiloval, běhal, skákal přes švihadlo, žongloval, abych si zlepšil koordinaci oko – ruka. Seznam činností byl bez konce. Byl jsem velmi zaměřený a odhodlaný, až mi maminka vyhrožovala, že mi na tenisový kurt přestěhuje i postel. Vyhýbal jsem se všemu, co by mě mohlo v pokroku zbrzdit. Proč jsem to všechno dělal? Abych vyhrál! Abych byl šampion! Abych byl nejlepší. A abych získal odměnu za to, že jsem nejlepší.

V Božím království je to malinko jiné. Nezávodíme proti sobě navzájem, jen sami se sebou. Naším cílem je zalíbit se Ježíši ve všem, co děláme (viz 2. Korintským 5,9). Když čteme Bibli pozorně, zjistíme, po čem náš Pán touží, jak chce, abychom se chovali k lidem, o co máme usilovat, čemu máme věnovat čas, koho máme získat pro věčnost, jak dávat do Jeho království i druhým, jak druhým odpouštět, a mnohem víc. Budeme se o tom bavit ještě později. Zkrátka: měli bychom žít tak, abychom zvítězili!

Široká škála odměn

Bible nám ukazuje, že věčné odměny a postavení, které věřící získají, se nebudou pouze lišit, ale že jich bude široká škála. Od toho, kdy člověk uvidí, jak všechno shoří a o všechno přijde, až po to, kdy bude za odměnu vládnout spolu s Kristem po celou věčnost (viz 1. Korintským 3,15; Zjevení 3,21).

Mnoho lidí se otřese, když zaslechne slova *shoří* či *přijde* nebo *ztratí*. Je pro ně těžké uvěřit, že by se to v nebi mohlo stát. Nicméně je to v Bibli naprosto jasné.

Ještě než se o ty konkrétní verše podělím, rád bych vysvětlil, že se v Bibli mnohokrát používá metafora stavby domu, když jde o život jednotlivce. Jindy mluví Bible o církvi jako o budově nebo chrámu. V obou metaforách jsme my stavitelé, kteří ovlivňují svůj vlastní život, život druhých lidí a celkově i církve. Po zbytek této knihy budu k této metafoře odkazovat. Pavel tedy při jedné příležitosti píše:

Neboť jsme Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Jestliže někdo na tomto základě staví ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy, dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáze, neboť se zjeví v ohni a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. Jestliže někdo na tomto základě vystaví dílo a ono mu zůstane, dostane odměnu, jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň.

(1. Korintským 3,9-15)

My se rozhodujeme, jak budeme stavět. Každý okamžik našeho života máme na výběr ze dvou možností. První je přiklonit se k dočasnému, což se líbí tělu (dřevo, seno a sláma). Druhá je žít v souladu s naším znovuzrozeným duchem a jeho tužbami a následovat Boží Slovo (zlato, stříbro a drahé kamení). To, jak stavíme a jak žijeme svůj život, rozhodne o tom, jak na tom budeme, až naše skutky prověří oheň Boží přítomnosti. Prověřeny nebudou jen naše skutky, ale také myšlenky, motivy a postoje vyjdou na světlo. Proto je pro věřícího tak důležité, aby pozorně naslouchal Božímu Slovu, aby se Ho držel a ukryval Ho v srdci, neboť Boží Slovo neustále „zjevuje, zkoumá a rozsuzuje každou myšlenku a postoj srdce“ (Židům 4,12 AMP). Nic jiného se nedokáže dostat až do hlubin našeho srdce tak dobře jako Boží Slovo.

Nasloucháme-li lidskému rozumování, logice, psychologii nebo lidské moudrosti, přikloníme se ve svých myšlenkách a postojích srdce k dočasnému. Pravděpodobně si toho vůbec nebudeme vědomi a stejně jako Sobeček to zjistíme až v soudní síni. Ježíš proto varuje:

„Vždyť nic není skrytého, co se nestane zjevným, ani ukrytého, co by zajisté nebylo poznáno a nevyšlo najevo. Dávejte tedy pozor, jak slyšíte. Neboť tomu, kdo má, bude dáno, a tomu, kdo nemá, bude odňato i to, co myslí, že má.“

(Lukáš 8,17-18)

Ježíš říká, že to, co posloucháme, proniká do našeho srdce a formuje naše myšlenky a postoje, které pak rozhodnou o tom, jak svůj život stavíme. Musíme pozorně naslouchat Božímu Slovu, protože je světlem pro naši cestu. Bez Něj zajisté zbloudíme, stejně jako člověk ve tmě snadno sejde z cesty. Možná se chvíli udržíme ve správném směru, ale nakonec stejně zbloudíme.

Jakmile zabloudíme, je velice snadné nechat se motivovat při naší stavbě tím dočasným. To bude zjeveno, až když na to zazáří světlo Božího Slova. Pavel to zdůrazňuje: „Ale všechno, co je světlem usvědčováno a napravováno, je zjevováno, stává se viditelné a jasné“ (Efezským 5,13 AMP).

Když zabloudíme, může dojít ke dvěma věcem. První, a lepší varianta je, že slyšíme Boží Slovo (když se káže, čte nebo ho pronáší přítel či vedoucí) a ono nás usvědčí. Proto je důležité neustále se sytit Božím Slovem. Jsme-li moudří, učiníme rychle pokání a poprosíme o odpuštění za své myšlenky, motivy a postoje. Jestliže je však naše svědomí otupělé kvůli opakovaným pochybením, je těžší Boží Slovo slyšet. Je-li naše svědomí sežehnuté, pak je to prakticky nemožné. Proto Bible mluví o tom, že je důležité uchovávat si čisté svědomí (viz Přísloví 4,23; 2. Timoteovi 1,3). Pokud své svědomí ochraňujeme a uchováваме čisté, můžeme snadno poznat, kdy s námi v srdci jedná živé Slovo.

Druhá varianta, které bych přednost nedal, je ta, že budou naše postoje zjeveny před soudnou stolicí. Když se to stane, přijdeme o potenciální odměnu. Takže se musíte zeptat sami sebe, zda to stojí za to vzpírat se usvědčování Božího Slova? Pokaždé, když to uděláme, stává se naše srdce tvrdší a tvrdší a dostává se do stavu hlubšího podvodu. Svého stavu si nebudeme vědomi. Bude odhalen až světlem Boží slávy před soudnou stolicí.

Připravit se na svou věčnou budoucnost

Při soudu našeho života nezůstane skryto vůbec nic. Vše bude viditelné a zřetelné. Proto Pavel mluví o soudné stoličce jako o „svatě bázni před Bohem“. Bude to podrobné zkoumání našich motivů, postojů, myšlenek, slov, skutků a tak dále. Pavlova slova ohledně soudu z 1. Korintským 3,9 a 12-15 jsou v překladu Bible Message velice mocná:

Řeknu to ještě jinak. Vy jste Boží dům .... proto si obzvláště pozorně vybírejte stavební materiál. Nakonec dojde ke kolaudaci a inspekci. Pokud použijete levný nebo podřadný materiál, přijde se na to. Inspekce bude řádná a podrobná. Neunikne jim vůbec nic. Jestliže vaše dílo inspekce schválí, dobrá. Jestliže ne, bude vaše budova stržena a začne se znovu. Vy však stržení nebudete, přežijete, ale uniknete jen o vlások.

Nevím, jak vy, ale já bych u soudné stolice Kristovy nerad unikl jen o vlások. Mluvíme zde o našem věčném osudu. Umíte si představit, jak budou někteří lidé šokovaní? V našem příběhu byla každá postava, kromě Laskavé, zaskočená tím, čemu nakonec čelila. Laskavá byla připravená. Ti ostatní nebrali základní nauky, kterých si měli být vědomi od počátku, vážně.

Ve světě neustále potkávám moudré lidi, kteří se připravují na svou budoucnost. Začíná to už ve škole, kde jsou pilní, aby jim to otevřelo dveře k dobré práci. Jakmile mají práci, snaží se koupit si dům, aby měli nějaký majetek. Také si založí nějaký spořicí účet a penzijní připojištění. Někteří své přebytečné peníze investují, aby jim přinesly zisk. To vše činí, aby se připravili na budoucnost, aby neměli nedostatek, obzvláště v důchodovém věku. Kdyby se tito lidé na důchod připravovali tak, jak se mnozí připravují na svou věčnost, koledovali by si o obrovský průšvih. Na rozdíl od mnoha církví by si také dělali starosti a děsili by se.

Uvedu tedy hypotetický scénář. Dovedli byste si představit následující situaci v den, kdy jde člověk do důchodu? Správa sociálního zabezpečení zkrachuje a nemá vůbec nic, aby mu mohla měsíčně vyplácet důchod. Nejen to. Banka, ve které má všechny své peníze, se zavře a přestane existovat. Veškeré úspory jsou ty tam. Pak, v tentýž den, se probudí a jeho dům je v plamenech. Unikne z domu, ale nemá nic víc než oblečení, které má na sobě. Dívá se, jak dům lehne popelem a jak mizí vše, co vlastnil.

To by byl v životě člověka velmi smutný den. A přesně takový obrázek líčí Pavel. Toto potká některé křesťany u Kristovy soudné stolice. Slyšte opět jeho slova: „jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň“ (1. Korintským 3,15). Ti, kdo jsou v království moudří, si uvědomí, že nepracujeme kvůli tomu, abychom si zajistili něco do důchodu. Připravujeme se na věčnost!

Ti moudří, o kterých mluvím, jsou ti, již plánují svou věčnou budoucnost. Žijí se záměrem věčnosti a ví, že jejich osud bude vypadat v souladu s tím, jak žijí na zemi. To jim zajistí skvělý vstup do Božího království. Nebudou těmi, kteří se tam sice dostanou, ale vše jim shoří a bude zničeno. Podívejte se, co o tom říká apoštol Petr:

Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat svoje povolání a vyvolení; neboť budete-li to činit, nikdy nepadnete. Tak vám bude bohatě poskytnut vstup do věčného království našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista.

(2. Petrův 1,10-11)

Bohatý vstup je to, když uslyšíme, jak Pán říká: „Dobře, otroku dobrý a věrný, byl jsi věrný nad málem, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána“ (Matouš 25,21).

Nedávno mi dal Bůh vizi. Viděl jsem, jak do Božího města přichází šampióni Božího království. Pochodovali ulicemi ze zlata a zástupy mužů a žen na chodnících je vítaly a jásalý. Král Ježíš stál vysoko na pódiu, aby Jej vidělo celé město. Věrní vojáci pochodovali nahoru po schodech a přinášeli Ježíši svou kořist. Davy se radovaly. V té vizi to bylo, jako by jim Pán říkal: „Dobře vykonáno“.

Pak Bůh promluvil k mému srdci. „Chtěl bys být jedním z těch vojáků, kteří přinášejí ovoce, jež pro Mne sklidili, nebo bys chtěl

být jedním z lidí, kteří jásají na chodníku?“ Rozhodl jsem se pevněji než kdy předtím, že budu své povolání a vyvolení upevňovat. Pevně jsem se rozhodl, že na tváři svého Pána uvidím potěšený úsměv, až si bude prohlížet můj život. Ne výraz smutku s vědomím, že potenciál, který mi dal, jsem ztratil.

Také jsem se rozhodl, že budu tuto pravdu říkat všem lidem své generace, kteří milují Boha. To proto, aby do Jeho skvělé přítomnosti mohli vejít se mnou a přinést Mu zaslouženou kořist a spatřit velkolepý úsměv Otce. My jsme ti, kdo rozhodne, zda bude náš vstup bohatý díky službě zde, nebo ne. To je hlavní důvod pro sepsání následujících kapitol.

Následující kapitoly

Následující kapitoly obsahují zamyšlení nad hlavními oblastmi, ze kterých budeme souzeni a za které budeme odměněni. Nemáme dost prostoru a času, abychom se jimi zabývali velmi podrobně, ale dotkneme se alespoň těch nejdůležitějších. Položíme tak dobrý základ, na kterém pak budete moct dál stavět, aby váš život na věčnosti něco znamenal.

Závěrem si přečtete pomalu slova Petra a dovolte, aby k vám promlouvala ohledně toho, co jste v této kapitole četli. Uvidíte klíčová slova a fráze, které vám ožíví to, o čem jsme mluvili. Petrova slova nás také připraví na to, o čem budeme hovořit v následující kapitole:

Vše, co potřebujeme v životě k tomu, abychom se líbili Bohu, nám bylo zázračně darováno tím, že jsme poznali, osobně a důvěrně, Toho, který nás pozval k Bohu ... A tak neztrácejte ani sekundu a budujte na tom, co jste dostali, doplňte svou víru dobrým charakterem, duchovním porozuměním, strýzlivou kázní, horlivou trpělivostí, svatou bázní, vřelým přátelstvím a štědrá láskou. To

vše zapadá do sebe a buduje druhé lidi. Ať jsou tyto vlastnosti ve vašem životě činné a rozmnožují se. Pak vám nohy nezačnou obrůstat trávou, neprojde kolem vás jediný den, kdy byste nepřijali odměnu, pokud budete růst a zakoušet svého Pána Ježíše. ... A tak milovaní, potvrďte Boží pozvání a Jeho rozhodnutí pro vás. Neodkládejte to. Udělejte to hned. Udělejte to a budete mít život na pevném základu, cesty před vámi budou napřímené a dveře do věčného království našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, dokořán. Jde totiž o hodně. I když máte o této pravdě nejnovější poznatky a praktikujete ji uvnitř i navenek, ani na okamžik nepolevím a nepřestanu vás vybízet, abyste jí věnovali pozornost. K tomu jsem byl předurčen. Abych vás uchovával bdělé častým upomínáním, a toho se budu držet, dokud budu živ.

(2. Petrův 1,3; 5-8; 10-13 The Message)

OTÁZKY K DISKUZI:

4. ČÁST: 8. – 10. KAPITOLA

1. Asi nejsilnější okamžik během soudu občanů Affabelu je ten, kdy dostávají nové jméno. Zamyslete se nad tím, kým jste byli a jací jste byli, než jste přišli ke Kristu, a jak Ježíš změnil váš život. Jaký by zatím byl příběh, který by mohlo vyprávět vaše změněné jméno?
2. Proč si myslíte, že je možné, aby bylo nebe místem radosti, kde je setřená každá slza, i když tam věřící mohou utrpět ohromné ztráty kvůli tomu, jak žili?
3. Vysvětlete svými slovy, co odlišilo Laskavou od jejích vrstevníků při soudu. Čemu nás její příklad učí o tom, jak máme žít?
4. Překvapil vás některý biblický popis nebe v 9. kapitole? Čím?
5. kapitola 10. obsahuje výrok: „Ježíšova krev nás opravdu očistila od hříchu, který by nám nedovolil vstoupit do království. Nicméně nás nevyjímá ze soudu toho, jak jsme svůj život jako věřící vedli, ať dobře či špatně.“ Jaká byla vaše prvotní reakce na tento výrok? Co si myslíte nyní, když jste prostudovali tuto část?

5. ČÁST

11. KAPITOLA

JEDINEČNÁ BOŽÍ STAVBA

*... v něm jste i vy všichni spolu budování
v Boží příbytek ...
- Efezským 2,22*

Soud věřících si rozdělíme na dvě hlavní části. V první je to, jak jsme se zapojili do budování Božího království v souladu s naším povoláním a dary. Druhá část zahrnuje to, jak jsme budovali život jednotlivců včetně svého vlastního života. U budování života druhých půjde o to, jaký vliv jsme na ně měli. Co se týká našeho vlastního života, jde o to, jak jsme spolupracovali s Boží milostí a jestli jsme pěstovali a rozvíjeli Kristův charakter. To druhé je samozřejmě vedlejší produkt toho, jak člověk reaguje na Boží Slovo, čemu věří a jestli je tomu poslušný. Naše činy a skutky, slova, myšlenky a motivy budou zkoumány ve všech případech.

Nejprve se podíváme na soud toho, jak jsme stavěli Boží království. Poté probereme osobní život.

„Co pro Mne můžete udělat?“

Schopnost budovat Boží království naprosto a cele závisí na tom, jestli jsme poslušní Duchu Svatému, protože my sami nemůžeme učinit nic, co by mělo věčnou hodnotu, pokud to není z milosti Ježíše Krista. „Pokud Hospodin nebuduje dům, marně se na něm namáhají stavitelé“ (Žalm 127,1). Z tohoto verše je zřejmé, že je možné stavět bez Božího Ducha, ale že je naše práce z pohledu věčnosti marná. Před soudnou stolicí shoří. Je velmi důležité, abychom to pochopili.

Bůh ve Starém Zákoně promlouvá ke skupině lidí, kteří mu pilně sloužili:

Nebesa jsou mým trůnem a země podnoží mých nohou. Kde je ten dům, který mi chcete postavit, a kde místo mého odpočínutí? Všechny tyto věci učinila má ruka, tak to všechno nastalo, je Hospodinův výrok. Ale k tomu shlédnu: ke zkroušenému a ubitému v duchu a k tomu, kdo se třese při mém slovu (a poslouchá mě)

(Izajáš 66,1-2)

Pán zde v podstatě říká: „Já jsem Bůh. Jste si plně vědomi, kdo Já opravdu jsem? Můžete tedy pro Mne něco udělat? Co myslíte?“ Naše představa, že můžeme stvořit něco, co Bůh potřebuje, dá se přirovnat ke skupince mravenců, kteří nám řeknou: „My vám postavíme dům.“ Je to směšné! Ve své síle nemůžeme udělat nic, abychom posloužili našemu majestátnímu, neomylnému a úžas budícímu Bohu a potěšili Jej. On nás v podstatě nepotřebuje.

Na druhé straně Bůh pak uvádí, kdo jej může potěšit a může Mu být k užítku: ti, kteří jsou pokorní, ubití v duchu (činí pokání), třesou se při Jeho slovu (mají před Ním bázeň a plní Ho). Těm dává výsadu stavět Jeho dům. Jak mohou být tak úžasnému Bohu k užítku? „Ne silou ani mocí, ale mým Duchem, praví Hospodin zástupů“ (Zacharjáš 4,6). Člověk, který spolupracuje v poslušnosti s Duchem Svatým, přináší výsledky. Jedině pak není práce stavitelů zbytečná.

Spolupracovníci

Řeknu vám něco překvapivého: Bůh je majestátní a úžasný, a přesto se sám rozhodl, že v tom, co bude činit na zemi, omezí sám sebe a dal hned na počátku zodpovědnost nad touto planetou člověku. Proto může být Bůh omezen.

Možná vás to šokuje, ale příklady můžeme nalézt v celé Bibli. Potomci Abrahamovi „Týž i týž navracují se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle vyměřovali (= omezovali) (Žalm 78,41 Bible Kralická). Ježíš řekl duchovním vedoucím Jeho lidu: „Rušíte Boží slovo svou tradicí /a proto je prázdné a nemá moc ani autoritu/, kterou jste předali, a takových podobných věcí činíte mnoho“ (Marek 7,13 AMP). My máme zodpovědnost spolupracovat s Bohem, abychom naplnili Jeho cíl, jímž je hlavně to, aby byl Jeho lid připodobněn obrazu Ježíše Krista, aby v něm mohl přebývat po celou věčnost. Proto nás nazývá spolupracovníky:

Neboť jsme Boží spolupracovníci (stavitelé s Bohem); vy jste Boží pole, zahrada a vinice, Boží stavba.

(1. Korintským 3,9 AMP)

Téměř pokaždé, když Nový Zákon mluví o dělnících, je to ve spojitosti s prací na poli nebo na stavbě. Proč právě pole? Protože země je polem, kde právě roste Boží království. Celá nebesa sledují, jak svatí budují království na zemi. Proč stavba? Protože Bůh hledá místo trvalého přibytí. My jsme živé kameny, které mají vytvořit místo Jeho přebývání.

Petr píše: „ i vy sami jako živé kameny jste budováni jako duchovní dům“ (1. Petrův 2,5). Pavel píše: „byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu“ (Efezským 2,20-21). Takže důvod, proč jsme na zemi, je v podstatě to, abychom budovali Boží slavný chrám neboli dům, ať už tím, že přivádíme druhé ke spasení, nebo vyučujeme, sloužíme druhým a podobně. Každý z nás má svou roli. Jsme čistý, živý kámen, ale také dělník, který ostatní kameny pečlivě spojuje a staví z nich slavný Boží dům. To vysvětluje fakt, že budeme skládat počet z osobního života i toho, co jsme učinili pro Jeho království.

Dům na klíč

Kdybych měl firmu, kdybych nabízel domy na klíč, tak bych celou stavbu domu navrhl a naplánoval ještě předtím, než začne nějaká práce. Vypracuji podrobné nákresy, jak celý dům postavit a jaké materiály se budou používat. To však není všechno. Každý stavitel ví, že pro úspěch stavby je nejdůležitější naplánovat všechny stavební práce a dělníky a udělat časový plán. Týká se to tesařů, zedníků, instalatérů, obkladačů, elektrikářů, a seznam by byl ještě hodně dlouhý. To jsou ti, kteří na domu vlastně pracují a celou budovu postaví. Pokud není vše řádně naplánováno, dojde nevyhnutelně k chaosu. Příkladem by bylo, kdyby se obklady v koupelně udělaly předtím, než by se natáhla elektřina a izolace podlahy.

Jestliže dodavatel neudělá dobrou práci nebo nedodrží termíny, zavolá si stavitel někoho jiného, kdo tu práci dokončí. Nový dodavatel bude muset přijet velice záhy a je možné, že bude muset zbořit to, co ten předchozí udělal špatně. I když dodavatel svůj svěřený úkol nesplní, stavitel se musí ujistit, že to bude hotové.

Také jsem zjistil, že když se jedná o vlastní dům stavitele, on si dá velkou práci a usilovně hledá dodavatele. Chce si být jistý, že používá ten nejlepší materiál a všechno ostatní, aby byla práce správně odvedena. Nad celou stavbou bude pečlivě dohlížet. Bůh je stavitelem *Svého vlastního domu*, ale Jeho dům je město tvořeno lidmi!

Na zemi je běžné, že významné domy dostávají jména. Například domov britské královny se jmenuje Buckinghamský palác. Ve Spojených Státech se dům prezidenta jmenuje Bílý dům. Další možná nebudete znát, ale dům herečky Phyllis Calvertové se jmenuje Hill House (Dům na kopci). Herec a režisér Ivan Vance má dům, který se jmenuje Oak Lodge (Dubová bouda). A takových domů je mnoho. Ale Bůh s tím začal dávno předtím než lidé. On nazývá Svůj věčný dům, který se stále buduje, Sijón.

Hospodin totiž vyvolil Sijón, zatoužil mít jej za sídlo. Toto je místo mého odpočinku až navěky, tady budu sídlit, neboť po něm toužím.

(Žalm 132,13-14)

Pokud jste měli tu výsadu a sami jste si navrhovali dům svých snů, pak znáte to nadšení i očekávání okamžiku, kdy bude dostavěn. Na takovém místě si člověk touží odpočinout, protože to bude místo, kde naleznete radost a pokoj.

My jsme s Lisou měli tu výsadu dát si postavit dům na klíč v 90. letech 20. století. Bydleli jsme v Orlandu na Floridě a jednomu staviteli, který se jmenoval Robert, se líbila naše služba a přišel za námi s nabídkou: „Chtěl bych vám postavit dům.“ V tu dobu jsme bydleli ve velice malém domě a předpokládali jsme, že cena, kterou nám dá tento stavitel, pro nás bude příliš vysoká. Když jsme začali couvat, vyhrkl: „Udělám to za Bohem danou cenu.“ Vyšlo pak najevo, že si za stavbu tohoto domu neúčtoval ani halěr zisku.

Před tímto domem jsme měli už dva domy. Oba byly malinké z nabídky stavební firmy, což znamená, že jsme do jejich návrhu nezasahovali. Nikdy nezapomenu na to, jak k nám pár dnů po prvotním rozhovoru přišel domů Robert, sedl si s námi v kuchyni u stolu, rozložil prázdný list papíru a nadšeně řekl: „Nakreslete dům svých snů!“

Byli jsme udivení. Nevěděli jsme, že je to možné. Moje žena začala okamžitě kreslit. Celá léta o takové příležitosti snila. Nakonec jsem se do toho vložil i já. Bylo to úžasné a naše nadšení jen vzrostlo, když jsme zjistili, že si můžeme sami opravdu navrhnout dům, po kterém toužíme. Nebyly žádné hranice ani omezení.

Pak jsme sledovali, jak náš dům snů, načmáraný na kousku papíru, putuje k architektům a designérům. O několik dnů později nám Robert ukázal stavební plány. Nemohli jsme se ani dočkat, kdy už se začne stavět.

Když Robertův dodavatel, který prováděl stavební práce, rozkopal zemi a začal stavět, chodili jsme tam každý den. Někdy i dvakrát denně. A to po celou dobu stavby. Byli jsme tak nedočkaví. Těšili jsme se na každou novou část, kterou udělají. Zdálo se nám, že těch několik měsíců trvá celé roky, dny nám připadaly jako týdny, protože jsme se nemohli dočkat, až se do něj konečně nastěhujeme. Žasli jsme, že nám sen, který jsme nakreslili na list papíru, ožíval před očima!

Určitým způsobem to odráží Boží pocity a očekávání Jeho vysněného domu, ale On čeká o hodně déle, než jen několik měsíců. Očekává dokončení Svého domu od počátku světa. „Až Hospodin zbuduje Sijón“ (Žalm 102,17) a „Bůh se zaskví ze Siónu, místa dokonalé krásy“ (Žalm 50,2).

Pár tisíc let už Bůh na Svém domě pracuje. Navrhl jeho plány předtím, než na zemi umístil člověka. Ve své vševědoucnosti věděl, že člověk padne, i když to tak nenaplánoval a nechtěl. Proto ve své moudrosti naplánoval vystavět Sijón z vykoupených lidí.

Bůh musel začít základem a úhelným kamenem, kterým nebyl nikdo jiný než Ježíš, samotný Vykupitel. O Něm Otec řekl: „Hle, já kladu jako základ na Sijónu kámen, vyzkoušený kámen, drahocenný, úhelný základ, pevně založený“ (Izajáš 28,16). Protože Otec svůj dům naplánoval a navrhl před počátkem svého stvoření, označuje Bible Ježíše jako „Beránka, toho zabitého od počátku světa“ (Zjevení 13,8 Bible Kralická). Petr píše: „ On byl předem poznán před založením světa“ (1. Petrův 1,20).

Ježíš je nejen základem a úhelným kamenem, ale také hlavním dodavatelem a tím, kdo stavbu provádí. Ježíš svůj úkol neminul. On jej splnil dokonale. Před ukřižováním se k Otci modlí takto: „Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem *dokonal* dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal“ (Jan 17,4).

Bůh Otec celé dílo začal, když naplánoval příchod Ježíše ve stanovený čas (viz Galatským 4,4). Pak naplánoval časový rozvrh všech ostatních dodavatelů a dělníků. To jsme my. Už dřív jsme však řekli, že nejsme jen dělníky a stavaři na Jeho domě, ale také materiálem. Pavel říká: „ On si nás v něm vybral *před založením světa*, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce“ (Efezským 1,4). Z toho tedy vyplývá, že jsme také materiálem. Jsme živé kameny.

Bůh nás vyvolil i jako poddodavatele a dělníky, protože se můžeme dočíst: „*Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili*“ (Efezským 2,10). Všimněte si, že pro nás předem připravil skutky, ve kterých máme žít. Nikde v Bibli se nepíše, že by naše skutky a úkoly byly připraveny od počátku světa, i když je to možné. My víme, že „*dílo bylo od založení světa hotovo*“ (Židům 4,3). Co se ale týká našich osobních úkolů a skutků, můžeme v Bibli najít jen, že byly připraveny předtím, než jsme se narodili. David říká: „*Tvé oči viděly můj zárodek a do tvé knihy se zapisovaly všechny dny - utvářely se, nebyl ani jeden z nich*“ (Žalm 139,16).

Dílo našeho života bylo určeno předtím, než jsme byli zformováni v lůně matky. To je pravda, kterou zachycuje i Jeremjáš, když mu Bůh říká: „*Dříve, nežli jsem tě utvořil v nitru, znal jsem tě a dříve, nežli jsi vyšel z lůna matky, posvětil jsem tě a dal jsem tě za proroka národům*“ (Jeremjáš 1,5). Apoštol Pavel píše: „*Když se však Bohu, který mne oddělil již v lůně mé matky a povolal svou milostí, zalíbilo ...* (Galatským 1,15-16).

Máme zde úžasnou pravdu: Bůh o vás napsal knihu ještě dřív, než jste se narodili. Každý okamžik vašeho života byl naplánován, ještě dřív, než k němu došlo! Otázkou je, zda naplníme, co pro nás naplánoval. Šalomoun říká:

Poznal jsem, že všechno, co Bůh činí, to je pro věčnost; není možné k tomu nic přidat a není možné od toho nic ubrat. Bůh to udělal, aby lidé měli před ním bázeň. To, co je, je odedávna, i co má být, už dávno bylo. Bůh posoudí to, co pominulo.

(Kazatel 3,14-15).

V těchto verších je toho mnoho. Zaprvé má Bůh plán. Nic mu nemůže zabránit, aby se uskutečnil, a člověk k němu nic nepřidá. Nicméně Šalomoun pokračuje a říká, že věci, kterých dosahujeme v současné době, měl Bůh už předem na mysli. Čeho teprve dosáhneme, bylo také už předem v Božím plánu. Budeme však muset vydat počet z toho, co už bylo vykonáno! Kráčeli jsme v tom, co pro nás Bůh připravil? Naplnili jsme to? Nebo jsme to zpackali a úplně jsme svůj úkol minuli? Musel najít někoho jiného, aby vykonal, co jsme v původním plánu měli udělat my?

V tuto chvíli musím říct něco velice mocného. Každý člověk má na svém životě Boží povolání. Každý z nás má v mistrovském plánu stavby Božího domu důležitou roli. Proto je dobré, abychom poznali tuto pravdu:

Co se týká vašeho povolání, nebudete souzeni podle toho, co jste udělali, ale podle toho, k čemu jste byli povolání!

Uvedu příklad. Je možné, že u soudné stoličky řekne Ježíš něco takového: „Evangelisto Andersone, prosím předstup a vydej počet z duší, ke kterým jsem tě Já povolal, abys je pro Mne získal.“

Předstoupí před Ježíše malinko zmatený a chvěje se. Odpoví: „Pane, to máš na mysli účetního Andersona, že? Já jsem byl u nás ve firmě účetním. To bylo mé zaměstnání. Ve skutečnosti jsem založil mnoho církví a neziskových organizací. Ty služby pak do Tvého království získaly mnoho duší. Nespletl sis mne s někým?“

Pán odpoví: „Ne. Předtím, než ses narodil, jsem tě povolal, abys pro Mne získal zástupy lidí v Asii. Vydej počet z toho, kde jsou. Kdybys Mne poslechl, byl bys za všechno ovoce, které jsi přinesl do Mého království, odměněn. Nyní ale tvé skutky shoří, protože nebyly vedeny poslušností.“

Můžeme spatřit i tuto situaci. Ježíš řekne: „Účetní Jonesi, prosím předstup a vydej počet z toho, k čemu jsem tě povolal.“

Ten muž předstoupí, chvěje se a velmi zmateně odpoví: „Pane, to myslíš pastore Jonesi, ne? Byl jsem pastorem sboru, kde bylo devět set lidí. Ten sbor jsem vybudoval od základu.“

Na to Pán odpoví: „Ne. Povolal jsem tě, abys pracoval jako účetní a vybudoval silnou firmu, která by pomáhala mnohým církvím a službám efektivně naplnit, co jsem jim řekl, že mají udělat. Kdybys Mě upřímně a horlivě hledal, ukázal bych ti to. Pak by na tvůj účet byly připsány zástupy lidí, které by tyto služby získaly pro věčné království. Dostal bys odměnu za každíčkou duši. Nyní za to, co jsi udělal, nedostaneš nic, protože jsi nejednal v poslušnosti.“

Také jsem tě ustanovil za hlavního pomocníka v církvi nedaleko města, kde jsi založil svou církev. I když měla tato církev jen pět set lidí, ovlivnili velmi mnoho lidí ve své komunitě. Kdybys poslechl, všech dvacet tisíc duší, které získali pro věčnost, by ti bylo připsáno k dobru, protože bys byl důležitou částí tohoto těla, do kterého jsem tě povolal. Protože jsi tam nebyl, nezískáš za těch dvacet tisíc žádnou odměnu.“

Rád bych také uvedl jeden konkrétní příklad. V naší službě je jeden člen vedení, který je mým drahým přítelem a pastorem sboru, jemuž se velmi daří a roste v jihovýchodní části Spojených Států. Tento sbor založil v roce 1991 s dvaceti dvěma lidmi. Nyní se blíží k tisíci. V tomto sboru se velmi dobře káže, protože jsou tam lidé tak hladoví. V tomto sboru přišlo ke spasení velmi mnoho lidí. Následně se z nich stali učedníci.

Sbor rostl velmi rychle díky mnohým modlitbám, silnému kázání a tvrdé práci. Vystavěli překrásnou budovu, do které se vejde mnoho lidí. Po několika letech si můj přítel všiml distingovaného bělovlasého muže, který byl vždy dobře oblečen a chodil na shromáždění. Také si všiml, že pokaždé seděl a během služby mu po tváři stékaly slzy. Pokaždé. Pastor měl pocit, že to nejsou slzy radosti.

Nakonec ten džentlmen přišel za jedním z pomocných pastorů a vyprávěl, že mu Pán v roce 1981 jasně řekl, že má v tomto městě založit církev. O pár dnů později měl sen o budově, kde se měla církev, kterou měl pastоровat, scházet. Jeho sen byl velice živý, proto šel za profesionálem, aby udělal náčrt budovy, kterou viděl. Řekl, že se pak setkal s nějakou překážkou a od založení sboru upustil. Nějakou dobu cestoval a sloužil v jiných městech, ale nakonec skončil opět ve světě podnikání.

Pak rozložil pečlivě složený papír a řekl pomocnému pastrovi, že toto je náčrt budovy z roku 1981. Když se na něj pomocný pastor podíval, dostal šok. Byla to budova, kterou můj přítel postavil mnohem později. Budova, ve které se nyní setkávali. Můj přítel pak tomuto muži sloužil útěchou, ten však řekl, že má potíže se s tím vyrovnat. (Samozřejmě, že Bůh nechce, aby žil v odsouzení, ale aby se poučil, vyrostl a zjistil, jak může po zbytek svého života efektivně sloužit Pánu.)

Před několika lety jsem na toto téma hovořil na konferenci, kde bylo mnoho lidí. Po službě přišel za jedním členem našeho týmu jeden pastor, jenž byl velmi otřesen a trochu našťvaný. Řekl: „To co dnes večer říkal, to nemyslí vážně, že?“

Člen mého týmu odpověděl: „Samozřejmě, že myslel vážně, co říkal. Je to Boží Slovo. Proč? Co se děje?“

Pastor, kterému bylo přes padesát let, odpověděl: „Když jsem byl mladý, měl jsem živý sen o tom, že budu žít na Filipínách a sloužit tam lidem. Ten sen byl tak živý, že jsem věřil, že se tam jednou odstěhuju. Nicméně k tomu nedošlo a já nyní pastoruji svou církev už víc než třicet let.“

Náš pracovník jemně odpověděl: „No a co s tím budete dělat?“

Pastor oněměl a odešel.

O rok později se mu ten pastor ozval. Předal svou církev svému zástupci a nyní žil na Filipínách a byl nadšený. Bývalý pastor psal: „Mám pocit, že poprvé v životě dělám přesně to, k čemu jsem byl stvořen.“

Rád bych vyprávěl ještě jeden příběh, abych tuto pravdu potvrdil. Před nějakou dobou mě jeden můj přítel pozval na večeři, kde jsem se měl setkat s určitým úředníkem námořnictva. Protože ve chvíli, kdy píšu tuto knihu, je stále ještě v aktivní službě, budu mu říkat Pavel, abych ochránil jeho identitu. Celé dvě hodiny jsem téměř bez dechu poslouchal jeho svědectví.

Když byl ještě velmi mladý, kolem dvaceti let, ukončil dva roky studia na Biblické škole a byl zapojen do práce s mládeží v církvi. Byla to praxe, jež byla součástí studia. Druhé léto své praxe Pavla obvinili, že měl sexuální styk s jednou dívkou ze sboru. Pavel řekl: „Johne, opravdu jsem s ní nespal. Ani se mi nelíbila! Ale vedoucí uvěřili jí, zveřejnili to a já jsem přišel úplně o vše. Má důvěryhodnost byla ta tam. Má pověst byla roztrhaná na kousky a požádali mě, aniž bych cokoli mohl vysvětlit, abych odešel.“

Pak pokračoval: „Hledal jsem Boha jako nikdy předtím. Jednou jsem při modlitbě zaslechl, jak mi Bůh jasně řekl: ‘Nepovolal jsem tě do služby. Povolal jsem tě do armády.’“

Pavel šel do náborové kanceláře armády i letectva, ale nevnímal, že by se tam měl dát zapsat. Zbývalo jedině námořnictvo.

Když byl v kanceláři námořnictva, tamější úředník procházel seznam zaměstnání, do kterých by se mohl nechat přijmout. Nic z toho nebylo v souladu s Božím nasměrováním. Pavel byl velice zklamaný. Protože se však úředník hodně snažil, aby získal nového rekruta, nabídl mu nějaký speciální program u námořnictva. Jeho zkratka zněla SEAL. Když to vyslovil, Pavel věděl, že je to ono. Okamžitě podepsal smlouvu.

Úředník se jej snažil odradit, protože jen velice málo rekrutů zvládne vstupní výcvik programu SEAL. Vlastně mu řekl, že to ještě žádný nový rekrut nedokázal, že je to nejtěžší vojenský výcvik na světě. Pavel však byl plný euforie, že učiní první krok vstříc Božímu plánu. Neústupně trval na tom, že se určitě chce zapsat.

Objevilo se však několik zásadních problémů. Zaprvé neuměl plavat. Musel se modlit a nakonec se to naučit. Zadruhé, aby to bylo zajímavější, měl v uších jako dítě mnohokrát speciální hadičky a musel podstoupit několik operací, aby mu rozšířili ušní kanálky. Z toho důvodu cítil neuvěřitelnou bolest, kdykoli se mu do uší dostalo jakékoli malé množství vody. Následoval silný zánět. On však věřil, že kdyby toho mohl dosáhnout svou vlastní silou, nebylo by to to, k čemu jej Bůh povolal.

Pavel se naučil plavat a horlivě se modlil, aby se mu uši uzdravily. Každý den tréninku ve vodě byl nesmírně bolestivý, ale nevzdal to. Jednoho dne, asi čtyři měsíce po každodenním trápení a bolesti, naučil se Pavel nejen plavat, ale také potápět do hloubky a vůbec to nebolelo! Byl uzdravený a připravený na svou cestu do týmu SEAL.

Setkal se s ohromnými těžkostmi a překonával mnoho překážek, když tento program procházel, ale nakonec se mu to podařilo a byl přijat do tohoto bratrstva tvrdých chlapů zocelených válkou.

U SEAL už slouží víc než čtrnáct let a má spoustu příběhů o Božím zásahu při různých misích, které jsou tak nadpřirozené, že mi stály všechny chlupy na těle, když jsem poslouchal.

Ten večer jsem věděl, že sedím vedle velkého Božího muže, přesto nebyl povolán k tomu, aby stál za kazatelnou. Byl povolán k tomu, aby ovlivňoval lidi v armádě a sloužil svému národu. Dnes není jen členem SEALu, ale je instruktorem námořní jednotky SEAL. Dovolil, aby Bůh opravil jeho směr, a proto mohl vstoupit do díla, které pro něj Bůh naplánoval.

Slyšel jsem mnoho příběhů o lidech, kteří však minuli svůj osud. Také jsem viděl mnoho příkladů. Viděl jsem hlavní pastory a ve svém srdci jsem věděl, že byli povoláni jako pomocní pastoři. Setkal jsem se s podnikateli, kteří měli být naplno ve službě, i s pastory, o kterých jsem věděl, že měli být na trhu podnikání. Viděl jsem lidi, kteří nebyli na svém místě ve světě obchodu. Pracovali pro někoho jiného, protože se obávali, že by neuspěli. A pak jsem se setkal také s těmi, kteří nebyli věrní někomu jinému jen proto, že chtěli být svým vlastním pánem.

Také jsem viděl, jak mnoho lidí vstoupilo do manželství a nebyla to Boží vůle. Jejich povolání se tím zmařilo. Jiní se nechali ovlivnit známými a to je svedlo z cesty od jejich povolání. Viděl jsem, jak se mnozí zachytili ve sportu, chtíci po penězích nebo po moci, odpočinku a v dalších věcech. Seznam příkladů je nekonečný, ale ať to bylo cokoli, vždy to způsobilo, že ten daný věřící nenaplnil svou úlohu v Božím plánu stavby Božího domu.

Ta představa je děsivá. Dobrá zpráva ale je, že se nikdo nemusí vzdálit od cesty, kterou pro nás Bůh naplánoval. Bůh je autorem našeho příběhu a je schopný vést nás tak, abychom jej naplnili. Měli bychom si však položit otázku: Jak zjistím, k čemu jsem povolán/á jako Boží dělník? Tuto důležitou otázku probereme v příští kapitole. Také si uvedeme důležité postřehy o tom, jak se vrátit zpět na cestu, pokud jsme z ní sešli.

12. KAPITOLA

POVOLANÍ BOHEM

Vždyť dary milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné.
- Římanům 11,29

Mnoho lidí si myslí, že představa, že by člověk odešel od Božího plánu, třebaže by se odklonil k tomu, co vypadá dobré a zbožné, je děsivá. Tuto reakci chápu. Pamatujte však, že nejsme povoláni ke strachu ze selhání nebo z Božího trestu, ale k bázni před Bohem. Bázeň před Hospodinem je to, co nás udrží na Jeho cestě. O Bohu je přece řečeno: „A na vlastní uši uslyšíš za sebou říkat: To je ta cesta, po ní jděte, ať se dáte napravo nebo nalevo“ (Izajáš 30,21). Pojdme se tedy nyní podívat na to, jak poznat, kde je při stavbě Božího domu naše místo.

Zaprvé: Hledali jste Boha horlivě?

Když se vás někdo zeptá, zda naplňujete svůj osud, možná vás napadne: *Chci, ale nevím, k čemu jsem povoláný/á!* Může pro to být několik důvodů. Musíte se sami sebe nejprve zeptat: „Hledal jsem Boha horlivě?“ V Bibli čteme, že se Bůh odměňuje těm, kdo Jej usilovně hledají (viz Židům 11,6), ne těm, kdo Jej hledají a pochybují, či si nejsou jistí. Jestliže někdo hledá Boha horlivě a usilovně a očekává, že mu Bůh odpoví, pak ten člověk zjistí, co má na zemi udělat.

Když jsem byl spasen na vysoké škole díky bratrstvu na kolejích, okamžitě jsem začal hledat, co je Boží touhou pro můj život. Studoval jsem techniku a každý druhý semestr jsem pracoval pro IBM. Pár měsíců po tom, co jsem byl zachráněn, se stalo něco, co mě spolu s mou touhou poslouchat Boha motivovalo k tomu, abych

zjistil, k čemu jsem povoláný. Byl jsem v kanceláři se skupinkou asi deseti inženýrů. Oslavovali tam, že jeden z nich už u firmy pracuje třicet osm let. Jen tak jsme si povídali a ten člověk nám všem řekl: „Celých těch třicet osm let chodím každý den s nechutí do práce.“ Všichni ostatní s ním buď souhlasili, nebo se hihňali. Já jsem byl v šoku.

Jako zelenáč mezi zkušenými profíky jsem se divil, proč se na to všichni dívají jinak, než já. A tak jsem vyhrkl: „Proč tady tedy pracuješ, když jsi to celou tu dobu nesnášel?“

Podíval se na mě a řekl: „Je to práce.“

I já jsem začal pocítovat nechuť chodit do práce. Můj táta byl inženýr a řekl, že je to dobrá práce, jistá a za dobré peníze. Tento zážitek mě však přiměl, abych změnil svůj pohled na věc. Říkal jsem si: *Ani peníze, ani jistota ani nic jiného mi nezabrání naplnit to, proč jsem na zemi.* Už tenkrát jsem se rozhodl, že zjistím, k čemu jsem povoláný a jaké další kroky musím podniknout, abych tomu šel vstříc.

Měl jsem v plánu dokončit studium inženýrství v Purdue, pak se pokusit o titul MBA na Harvardu a dostat se do vyššího managementu v nějaké společnosti v Americe. Oženit se a několikrát do roka si vyjet na dovolenou. Dávat desátek ze všeho, co vydělám, Bohu. To byla má představa o tom, jak Mu budu sloužit.

Čím víc jsem Boha hledal, tím víc mě to táhlo do služby. Moc se mi to nelíbilo, ale byl jsem dost chytrý na to, abych věděl, že když budu poslušný Bohu, naleznu v tom naplnění a uspokojení. Jakmile jsem se rozhodl, že budu Boha poslouchat, ať se děje cokoli, začal mi ukazovat všechno to, k čemu mě povolal.

Už na začátku roku 1980 mi Bůh ukázal, že jednou ovlivním mnoho národů Božím Slovem, pokud Mu zůstanu poslušný.

Nemusím snad říkat, že jsem tomu nechtěl ani věřit! Nedokázal jsem si představit, jak by se to mohlo stát. Byl jsem kluk z malého města, který neznal osobně žádného známého služebníka v naší zemi ani na mezinárodní úrovni.

Bůh nám ukáže konečný obraz, ale ne jednotlivé kroky. S Josefem nebo Davidem to bylo také tak. Díky tomu jsme ve víře a nespolehneme na rozum. Musíme hledat Boha a poslechnout, co nám řekne, a pak se posuneme k cíli. Častokrát se stává, že další krok, který máme udělat, vypadá jako krok opačným směrem a ne směrem k cíli. Když Josefa prodali na deset let do otroctví poté, co přijal svůj sen, nevypadá to jako logický krok směrem k cíli. Proto se nám říká: „Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost. Poznávej ho na všech svých cestách, a on napřímí tvé stezky“ (Příslaví 3,5-6),

O několik měsíců později jsem zůstal sám na koleji. Všichni ostatní jeli domů, protože byl Den díkůvzdání a měli jsme čtyři dny prázdniny. Byl jsem v té době v posledním ročníku. Modlil jsem se a postil a hledal Boží nasměrování a vůli pro svůj život. O pár měsíců později jsem dostal nasměrování ohledně příštího kroku. Zdálo se, že je to naprosto opačným směrem, než bych očekával. Mně připadalo naprosto logické, že půjdu na biblickou školu. Bůh mi ale ukázal, že se mám přihlásit do konkurzu na místo inženýra. Proto nám Bůh říká, že nemáme spoléhat na svůj vlastní rozum!

Během studia jsem se setkal s mnoha společnostmi, a tak jsem okamžitě věděl, že bych měl pracovat pro Rockwell Corporation v Dallasu. To mi už vůbec nedávalo smysl, protože pokud jsem věděl, v Dallasu žádné biblické školy nebyly. Měl jsem dalších třináct pracovních nabídek v různých městech. V některých byla biblická škola. Všechny ostatní nabídky mi nabízely více peněz, než Rockwell. Nicméně jsem poslechl.

Jakmile jsem přijel do Dallasu, přišel jsem tam do sboru a Bůh mi ukázal, že to má být můj domovský sbor. Právě v tomto sboru jsem vyrostl a začal sloužit. To byl začátek cesty, která mě dovedla tam, kde jsem teď.

Zadruhé: Zapustili jste kořeny?

Dostáváme se k druhému důvodu, proč někteří lidé nikdy nezjistí Boží vůli pro svůj život. Nejsou zasazeni v žádné místní církvi. Boží Slovo nám říká, že ti, kdo „jsou zasazeni v domě Hospodinově, kvetou na *nádvořích našeho Boha*“ (Žalm 92,13).

Ti, kdo zapustili kořeny v Božím domě, což je v tomto životě místní církev, kvetou *na nádvořích našeho Boha*. Jedna část *nádvoří našeho Boha* je Kristova soudná stolice. Takže pokveteme jak nyní, tak u soudu, pokud jsme byli pevně zasazeni v místní církvi. To je Boží plán.

Církev ustanovil Bůh, ne člověk. Ježíš říká: „a na té skále *vybuduji* svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou“ (Matouš 16,18). Všimněte si slova *vybuduji*. Jak může Ježíš budovat svou církev, když tam fyzicky není? Odpověď zní: Skrze své tělo, což jsme my. Proto nás nazývá spolupracovníky. Milost, schopnosti a dary rozdává On. On je ten, kdo dodává nadpřirozenou moc. Ale potřebuje poslušné a vydané nádoby, aby své dílo naplnil. Takže se můžeme zeptat: „Budujeme Jeho církev ve spolupráci s Ním nebo jsme motivováni svými vlastními cíli?“

Ježíšova církev je celosvětová a dělí se na místní sbory. Jedním z mnoha příkladů, že to tak je, jsou Jeho slova k sedmi církvím, která jsou zapsána v knize Zjevení: církvi v Efezu, Smyrně, Pergamonu, Thyatirách, Sardech, Filadelfii a Laodiceji.

V Bibli se také o církvi mluví jako o těle Kristově. Stejně jako se celková církev dělí na místní církve, tak se celkové tělo Kristovo dělí na místní těla.

Bůh je tím, kdo svůj lid umisťuje. Pavel nám říká: „Ale Bůh umístil údy: každý z nich v těle umístil tak, jak chtěl“ (1. Korintským 12,18). Možná to pro vás bude šokující: *my nejsme ti, kdo rozhodují o tom, kam budeme chodit do církve. O tom rozhoduje Bůh!*

Zastavte se a na chvíli se zamyslete. Mnoho lidí si vybírá církev stejně, jako si vybírají obchod s potravinami, místo aby se zeptali Boha, kde On touží, aby byli. Jak ale můžete naplnit svůj osud, pokud nejste na správném místě v Jeho těle? Každá část lidského těla je dokonale spojena podle Božího návrhu. Ruka by nefungovala správně, kdyby byla napojená na koleno. A tak bychom měli hledat Boží plán ohledně stěhování do jiného města nebo připojení se k místní církvi.

Každý z nás má v místní církvi svou roli.

Vy jste tělo Kristovo a jednotlivě jste jeho údy.
A v církvi Bůh ustanovil nejprve ...
(1. Korintským 12,27-28).

Pavel pak vyjmenovává seznam hlavních úkolů v místní církvi. I když neuvádí vyčerpávající seznam, z Nového Zákona víme, že je každý věřící částí těla Kristova a každý hraje důležitou roli, stejně jako je tomu s údy našeho fyzického těla. Pokud v těle, do kterého patříme, nefungujeme, pak je místní tělo ochromeno. Stejně jako by bylo naše tělo, pokud by nám jeden nebo více údů (jako noha, oko, ledvina a podobně) přestal fungovat, fungoval nezávisle na těle nebo se úplně odpojil.

Je smutné, že nedochází k naplnění mnohého Kristova díla ve společnosti, protože jsou místní církve značně ochromeny. Proč jsou chromé? Mnohokrát nejsou důvodem neefektivní vedoucí, ale křesťané, kteří tvrdí, že jsou křesťané, a přitom si žijí nezávislý život. Dokážete si představit, že by mi oči nebo nohy nebo jiná část těla, řekly, že se rozhodly dělat si, co se jim zachce? Je úžasné, co je Bůh schopen v Americe dělat, když vezmeme v úvahu stav místních církví.

Proč ale raná církev rostla tak rychle? Pojdme se na to podívat blíže:

Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách. ... Všichni věřící byli pospolu ... Denně zůstávali jednomyslně v chrámě, po domech lámali chléb a přijímali pokrm s veselím a prostotou srdce. Chválili Boha a byli oblíbeni u všeho lidu. A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni.

(Skutky 2,42-47)

Vidíte, že věřící byli zasazeni v místní církvi? Chválili spolu, slyšeli totéž poselství, měli společnou vizi a žili pospolu. Výsledkem byl zdravý růst církve. Lidé sloužili Pánu ve své místní církvi a tato služba ovlivňovala i jejich osobní život doma.

Pro raného věřícího představovala místní církev celý život. Ve skutečnosti se později objevil problém, když byly některé vdovy zanedbávány při poskytování jídla. Apoštolové volali místní tělo věřících a řekli jim, že není dobré, aby vedoucí zanechal služby Slovem a sloužil u stolů. „Vyberte si tedy, bratři, mezi sebou sedm osvědčených mužů, plných Ducha Svatého a moudrosti, které ustanovíme pro tento úkol.“ (Skutky 6,3).

Všimněte si, že vedoucí neřekli: „Potřebujeme dobrovolníky. Chtěl by někdo věnovat svůj čas službě těmto vdovám?“ Ne, všichni věřící byli vydaní službě, protože byli zasazeni v místním sboru. Osobně jsem přesvědčen, že každý člen doufal, že ho vyberou. Nakonec vybrali sedm mužů ...

Postavili je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velký zástup kněží byl poslušný víry.

(Skutky 6,6-7)

Apoštolové na těchto sedm mužů vložili ruce. Toto pomazání nesloužilo pro službu z kazatelny, ani pro výuku na domácí skupince či k uctívání nebo misiím. Bylo určeno těm, co měli sloužit vdovám ve sboru jídlem! No teda!

Jakmile se těchto sedm mužů chopilo svého místa a začali ve sboru sloužit, přestože to mohlo vypadat zdánlivě nedůležitě, *Slovo Boží se šířilo* a počet učedníků v Jeruzalému *vzrostl*. Je tu něco úžasného. Ve Skutcích v kapitole 1. až 5. se několikrát používá slovo přidán, když se mluví o růstu církve v Jeruzalému. Zde je několik záznamů:

... toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší.

(Skutky 2,41)

A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni.

(Skutky 2,47)

A ještě více věřících bylo přidáváno Pánu, množství mužů i žen ...

(Skutky 5,14)

Až do této chvíle v místní církvi sloužili jenom apoštolové. Petr je jediný, o kom je napsáno, že sloužil slovem. Nicméně si v určitém bodě věřící uvědomili, že má každý dvě hlavní zodpovědnosti. Zaprvé hlásat a vyučovat evangelium dalším jednotlivcům. Zadruhé hrát svou roli v místní církvi.

Okamžik, kdy věřící zjistili, že má úžasnou zprávu o Ježíšovu vzkříšení hlásat každý, je zaznamenán ve Skutcích 5,42-6,1: „Každý den v chrámě a po domech nepřestávali učit a zvěstovat Krista Ježíše. V těch dnech, kdy přibývalo učedníků ...“. Nebylo možné, aby Petr učil ve všech domech, protože v té době neexistovalo rádio ani televize, ani žádné internetové připojení. Takže víme, že všichni věřící začali hlásat evangelium Ježíše Krista a učit své sousedy. Všimněte si, že nyní církev nerostla přidáváním, ale násobila se. To je poprvé, kdy v knize Skutků nalezneme násobený růst.

Zde však dynamika násobení nekončí. Jakmile věřící zabrali své místo a začali sloužit v církvi (příklad mužů, kteří sloužili vdovám), tak se jejich počet nejen násobil, ale *velmi* vzrostl. To znamená exponenciální růst!

Vysvětlím rozdíl mezi přičítáním (přidáváním) a velkým vzrůstem (násobením), neboli exponenciálním růstem. Řekněme, že jeden pastor získá pro Ježíše každý měsíc 10 000 lidí. To je docela efektivní služba, ne? Asi ano. Víte, jak dlouho by mu trvalo, než by dosáhl celého světa? Odpověď je zarážející: 50 000 let. A to za předpokladu, že by se během té doby nikdo nový nenarodil a nikdo nezemřel! To je více než osmkrát více než běžný život člověka. Nemožné!

Nyní uvedu příklad velkého násobení. Řekněme, že vy získáte pro Pána dva lidi a dovedete je do místní církve. Další měsíc každý z těchto dvou lidí přivede k Pánu další dva lidi a dovede je do sboru. Další měsíc každý z těchto čtyř udělá totéž a další měsíc přivede každý z těch osmi lidí další dva lidi k Bohu a dovede je do církve. Pokud to takto půjde dál, víte, jak dlouho by trvalo, než bychom zasáhli celý svět evangeliem? Pouhých třicet tři měsíců. Ano, správně, méně než tři roky! To je násobení.

Chápete už nyní, proč se v Bibli píše:

To trvalo dva roky, takže *všichni* obyvatelé provincie Asie uslyšeli Pánovo slovo, Židé i Řekové.

(Skutky 19,10)

Všichni obyvatelé! Pokud se v Bibli píše všichni, pak to znamená úplně každého. Nemluvíme zde o městě, ale o celé oblasti. A neměli satelity, televize, rádia, sociální sítě, dokonce ani kola! To je růst násobením, exponenciální růst.

K tomuto velkému růstu násobením je potřeba zdravé tělo věřících. Zdravé tělo tvoří věřící, kteří zapustili kořeny v místní církvi, ve které také slouží (činí například to, že přisluhují u stolů, dělají práci uvaděčů, pomáhají na parkovištích, vítají lidi, chodí do věznic, zapojují se ve službě dětem, a dál. Seznam je velmi dlouhý). Ti, kteří slouží, také získávají lidi v práci nebo místě jejich bydliště a přivádějí je do sboru. Pamatujte, že nám Ježíš řekl, že máme ze všech národů činit učedníky, ne jen obrácené lidi. Ty, kterých se dotkneme, musíme také přivést do církve, aby se vyučili všemu, co Ježíš přikázal (viz Matouš 28,20). K tomu, aby člověk dorostl v plnost Krista, je zapotřebí celé místní tělo se všemi dary, které v něm jsou.

Klíčem je být zasazen v místním sboru. Tam budeme kvést. Pokud si všimnete, Filip byl jedním ze sedmi mužů, kteří měli sloužit vdovám u stolů. Později v knize Skutků však vidíme, že je nazván evangelistou. Jeho služba nyní vzrostla a týkala se mnohých měst: „Druhý den jsme vyšli a přišli do Cesareje. Vešli jsme do domu evangelisty Filipa, *který byl jedním ze sedmi*, a zůstali jsme u něho“ (Skutky 21,8).

I když byl nyní Filip velkým evangelistou a Bůh ho přestěhoval do jiného města, stále o něm mluvili jako o jednom ze sedmi mužů, kteří sloužili vdovám. Služba v místním sboru hraje důležitou roli při naplňování životního povolání. Říkávám lidem: „Možná máte na životě povolání k něčemu velkému, ale nikdy to správně nedozraje, pokud se to nejprve nezrodí tak, že zapustíte kořeny v místní církvi.“

Zopakuji slova žalmisty: ti, kdo „jsou zasazeni v domě Hospodinově, kvetou na nádvořích našeho Boha“ (Žalm 92,13). Přemýšlejte o slově *zasazeni*. Abychom pochopili, jak funguje Boží království, musíme se podívat na zákon setí a sklizení. Ježíš řekl svým učedníkům, že pokud nepochopí princip setí, klíčení a sklizení, nepochopí žádné Jeho podobenství (viz Marek 4,13).

Celé Boží království je totiž: A říkal: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk hodí semeno na zem; v noci spí a ve dne vstává a semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí, nejprve stéblo, potom klas, potom plné obilí v klasu. A když úroda dozraje, člověk hned posílá srp, neboť nastala sklizeň.“

(Marek 4,26-29)

Řekněme, že mám dlaň plnou různých semínek. Všechna jsou semínka ovocných stromů, ale já je nerozeznám. Jediný způsob, jak zjistím, co jsou zač, je, že je zasadím. Jakmile jsou semínka v zemi, tak po nějaké době zjistím, jaké stromy to jsou.

Bůh do každého z nás vkládá předurčené povolání a dary, abychom je naplnili: „Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili“ (Efezským 2,10). „Vždyť dary milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné“ (Římanům 11,29). Podle Ježíše jsou mé povolání a dary v podobě semínka. Když se zasadím do církve, dosáhnu svého Bohem daného osudu. Pokud se nezasadím, budu dary ve svém životě používat k jinému účelu, než zamýšlel Stvořitel. Nenechte se tedy svést úspěchem podle měřítek světa. Možná budete se svými dary velmi úspěšní, ale nebudete je používat v poslušnosti Božímu plánu.

Uvedu několik příkladů: Ve světě je mnoho lidí, kteří mají skvělý hlas a dokážou druhým vehnat slzy do očí. Svůj dar dostali proto, aby oslavovali Boha a nadchli druhé lidi, aby hledali, co se líbí Jemu a po čem touží On. Svůj osud tito lidé nikdy nenaplnili, protože nebyli spaseni nebo nezapustili kořeny do církve.

To je jeden příklad lidí, kteří během svého života nikdy nedošli k poznání Ježíše. Existují však také lidé, kteří své srdce Ježíši dali, ale do církve chodí nepravdělně. Ani ti nenaplnují nejvyšší povolání nebeského království, protože nejsou zasazeni. Možná že měli

ovlivnit život lidí, kteří nejsou ve sboru, a možná, že to do určité míry dokonce činí, ale jejich vliv by byl mnohem větší, kdyby se zasadili do církve.

Člověk může dostat určité dary a používat je tak, jak si myslí, že je to nejlepší, ale stejně jako nepoznáte, o jaký strom jde, když držíte v ruce semínko, pokud zůstane jen semínkem, tak také nepoznáte opravdový Bohem daný osud, pokud nezapustíte kořeny ve sboru. Takto to zařídil Bůh, ne člověk.

Další problém vyvstává, když věřící mění církve, jakmile se objeví nějaký problém. V dnešní době lidé velmi rychle odchází z církve, když vidí, že je něco špatně, zvláště když se to týká vedení. Možná že jde o to, jak vedení celou církev vede. Možná jim vadí, jak se vybírají dary nebo na co se používají peníze. Když se lidem nelíbí, co káže pastor, odejdou. Je příliš odtažitý ... nebo příliš familiérní. Nebo tím problémem může být to, že se člověku nedostává od druhých členů shromáždění dostatek pozornosti. Výčet možností by mohl pokračovat. Místo aby čelili obtížím a zachovávali si naději, utečou tito lidé tam, kde se zdá, že žádný problém není.

Řekněme si pravdu: Ježíš je tím jediným dokonalým pastorem i jediným dokonalým členem církve. Proč tedy v naší západní společnosti před problémy utíkáme, místo abychom jim čelili a snažili se je překonat? Pak chodíme od církve k církvi a hledáme dokonalé vedení nebo dokonalé členy.

Pamatujte však, že místo, kam nás umístí Bůh, je místo, kde nás ďábel chce urazit a dostat nás z něj pryč. Náš nepřítel chce vykořenit muže a ženy z místa, kam je Bůh zasadil. Pokud se mu to podaří, tak uspěl. Pokud neustoupíte, přestože jste uprostřed problémů, zmaříte jeho plány a naplníte ty Boží.

Znovu říkám: Ti, kdo „jsou zasazeni v domě Hospodinově, budou kvést v nádvořích našeho Boha“. Co se stane s rostlinou,

pokud ji každé tři měsíce přesadíte? Kořenový systém se začne zmenšovat a ona nepokvete, ani se jí nebude dobře dařit. Pokud ji budete neustále přesazovat, zemře nakonec šokem.

Mnoho lidí chodí od církve k církvi a snaží se rozvinout své povolání sloužit. Pokud není jejich dar rozpoznán tam, kde je Bůh zasadí, snadno se dostaví urážka. Pokud dojde k něčemu, s čím nesouhlasí, urazí se a odejdou. Odcházejí a obviňují vedení. Jsou zaslepeni chybám svého vlastního charakteru a neuvědomují si, že je Bůh přečišťoval tlakem, pod který se dostali. (To se netýká jen služby, ale také manželství, zaměstnání a dalších vztahů.)

Poučme se z příkladů, které Bůh uvádí na stromech. Když se zasadí ovocný strom do země, musí čelit bouřím, deštům, horkému slunci i větru. Kdyby malý stromek uměl mluvit, asi by řekl: „Prosím, vezměte mě odsud pryč! Dejte mě někam, kde není tak horko a nikdy tam nejsou bouřky!“

Kdyby ho zahradník poslechl, tak by mu v podstatě ublížil. Stromy odolávají horkému slunci a větrným bouřím tím, že zapustí kořeny ještě hlouběji. Nepřízeň, které musí čelit, je v podstatě zdrojem jejich stability. Tvrdé podmínky kolem nich způsobí, že hledají jiný zdroj života. Jednoho dne dojdou do bodu, kdy ani největší bouře nezabrání, aby nesly ovoce. Měli bychom si to uvědomit a neměli bychom se vzpírat tomu, co Bůh dovolí, aby se v našem životě dělo. Je to kvůli tomu, aby nás to posílilo a utvrdilo naše povolání.

Zařetí: Nejste v něčem zapletení?

Posledním důvodem, proč lidé nenajdou své povolání a nenaplní je, o kterém se budeme spolu bavit, je to, že jsou zapletení do různých věcí. Břemena brání lidem, aby běželi a dokončili svůj běh.

Pavel sám o sobě říká:

„Avšak v žádném ohledu si necením své duše víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: dosvědčovat evangelium o Boží milosti“

(Skutky 20,24).

Pavel si byl vědom, jaké je jeho životní poslání. Jak to věděl? Stejně jako Ježíš. A také Petr (viz 2. Petrův 1,14). A stejně tak to vědí i ostatní, kteří hledají Boha, zasadí se do sboru a vytrvají. Pán to zjeví každému, kdo nepovažuje svůj život za důležitější než Boží vůli. V tom je ten klíč. Když se naprosto vzdáme svého života, abychom plnili Boží vytoužený plán, nejenže své povolání objevíme, ale také ho naplníme.

V evangeliích můžeme vidět jeden příklad. Jednoho dne cestoval Ježíš z jednoho města do jiného. „Když šli cestou, kdosi mu řekl: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.““ (Lukáš 9,57).

Člověk, který to vyřkl, byl nadšený, horlivý a upřímný. Chtěl celou dobu následovat Ježíše. Nicméně Ježíš dokáže prohlédnout přes nadšení přímo až k opravdovým motivům srdce. Viděl, že je tento člověk zapleten do mnoha věcí, které by mu bránily naplnit svůj osud, a tak s tím Ježíš jednal a řekl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil“ (Lukáš 9,58).

Tento člověk pravděpodobně hledal útěchu v pozemských jistotách, které měl k dispozici. Asi měl dobrou práci, obstojně velký dům, zajištění do důchodu na pozdější léta. Ježíš na tuto touhu po pozemské jistotě okamžitě přímo zaútočil, když řekl, že On nemá, kam by v bezpečí hlavu složil.

Dovedu si představit tohoto muže i ostatní lidi v davu, jak začali pomalu couvat, až se nakonec vytratili. Možná že ten muž řekl: „Ježíši, budu v našem městě uvaděčem na setkáních, budu hrát ve skupině nebo budu parkovat auta starým lidem, kteří přijedou do

Tvého shromáždění.“ Ale třpyt a pozlátko následování Ježíše se vytratilo a dobrý záměr Mu sloužit rychle vyhasl. A tak se on i mnoho dalších vzdálil s předsevzetím, že budou Ježíše dál podporovat, ale nevydají se službě.

Pak se Ježíš podíval na dalšího člověka, který byl stále horlivý, a řekl: „Následuj Mne.“

On řekl: „Pane, dovol mi, abych odešel *nejprve* pohřbít svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé pohřbít jejich mrtvé; ty však jdi a rozlašuj Boží království.“

(Lukáš 9,59-60)

To je velice tvrdé! Možná si někteří dokonce pomyslí, že byl Ježíš necitlivý a trošku drsný. Musíme však pochopit tehdejší kulturu. Z díla učenců víme, že podle tradice, pokud zemřel otec a prvorozený naplnil svou povinnost jej pohřbít, dostal dvojnásobný díl svého dědictví. Ostatní synové dostali jen jeden díl. Pokud však prvorozený svou povinnost pohřbít otce nevyplnil, dvojnásobný díl dědictví přešel na druhého syna.

Tento člověk měl na mysli peníze. Pravděpodobně miloval být dobře zaopatřený, což by mu nakonec zabránilo následovat Ježíše. Asi by se odklonil nebo by dělal špatná rozhodnutí vedená touhou po penězích a ne po Božím plánu.

Jsem si jistý, že po tomto Pánově příkazu se tento muž, a mnoho dalších, vzdálilo. Odpovídá asi takto: „Ježíši, budu Ti sloužit na konferencích, až přijedeš k nám do města. Budu zpívat ve sboru nebo hrát na bubny. To bych mohl. To bych dělal rád a nebudu Ti za to nic účtovat.“ Nadšení z následování Ježíše se vytratilo. Přestalo to pro toho muže i mnoho dalších být přitažlivé.

Všimněte si, že tento muž neřekl, že Ježíše nebude následovat. Řekl, že bude, ale klíč je v jeho slovech „dovol mi, abych *nejprve*“. Chtěl si být jistý, že to, po čem touží, je zajištěno, než svůj život podřídí a odevzdá Ježíši.

Pokud chceme objevit Jeho plán pro náš život a naplnit ho, nemůže pro nás být nic důležitější než Boží vůle. Viděl jsem bezpočet věřících, kteří ustoupili a přestali být poslušní, protože se nejprve věnovali svým prioritám. Je to smutné, ale minuli své povolání. Musel přijít někdo jiný a naplnit jejich roli. Jak tito lidé obstojí před soudnou stolicí?

Vraťme se k našemu příběhu z evangelia. Dav lidí stále řídne. Objeví se další nadšenec:

Také jiný řekl: „Budu tě následovat, Pane, jen mi *napřed* dovol se rozloučit s těmi, kteří jsou v mém domě.“ Ježíš mu řekl: „Nikdo, kdo vloží svou ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království.“

(Lukáš 9,61-62)

Všimněte si opět slovíčka *napřed*. Je zřejmé, že měl tento člověk velmi blízký vztah ke své rodině, nebo měl doma přítelkyni či přátele. Chtěl své rozhodnutí následovat tohoto muže z Galileje konzultovat s nimi. Jeho příliš blízké vztahy by byly tím rozhodujícím faktorem, který by určoval, jak by Ježíši sloužil. A tak to Pán přímo konfrontoval a řekl, že by pro službu v Božím království nebyl způsobilý.

Úplně vidím, jak se tento člověk vzdálil a spolu s ním další, velká skupina lidí. Dokonce i slyším, jak řekl: „Ježíši, jsem velmi dobrý v jednání s lidmi a ve vztazích s veřejností. Můžu být pro tvou službu konzultantem a sehnat Ti opravdu skvělé zaměstnance. Také Ti zajistím místní konferenční sál pro setkání, až se zase vrátíš

k nám do města. A až přijdeš, vezmu si na starost všechny uvaděče a pomocníky a ostatní, kteří budou na tom setkání zapojeni. Kdyby bylo potřeba, dokonce i já budu uvádět lidi k sedadlům. Budu tam pro Tebe!“

Je pravděpodobné, že asi v takovém okamžiku viděl Ježíš, jak se ohromný dav nadšených následovníků smrskl na asi sedmdesát. Na začátku jich bylo možná tisíc, ale okamžitě a přímo jednal se třemi hlavními oblastmi, do kterých jsou lidé zapleteni a které jim brání naplnit svůj osud: bezpečí, peníze a vztahy. (Jsou i další oblasti, které nás polapí. Například potěšení, touha po věcech, které nejsou v Božím záměru, a tak dále. Ze zkušenosti ale vím, že toto jsou ty tři hlavní.)

Když čteme evangelia, většinou mineme životně důležitý citát v Lukáši, protože přechází do další kapitoly. Pamatujme však, že evangelium Lukáše je původně jeden dlouhý dopis. Církev později přidala kapitoly a verše kvůli snadnějším odkazům. Poslyšte, co říká Lukáš dál:

Potom určil Pán ještě jiných sedmdesát dva a poslal je před sebou po dvou do každého místa a místa, kam měl sám jít. Říkal jim: „Žeň je velká, dělníků je však málo. ...

(Lukáš 10,1-2)

V těchto verších se toho ukrývá mnoho. Zaprvé se podíváme na slovo „Potom“. Musíme se nutně zeptat: „Po čem?“ Odpověď zní: „Potom, co Ježíš viděl, jak se zástup zmenšil na zbytek lidí.“ To byli ti, již zůstali a říkali si: „Je mi jedno, co to bude stát. Budu Ho následovat. Jsem ochotný a udělám to!“ Slyšeli, jak Ježíš konfrontoval bezpečí, peníze i záležitost vztahů, a rozhodli se, že ničemu z toho nedovolí, aby je zastavilo a zabránilo jim naplnit svůj osud v Bohu.

Pak Ježíš určil nových sedmdesát členů týmu, což jsou pravděpodobně ti jediní, již zůstali. Slova určit a vyvolit se v Novém Zákonu používají jako synonyma. Člověk, kterého určili, je tím, koho vyvolili, a člověk, kterého vyvolili, je také tím, kterého určili. Ježíš v evangeliu Matouše vyřkne konkrétní výrok na dvou místech. Pokud stejný výrok totožně zopakuje na dvou různých místech téhož evangelia, pak mu musíme věnovat pozornost. Zde je Jeho výrok: „Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných“ (Matouš 20,16; 22,14).

Mnoho je pozvaných. Kolik? Abychom byli přesní, tak každý. Každý věřící má na svém životě povolání a dostal dary, aby je naplnil. Avšak, a to vás možná bude šokovat, jen málo je vyvolených neboli určených, aby to povolání naplnilo. Proč je jich určeno jen málo? Protože jen málo se vzdá svých vlastních tužeb, svého bezpečí, chtějíce po penězích, vztahů, jež je brzdí, a tak dále, aby naplnili povolání, které na svém životě mají.

Všimněte si, že Ježíš řekl: „Žeň je velká, dělníků je však málo“ (Matouš 9,37). Není to chyba Boha, že naše generace není zasažena evangeliem, neboť Bůh „chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy“ (1. Timoteovi 2,4). My jsme ti, kteří se budeme muset postavit před soudnou stolicí a vydat počet z toho, proč naše generace zasažena nebyla. Pokud jsme své povolání naplnili, nebudeme souzeni. Pokud jsme se však zapletli do různých věcí a dovolili, aby nás zastavily, pak bude náš soud nemilý.

Možná namítnete: „Ale já jsem jen jeden z mnoha.“ Co kdyby vám játra řekla: „Já jsem jen nedůležitá část těla. Nikdo si mne nevšímá, ani neví, že funguju. Takže si budu dělat, co chci já, ne to, k čemu jsem byla stvořena.“ Jak jistě víte, bez jater by mělo tělo vážný problém. Co kdyby si to řekly plíce, nebo noha, či chodidlo nebo jiná část těla? Stejně jako je důležitá každá část v těle, je důležitý i každý člen v církvi.

Skutečnost je děsivá. Ježíš nám říká, že je jen málo těch, kdo naplní svůj osud dělníků při stavbě Božího domu. Každý věřící je povolán stavět, ale jen málo z nich to naplní. To znamená, že většina lidí, kteří se postaví před soud věřících, utrpí ztrátu a nezískají slavné odměny.

Vím, že to nejsou dobré zprávy. Mám však i dobrou zprávu: můžete začít i teď. Můžete padnout na kolena a modlit se a prosit Boha, aby vám odpustil všechno, čemu jste dovolili, aby vás brzdilo v poslušnosti Jeho vůli pro váš život. Pak můžete jít kupředu krok za krokem. Smith Wigglesworth, velký evangelista 20. století, začal sloužit Bohu až v padesáti letech. Ani pro vás ještě není pozdě.

Pamatujte na klíče k budování. Zaprvé: hledejte Boha ve víře. Zadruhé: zapusťte kořeny v místní církvi, kterou vám Bůh ukáže. Tam zůstaňte podřízeni a poslušní vedení. A zatřetí: zbavte se všeho, co by vás svázalo a brzdilo. Když vám Bůh ukáže, jaká břemena vás brzdí, poproste o Jeho meč, abyste roztáli pouta, jimiž svazují vaši duši nebo tělo. Jeho milost je dostatečná k tomu, aby vás osvobodila.

Odměna v plnosti ¹

Než se přesuneme k další kapitole, chtěl bych ještě něco říct závěrem. Je mnoho lidí, kteří nikdy nezačali budovat Boží království nebo sešli z této cesty. Nechali se zlákat dočasným pozlátkem: bohatstvím světa, chtíčem po moci, vlivu či potěšení, uznání od lidí. To vše vyprchá. Nenechte se ošálit, svézt z cesty ani pomýlit. Zůstaňte zaměřeni. Máte v Kristu svůj úkol. A vaše práce se musí udělat.

Budou lidé, jejichž dočasné nebo dokonce celoživotní dílo nevytrvá. Bude roztrháno, a tudíž se nestane součástí Božího věčného domu. Dokážete si to představit?

Abych nastínil, jakou váhu má můj předchozí výrok, vrátím se k příběhu o našem domě na klíč. Protože jsem na stavbu chodil téměř denně, znali mě všichni dělníci docela dobře. Říkali mi „kazatel“.

Když jsem se každý den blížil k místu stavby, hrál na plné pecky rock, který dělníci poslouchali. Jakmile mě zahlédli, jeden z nich vždy rychle běžel k rádiu a vypnul ho. Uvnitř jsem se musel usmát úctě, kterou měli před Bohem. Pak jsme si všichni chvíli povídali. Některé naše rozhovory byly opravdu zajímavé. A byla to skvělá příležitost ke službě.

Vzpomínám si, že mi jednou jeden z nich začal vyprávět o nádherném domu, na jehož stavbě kdysi pracoval. Všichni se rozzářili a každý přidal i svůj kousek vyprávění. Bylo vidět, jak ohromně šťastní byli, že se mohli účastnit tak velkolepého díla. Vůbec se nestyděli, jen měli radost z práce, která přinášela užitek jiné rodině. Takovou radost znají i ti, kteří rádi pozorují krásné domy.

Pojďme ještě kousek dál. Dovedete si představit, jak se asi cítili lidé, kteří postavili Bílý dům ve Washingtonu? Představte si, jak se jednoho dne vrátí domů ze školy dítě jednoho z nich a řekne, že se ve škole učili o nejslavnějším domě ve Spojených Státech. Pak nadšeně mluví o tom, že tam pojedou se třídou na výlet.

Dovedete si představit, s jakým nadšením otec vypráví svému dítěti, že přesně tento dům stavěl? Dokážete si představit, jak se cítí, když se připojí k třídě svého potomka, aby s nimi navštívil dům na Pennsylvania Avenue číslo 1600? Umíte si představit nadšení a hrdý výraz ve tváři jeho dítěte, když ostatní spolužáci zjistí, že hrál roli při stavbě domu, kde nyní bydlí prezident Spojených Států?

Něco obdobného platí i o nás. Nepracujeme však na domě, který nakonec spadne a bude nahrazen něčím jiným. Pracujeme na domě, který bude navěky a navždy středobodem celého vesmíru. Ano! Vzpomeňte na slova proroka Micheáše: „a mnohé národy přijdou a řeknou: Pojdte a vystupme na Hospodinovu horu, do *domu* Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách. Vždyť ze *Sijónu* vyjde zákon a Hospodinovo slovo z Jeruzaléma“ (Micheáš 4,2).

Kolem tohoto domu se točí veškeré dění vesmíru. Z něj bude vycházet moudrost a zákony, jež budou vládnout všemu stvoření. A to nejnádhernejší je, že bude stejně tak překrásný o deset trilionů let později jako v den, kdy bude dokončen.

Je jeden skvělý služebník evangelia, který byl věrný až do konce. Efektivně sloužil víc než šedesát let a pro svou odměnu si odešel blízko přelomu tisíciletí. Rok poté, co odešel, jsem cestoval do velkého sboru na středním východě Států, kde se vedoucí chval a uctívání sdílel o to, že mu dal Pán živý sen. Ve snu byl v nebi a setkal se tam s tímto velkým služebníkem. Povídal si s ním. S ohromným úsměvem na tváři vedoucímu chval řekl: „Je to mnohem lepší, než jsem si kdy představoval.“

Povídali si o pravdách a událostech. Pak se tento služebník otočil a ukázal na svou část díla na Sijónu. Byla ohromná. Vliv tohoto věrného muže šel mnohem dál, než si kdy dokázal představit. Jeho dílo tam bylo přímo před ním. Mohl na své dílo ukázat stejně tak, jako mi dělníci na stavbě vyprávěli o tom, čím přispěli oni. Není to nádherná věčná odměna?

Jen si představte, že budete moct po celou věčnost ukazovat nejen svým potomkům, ale také zástupům národů a lidí, kteří se přijdou podívat na přeslavný Boží dům, jenž se jmenuje Sijón, to, čím jste ke stavbě přispěli vy! Dovedete si představit, jak si lidé prohlíží Boží dům a povídají si o jeho kráse a o tom, co jste postavili vy?

Podívejme se na to i z druhé strany. Řekněme, že nebudete mít nic, co byste ukázali, protože jste dílo nedokončili správně. Dovedete si představit, jak za vámi chodí potomci nebo předkové, aby si prohlédli vaše dílo, a vy jim nemáte co ukázat? Dokážete si představit, jak přicházejí národy, aby zhlédly, co jste postavili, a vy jim po celou věčnost nemáte co ukázat, protože vaše dílo shořelo, bylo zbořeno a nahradili ho dílem jiného? Vzpomeňte na Pavlova slova z překladu The Message:

Pokud vaše dílo projde kontrolou, dobrá. Pokud ale ne, bude tato část budovy stržena a začne se stavět znovu.

(1. Korintským 3,14-15)

To je vskutku věčná ztráta. Je to smutné, ale je to pravda. Milí přátelé, nechci, aby se vám to stalo. Ani Bůh to nechce. A vy se nyní můžete rozhodnout, že se vám to nestane. Bůh vám dal milost stavět Sijón. Jak říká apoštol Jan:

Dávejte si pozor, abyste nepřišli o to, na čem jsme pracovali, ale abyste dostali *plnou odměnu*.

(2. Janův 1,8)

Bůh sám to učinil tak, aby každé Jeho dítě dostalo příležitost přijmout plnou odměnu za budování Božího domu. Vaše práce nemusí nikdy vyblednout, nemusí zchátrat ani nemusí být nahrazena něčím jiným. Pokud se budete spoléhat na Boží milost a stavět dobře, budou vaše dílo obdivovat zástupy andělů a lidí navěky a navždy.

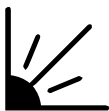
OTÁZKY K DISKUZI:

5. ČÁST: 11. – 12. KAPITOLA

1. Víme, že Bůh nepotřebuje, abychom pro Něj něco udělali, ale přesto chce, abychom s Ním spolupracovali. Co nám to o Něm říká? Co nám to říká o Jeho království? A co o nás samotných?
2. Žalm 139,16 nám říká, že Bůh zapsal každý okamžik našeho života do své knihy ještě předtím, než jsme se vůbec narodili. Jak můžeme poznat, co Bůh do našeho jedinečného příběhu napsal?
3. Je možné (a snad i snadné) zaobírat se v životě zdánlivě dobrými věcmi a přitom minout to, k čemu jsme byli povolání. Je něco, čemu jste ve svém životě dovolili usnout a odložili jste to stranou kvůli strachu nebo odrazení? Nyní můžete znovu hledat Boha a prosit Jej, aby to obnovil.
4. Ve 12. kapitole jsme se bavili o třech klíčích, jak upevnit život v souladu s Boží vůlí: hledat usilovně Boha, zasadit se v Jeho domě, osvobodit se od toho, co mě brzdí. Která z těchto oblastí se vás osobně nejvíce dotýká? Jak v nich můžete růst?
5. Na věčnosti můžeme přijmout plnou, částečnou nebo žádnou odměnu. Co je pro vás tou plnou odměnou?

6. ČÁST

13. KAPITOLA

ROZHOJŇOVAT

„Žnec již bere odměnu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozséváč i žnec. Neboť v tom je pravdivé přísloví, že jiný rozsévá a jiný žne.“

- Jan 4,36-37

Ten, kdo sází, i ten, kdo zalévá, jsou jedno, každý však dostane svou vlastní mzdu podle své námahy.

-1. Korintským 3,8

Ti, kdo věrně staví Boží dům, přijmou dobrou věčnou odměnu. Za naši práci budeme odměněni jednotlivě. Přesně podle našeho díla. Každý máme jinou zodpovědnost, ale všechna ta různá povolání vedou ke stejnému výsledku: ovlivňují na věčnost život druhých lidí.

Mnoho lidí si myslí, že jen služebníci, kteří se veřejně dotkli miliónů životů, budou stát v nebi v předních řadách při rozdělování odměn. Není to však pravda. Bůh neodměňuje jako člověk. Odměňuje podle spravedlivých skutků poslušnosti. Kdyby odměňoval podle lidských měřítek, byla by celá služba jen o tom dosáhnout podnikatelských výsledků. A jak jsme viděli v posledních dvou kapitolách, o to vůbec nejde. Bůh soudí a odměňuje podle toho, k čemu jsme byli povolání a k čemu nás On vybavil.

Vybavení milostí

V roce 56 n. l., asi deset let předtím, než Pavel dokončil svůj běh, napsal, že je tím „nejmenším z apoštolů“ (1. Korintským 15,9). Těm, kdo studovali církevní historii, může se to zdát divné. Pavel

ovlivnil celý známý svět a dosáhl toho pro Boží království víc, než kdokoli jiný v jeho době. Není pochyb o tom, že to byl největší apoštol své doby. Jak tedy mohl prohlásit něco takového? Přeháněl? To není možné. Když člověk píše Bibli, nemůže lhát. Duch Svátý by takové prohlášení dovolil pouze v případě, že Pavel opravdu věřil, že tomu tak je.

Odpověď nalezneme, když budeme číst dál: „*Boží milostí jsem to, co jsem. A jeho milost, kterou mi prokázal, nebyla marná, vždyť jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní - nikoli já, nýbrž Boží milost, která byla se mnou*” (1. Korintským 15,10).

Je zajímavé, že Pavel uznává, že toho dosáhl mnohem víc než ostatní, a přesto se považoval za nejmenšího z nich. Vysvětlení tohoto zdánlivého protikladu najdeme v jeho vlastních slovech. „Boží milostí jsem to, co jsem“. Pavel byl schopen oddělit sebe od všeho, co udělal Bůh skrze něj. Byl si plně vědom, že k Božímu povolání na svém životě nemůže vůbec nic přidat, ani že by mohl něčeho dosáhnout bez schopnosti, kterou dostal. To vše lze shrnout jedním slovem: *milost*. A platí to pro všechny věřící, když mluvíme o jejich povolání.

Uvedu příklad z vlastní zkušenosti ve službě. Knihy, které jsem napsal, nyní existují ve více než devadesáti jazycích po celém světě. Jejich počet překročil multimiliony a svědectví o změněném životě se nedají ani spočítat.

Častokrát ke mně přicházejí lidé a ptají se mě na mé tajemství úspěšného psaní. Uvnitř se musím zasmát a vzpomenout, jak hrozný student angličtiny a příšerný pisatel jsem byl, než se v mém životě zjevila Boží milost. Trvalo mi hodiny napsat dvoustránkovou slohovou práci. Připadalo mi, že jsem vytrhal polovinu sešitu, než jsem vůbec dal dohromady první odstavec. Když nyní píšu, slova ze mě jen plynou. Víc než kdokoli jiný vím velmi dobře, Kdo tyto knihy píše. Já jsem v podstatě jen ten první člověk, který si je přečte.

Jednou se mnou dělali rozhovor na národní televizi. Hlavní téma bylo poselství v knihách, které jsem napsal. Jak však show pokračovala, začal se moderátor zaměřovat víc na mě a na to, co jsem dosáhl, než na ta poselství. Začal jsem se cítit velmi nepohodlně a uvnitř jsem hledal radu Ducha Svatého. Chtěl jsem změnit hlavní zaměření rozhovoru.

Během okamžiku došlo k přestávce v naší konverzaci. Byla to dokonalá chvíle k tomu, abych přednesl slovo, které mi Duch Svatý dal. Citoval jsem slova Šalomouna: „Poznal jsem, že všechno, co Bůh činí, to je pro věčnost; není možné k tomu nic přidat a není možné od toho nic ubrat. Bůh to udělal, aby lidé měli před ním bázeň. To, co je, je odedávna, i co má být, už dávno bylo. Bůh posoudí to, co pominulo“ (Kazatel 3,14-15).

Pak jsem řekl: „Tam venku je bezpočet pastorů a služebníků, kteří dělají, k čemu je Bůh povolal. Někteří se starají o sbory se třemi sty členy někde na venkově. Jiní slouží ztraceným a zraněným v rozvojových zemích. Zaseli svůj život do misijního pole. Jiní pracují v městech a věnují denně svůj život těm, o kterých si mnozí myslí, že jsou bezcenní. Další lidé slouží Bohu věrně v oblasti podnikání. Mohl bych pokračovat dál. Pravděpodobně se nikdo z nich nedostane do vašeho pořadu, ale mnoho z nich bude stát v nebi v předních řadách, protože byli poslušní a udělali, k čemu byli povolání. A udělali to s čistými motivy.“

Pokračoval jsem: „Co se týče mne, Bůh mne povolal, abych pro Něj dělal tuto konkrétní práci. Dotkla se mnoha lidí. Proto jste mne do tohoto pořadu pozvali. Nicméně nemůžu k tomu, k čemu mě povolal, přidat vůbec nic. Svou vlastní schopností to nedokážu zvětšit, rozšířit ani zkrášlit. Jediné, co bych dokázal, je zničit to. A to ve mně budí bázeň!“

Atmosféra ve studiu byla najednou okamžitě vážná. Člověk, který se mnou vedl rozhovor, má také mezinárodní službu. Zaregistroval, co jsem řekl, a po zbytek pořadu se zaměřoval opět na službu lidem.

Platí to o každém. Možná jste byli povolání k tomu, abyste byli manželkou a matkou dětí. Nebo abyste sloužili v dětské službě v místním sboru. Možná k tomu, abyste se doma v pokojíku přimlouvali. Pokud to budete dělat věrně až do konce, pak budete za svou poslušnost štědře odměněni. Možná jste byli povolání ke službě ve vězení, k tomu, abyste se dotýkali lidí ve sféře podnikání, nebo abyste na dílo služby dávali velké finanční obnosy. Pokud to budete činit věrně až do konce a budete to dělat ze srdce jako pro Pána, budete odměněni stejně jako evangelista, který věrně získával zástupy.

Seznam je bez konce. Osobně věřím tomu, že v prvních řadách v nebi uvidíme mnohem více matek, podnikatelů, dělníků a podobných, kteří dostanou od Pána ty největší odměny.

Boží armáda na zemi

Církev Ježíše Krista je Boží armádou na zemi. Všichni máme určité vojenské hodnosti a postavení, ale i dary, abychom svou misi splnili. Před mnoha lety Bůh probudil mou manželku a ukázal jí v Duchu tuto ohromnou armádu. Bylo to ve čtyři hodiny ráno, ale okamžitě vstala a šla mi říct, co ve vizi viděla.

„Johne“, řekla mi, „byla to armáda, kde každý znal svou hodnost, postavení i zodpovědnost. Pochodovali v dokonalém řádu a v jejich řadách byla prázdná místa. Viděla jsem, jak se tam přidávají lidé. Viděla jsem i tebe a sebe, jak na svém místě pochodujeme vpřed. Nikdo se nemusel dívat na ty druhé. Všichni věděli, kam pochodovat. Všichni byli v dokonalé jednotě, protože hleděli na svého Pána.“

Pak řekla něco, co zaujalo mou pozornost. „Nikdo nikomu jeho postavení nezáviděl. Všichni byli spokojeni sloužit na místě, které pro ně Pán stvořil.“ Zaregistrovali jste to? V té armádě nikdo nikomu nezáviděl jeho místo ve službě. Všichni byli spokojeni a šťastní pracovat na svém vlastním místě.

Mějme to na mysli a vraťme se k našemu příkladu o domu na klíč. Bible říká: „Dům se vybuduje moudrostí“ (Příslaví 24,3). Jsou dva druhy moudrosti, kterými můžeme stavět. Jedna je moudrost, která je shůry, a ta druhá ne.

Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže dobrým způsobem života své skutky v *moudré* tichosti. Máte-li však v srdci hořkou *závist* a *soupeření*, nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není *moudrost* sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. Vždyť kde je *závist* a *soupeření*, tam je zmatek a kdejaká špatná věc.
(Jakubův 3,13-16)

Nehledě na to, co uděláme, nebo na to, jak dobré to je, pokud nás k tomu pohání *závist* nebo *soupeření*, stavíme pomocí tělesného, nebiblického a démonického, což nebude odměněno zcela určitě.

Websterův slovník definuje *závist* jako „pocit nespokojenosti či žádostivosti a chtivosti po výhodách, úspěchu, majetku, atd. druhého člověka“. 1 Pokud se na Boží povolání budeme dívat očima světa, pak je *závist* nevyhnutelná. Pavlovi někteří kazatelé záviděli povolání a jeho životní úkol. Napsal: „Někteří sice hlásají Krista také ze *závisti* a *řevnivosti*, jiní však i z dobré vůle. Jedni z lásky, neboť vědí, že jsem tu k obraně evangelia, druzí *zvěstují* Krista *ze sobectví* ...“ (Filipským 1,15-17).

Tito služebníci nebyli spokojení s povoláním, které na jejich život vložil Bůh. Toužili po Pavlových úspěších. Jejich *závist* poháněly jejich vlastní *sobecké ambice*. Ambice je horlivá a silná touha něčeho dosáhnout. Když je *sobecká*, důležití jsme my a ne dobro ostatních. Takový motiv přinese jedině chaos, svár a otevře dveře každé špatnosti.

Zbožná moudrost však vypůsobí *horlivost pro Boží království, ne sobeckou ambici*. Bude budovat podle přání Hlavního Stavitele a bude mít na srdci stejné touhy. Ty budou celou práci motivovat. Můžeme se dočíst této moudrosti: „ Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky“ (Jakubův 3,17).

Boží moudrost je zaprvé čistá. Jinými slovy nemá dvě tváře, nemá vnější podobu zbožnosti, která by uvnitř obsahovala závistivé a sobecké motivy. Jejím motivem je být věrná Pánu a přijmout Jeho úkoly s radostí. Cílem není stát se největším, ale být poslušným povolání. Přinese nám radost, když uvidíme, jak Boží království roste, ať už to bude naším přičiněním nebo práce někoho jiného.

Zbožná moudrost se vždy zaměřuje na dobro druhých lidí, ne sama na sebe. Je pokojná, mírná, není arogantní ani kritická. Nemá touhu ovládat druhé. Hlavním motivem této moudrosti je vidět, jak ostatní krácejí ve zbožnosti a naplňují svůj osud. Jsou lidé, kteří milují službu a dokážou snést lidi. Pak jsou lidé, kteří milují lidi a na svou službu pohlížejí jako na nástroj, jak jim sloužit. Ta druhá skupina je vedena zbožnou moudrostí.

Dalším znakem zbožné moudrosti je *podřízení*. Když jsme spokojeni se svým povoláním, podřídíme se přímo Bohu a také autoritám. Dokážeme spatřit celou stavbu Božího domu a víme, že je jen jediný Architekt, Designér i Stavitel, který všemu velí. On předal svou autoritu, své schopnosti a úkoly různým jednotlivcům ve své církvi. Ti, kteří budou před soudnou stolicí štědře odměněni, jsou ti, kdo zůstali podřízení těm nad nimi. Pomocní pastoři, kteří přispěli k rozdělení sboru, zaměstnanci, kteří si vybudovali své vlastní podnikání, zatímco brali plat od svého zaměstnavatele, a tak dále, ti všichni utrpí obrovskou škodu, i kdyby měli ve své vzpouře ohromné výsledky.

Nedovolte, aby vás výsledky svedly. Je možné mít ohromné výsledky, a přesto být ve vzpouře vůči Boží autoritě. Podívejte se na Mojžíše. Pán mu řekl, aby promluvil ke skále, že z ní zázračně vyjde voda. Neposlechl. Místo toho do skály udeřil. Voda přesto vyšla. A bylo jí dost, aby se z ní napily tři milióny lidí na poušti. Lidé si pravděpodobně říkali, když ji pili: „No teda! Bůh Mojžíše opravdu slyší. Ten má ale moc!“

A přesto si Bůh zavolal Mojžíše stranou, když se napili, a řekl mu, že nevstoupí do zaslíbené země, protože neposlechl. Mojžíš měl výsledky. Dokonce zázračné výsledky. Ale výsledky nejsou ukazatelem úspěchu. Tím je poslušnost. Zbožná moudrost pramení z bázně před Bohem, která si váží Boží vůle víc, než čehokoli nebo kohokoli jiného. Ti, již mají bázeň před Hospodinem, jsou naprosto odevzdaní i Jeho autoritě.

Vraťme se k vizi mé manželky. To ráno mi řekla: „Johne, všichni ti vojáci měli naprosto stejnou tvář.“ Jinými slovy to byla armáda bez tváře. To ukazuje, že Bůh nemá místo pro superstar. Když to pochopíme, pomůže nám to nezávidět si navzájem své místo v církvi nebo nevzbouřit se proti autoritě, abychom získali vyšší postavení. Naše povýšení přijde shůry jediné, pokud zůstaneme zasazeni.

Různé úrovně

V evangeliích najdeme dvě podobná podobenství, která však ukazují jinou pravdu ohledně soudu u soudné stolice. Jsou to podobenství o talentech a podobenství o hřivnách. V prvním podobenství, v tom o talentech, se zdůrazňuje, že ne všichni věřící dostávají stejnou úroveň povolání a darů. Ježíš řekl:

„Je to totiž jako s člověkem, který se chystal odcestovat: zavolal své otroky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět talentů, druhému dva, třetímu jeden, každému podle jeho schopností, a ihned odcestoval.

(Matouš 25,14-15)

Člověk, který odcestoval do daleké země, představuje Ježíše. Služebníci neboli otroci představují nás. Talent je jednotka peněz. Protože je to však podobenství, talent pravděpodobně představuje něco jiného.

Jednou možností je, a já osobně věřím, že je to pravda, že talent představuje úroveň našeho povolání a darů. Jsou například konkrétní jednotlivci, jejichž služba zasahuje národy, služba jiných zasahuje města, a pak jsou další, kteří slouží na domácích skupinkách uvnitř sboru. Někteří spisovatelé mají dopad na milióny, jiní na tisíce a další jen na stovky. Jeden člověk, který má dar vedení, může vybudovat službu na úrovni megasboru, zatímco jiný se zvládne postarat o sbor pouze střední nebo malé velikosti. Jsou podnikatelé a podnikatelky, jejichž podnikatelské schopnosti jim umožní vybudovat byznys, který do Božího království přináší stovky tisíc. Jiní mají byznys, který přináší milióny, a další mají schopnost vybudovat několik společností, které přinesou do Božího království miliardy a miliardy.

Zpět k podobenství. Všimněte si v něm dvou důležitých věcí. Zaprvé všichni služebníci něco dostali, což nám ukazuje, že v církvi není ani jediný člověk, který by ve svém životě neměl povolání (spolu s příslušnými dary). Zadruhé vidíme, že různé úrovně povolání a darů dostává každý služebník podle svých schopností. Musíme však mít na paměti, že naše schopnosti nám dává Bůh. Nemáme nic, co by mělo hodnotu, co bychom nedostali, neboť Bible říká: „Vždyť kdo ti dává vyniknout? Co z toho, co máš, jsi nedostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nedostal?“ (1. Korintským 4,7)

V tomto podobenství služebník s pěti talenty (povoláním a dary) zdvojnásobil svou investici. Člověk se dvěma talenty učinil totéž. Osobně jsem přesvědčen, že to ukazuje, že i když nám Bůh dává dary, musíme spolupracovat a být aktivní, abychom přinesli zpět to, po čem touží.

Muž, který dostal jeden talent (povolání a dar), mohl mít pocit, že to, co mu bylo svěřeno, není důležité. O svém pánu si myslel, že je nespravedlivý, neskromný a přísný. Možná si pomyslel: *Proč jsem dostal méně než ti ostatní? Proč oni dostali vliv nad národy a městy? Proč mají schopnost kázat, zpívat, psát a já ne? Proč moje společnost nebyla tak úspěšná jako jejich, abych mohl dávat tolik jako oni?* A tak dále. A tak svůj talent skryl. Nenaplnil své povolání. Použil svůj dar sám pro sebe nebo v oblastech, které nepřinesly užitek pro Boží království.

Po dlouhé době se pán služebníků vrátil a chtěl s nimi srovnat účty. První dva, kteří zdvojnásobili, co jim bylo svěřeno, byli odměněni stejnými slovy chvály: „Dobře, otroku dobrý a věrný, byl jsi věrný nad málem, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána“ (Matouš 25,21). Ten, kdo dostal pět talentů (službu na vyšší úrovni), nebyl odměněn víc než ten, kdo dostal dva. Oba dva byli totiž věrní a pilní. To opět potvrzuje, že Bůh vyžaduje jen to, abychom byli věrní v tom, co nám dá.

Služebníkově s jediným talentem se dostalo přísného pokárání. Pán nařídil, aby mu vzali to, co mu svěřil, a dali to jednomu z těch prvních dvou služebníků. Nevěrný služebník utrpěl velkou škodu, zatímco ten, kdo byl věrný, dostal ještě víc.

Při této příležitosti si vzpomínám na rok 1992, kdy mi Bůh řekl, abych začal psát. Téměř jsem se v nevěře rozesmál. Nevěřil jsem tomu, co jsem během modlitby uslyšel. Nesnášel jsem sloh! Kdyby mi někdo řekl, že napíšu knihu, vysmál bych se mu, co by mi síly stačily.

O deset měsíců později však za mnou během dvou týdnů přišly dvě ženy a obě dvě mi přinesly stejné prorocké slovo: „Johne, pokud nesepíšeš, co ti Bůh dal, abys napsal, pak dá to poselství někomu jinému a ty za to budeš souzen.“ Trásl jsem se a vykročil ve víře. Zbytek už je minulost. Kdybych neposlechl, napsal by tato poselství někdo jiný. Já bych přišel o talent, který jsem dostal.

Rozmnožit, co jsme dostali

Hodně jsem zmiňoval fakt, že člověk nemůže nic přidat k svému povolání či daru. Nyní obraťme pozornost k rozmnožení toho, co má každý věřící. Podobenství o hřivnách, které je podobné tomu o talentech, ale přitom naprosto jiné, nám přináší tuto pravdu:

Proto řekl: „Jeden urozený člověk odešel do daleké krajiny, aby se ujal kralování a pak se vrátil. Zavolal deset svých otroků, dal jim deset hřiven a řekl jim: „Hospodařte s nimi, dokud nepřijdu.““
(Lukáš 19,12-13)

Hřivna je stejně jako talent jednotka peněz. V tomto podobenství však dostává každý služebník stejnou částku, každý jednu hřivnu. Proto hřivna nepředstavuje úroveň povolání a darů, jako tomu bylo u talentů. Hřivna zde představuje pravdu Božího Slova, naši základní víru, lásku Boží, která byla rozlita do našeho srdce, a požehnání přicházející ze smluvního vztahu s Bohem, které dostává každý věřící. Každý člověk dostal stejnou míru. Nikdo nedostal na začátku nic navíc.

Toto podobenství mluví o tom, co každý z nás věřících máme v Kristu. Bible říká: „A tak ať se nikdo nechlubí lidmi. Vždyť všechno je vaše“ (1. Korintským 3,21). A také: „Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu“ (Efezským 1,3). Tato požehnání jsou v Kristu naše, ale je to naše víra, která je zhmotní zde na zemi. A naše poslušnost, modlitby a dávání způsobí, že se rozmnoží. Proto tento urozený člověk, který představuje Ježíše, říká svým služebníkům (což jsme my): „Hospodařte s nimi, dokud nepřijdu.“ Máme vzít, co jsme dostali, a rozmnožit to k Boží slávě.

Podívejme se na výsledky, jichž tito služebníci dosáhli:

„A stalo se, když se jako král vrátil, že si dal zavolat ty otroky, kterým svěřil peníze, aby se dověděl, kolik vydělali. Přišel první a řekl: ‚Pane, tvoje hřivna vynesla deset hřiven.‘ Řekl mu: ‚Výborně, dobrý otroku, protože jsi v nejmenší věci byl věrný, měj pravomoc nad deseti městy.‘ Přišel druhý a řekl: ‚Tvá hřivna, Pane, získala pět hřiven.‘ Také tomuto řekl: ‚I ty buď vládcem nad pěti městy.‘ A přišel jiný a řekl: ‚Pane, hle, tvá hřivna, kterou jsem měl uloženou v šátku.“

(Lukáš 19,15-20)

Urozený muž posledního služebníka přísně pokáral a odebral mu hřivnu. Dal ji pak tomu, který ji rozmnožil na deset dalších. Pán řekl: „Pravím vám, že každému, kdo má, bude dáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má“ (verš 26).

V tomto podobenství mluví Ježíš pouze se třemi z deseti služebníků. Důležitý rozdíl v tomto podobenství tkví v tom, že každý člověk začal se stejným obnosem. Jeden jej však zdesetinásobil, další zpětínásobil a třetí jej neznásobil vůbec. Také vidíme, že odměna se odvíjí podle toho, jak efektivně který služebník hospodařil. Jejich úspěch byl rozhodující faktor, který určil, nad kolika městy budou vládnout.

To, jak znásobíme neboli rozhojníme to, co jsme dostali, rozhodne o tom, kolik autority dostaneme v tisíciletém království a v novém nebi a na nové zemi. Věrní budou vládnout s Kristem, ale nebudou mít všichni stejnou autoritu. Naše píle zde rozhodne o tom, do jaké míry budeme s Kristem vládnout po celou věčnost. Všichni začínáme na stejné startovací čáře s jednou hřivnou. Takže věrná manželka a matka, která pilně slouží v církvi, má stejnou šanci získat tutéž odměnu jako evangelista, který získává pro Krista stovky tisíc lidí.

Toto podobenství ukazuje, že měl každý služebník potenciál svou hřivnu mnohonásobně rozmnožit. My ve svém osobním životě můžeme ovlivnit Boží království a budovat je tak moc nebo tak málo, jak chceme. Rozhodnutí je na nás. Ve skutečnosti jsme v určitém směru omezeni. Možná se při tomto výroku ušklíbnete. Rád bych jej však vysvětlil na příkladech. Je mnoho lidí, kterým mohu něco dát, ale jen málo z vás opravdu otevře dveře svého srdce a přijme tento duchovní princip. Než se podíváme na ty příklady, přečtěme si nejprve Petrova slova:

Milost ... kéž se vám rozhojní v poznání Boha a Ježíše Krista, našeho Pána. Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal vlastní slávou a mocí.

(2. Petrův 1,2-3)

Milost se může v našem životě *rozhojňovat*. Jakub říká: „Dává nám však víc a víc své milosti“ (Jakubův 4,6 AMP). Jen milostí můžeme pro Boží království udělat něco, co má hodnotu. Tato schopnost se rozhojňuje, když důvěrně poznáváme Boha. Proto by měl každý věřící trávit hodnotný čas s Bohem. Měli bychom se modlit, číst si Bibli, číst křesťanské knihy a poslouchat pomazaná poselství. Celou tu dobu bychom měli hledat Ducha Svatého a naslouchat Jeho zjevení. Když to budeme činit, bude se v našem životě rozhojňovat milost, která nás uschopní dělat víc.

Zjistil jsem, že čím důvěrněji poznávám Boha a Jeho cesty, tím efektivnější jsem. Kdybych měl v ruce sekeru s tupým ostrím, trvalo by mi celý den, než bych pokácel strom. Pokud ji ale naostřím, můžu během jednoho dne pokácet pět stromů a vynaložím přitom stejnou energii. Totéž se děje, když se v našem životě rozhojní milost. Pracujeme a jsme efektivnější.

Vzpomínám si, jak jsem před lety svědčil na ulici v Dallasu v Texasu při jednom průvodu gayů. Dvě hodiny jsem těmto ztraceným lidem mluvil o Ježíši. Dívali se na mě, jako bych byl z jiného světa. Někteří na mě okamžitě vystřelili nějaký biblický verš. Měl jsem pocit, že se snažím prorazit zeď hlavou. Bylo to jako házet na stěnu hrách.

Pak ke mně Pán zašeptal: „Dívej se ke Mně. Já ti ukážu, co máš udělat.“ Za třicet minut mě Bůh vedl ke konkrétním lidem a dal mi slova do úst. Nyní se jich slova dotýkala a tři muži odevzdali život Ježíši Kristu. Když jsem začal hledat Ducha Svatého a naslouchat, co říká, rozhojnilo to mou snahu.

Viděl jsem, jak to funguje ve všech oblastech života. Jak jsem rostl v Božím Slově, získával jsem schopnost učinit víc za kratší dobu. Objevil jsem pravdy, které mi ušetřily hodiny, dny i měsíce modliteb. Modlitby byly mocnější, Boží přítomnost silnější a dopad na život druhých lidí efektivnější. Bible nám slibuje:

Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem,
poznání Svatého je rozumnost. Neboť skrze mne
se rozmnoží tvé dny a přibude ti let života.

(Příslaví 9,10-11)

V této pasáži se přislubují dvě věci: více let, což znamená delší život, a rozmnožené dny. To druhé neznamena více let, protože by to byla nadbytečná informace. Znamená to schopnost dosáhnout více věcí během stejného množství času. I jinde se mluví o tomtéž. Zmiňuje se délka dnů: „Vždyť ti přidají *dlouhá léta* a roky života i pokoj“ (délku dnů – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; Příslaví 3,2). Pisatel tohoto verše mluví o tom, že máme přilnout k Božímu Slovu, jako o tom mluvil i Petr výše. Všimněte si, že nám budou přidány nejen roky života, ale také dlouhá léta (délka dnů). Když nasloucháme Bohu a posloucháme Jej, násobí to náš čas.

Rozhojnění v dávání

Každý, kdo dojde k důvěrnému poznání Boha, stane se radostným a štědrým dárcem, protože Bůh sám je extravagantní dárcem. On dal ten největší dar ze všech, Svého jediného Syna. Nic pro Něj nemělo větší cenu než Ježíš. Bůh nikdy nedává nedůležité a polovičaté dary. Dal Ježíše a očekával rozhojňenou sklizeň, kterou je množství synů a dcer, již přichází do Jeho rodiny. Ta sklizeň neustále pokračuje.

Dávat ve víře je další jistý způsob, kterým můžeme rozhojnit, co máme. Rozhojní se tak to, co vlastníme, a na věčnost ovlivní život druhých, stejně jako když dal Bůh Otec za nás Ježíše. Ježíš nám důrazně říká: „Učiňte si přátele z (díky) mamonu nepravosti, aby vás, až pomine, přijali do věčných stanů“ (Lukáš 16,9). Pokud své peníze použijeme správně, mohou ovlivnit kvalitu našeho života v nebi a Novém Jeruzalému dlouho poté, co už dávno pominou. „jak je napsáno: /štědrý člověk/ rozsypl a dal nuzným, jeho spravedlivé skutky dobroty a laskavosti a jeho štědrost zůstává na věčnost!“ (2. Korintským 9,9 AMP)

Nuzní nejsou jen finančně chudí lidé, ale také ti, již jsou chudí v duchu. Nějaký člověk může mít milióny dolarů a přesto být chudý v duchu. Příkladem je Zacheus. Když Ježíš popisoval svůj úkol, řekl: „Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým“ (Lukáš 4,18). Později přišel do města, vyhledal nejbohatšího muže a pak ho před celým zástupem lidí oslovil a řekl: „dnes musím zůstat v tvém domě“ (Lukáš 19,5). I když byl Zacheus nejbohatším mužem z města, byl zjevně také nejchudší. On sám věděl lépe než kdokoli jiný, že potřebuje Boha. Ježíš sloužil mnoha lidem, kteří byli bohatí, ale byli si velmi dobře vědomi toho, že potřebují Boží Slovo.

Povstalo mnoho služeb, které činí dílo Ježíše, prohlašují Boží Slovo chudým a vyučují je. Když budeme dávat finance na Boží dílo, tak zaséváme do chudých a naše skutky vytrvají navěky. Nezáleží na tom, jak málo nebo jak moc peněz člověk má. Dokud máte

semínko a Bůh říká, že vám ho dá, můžete svou snahu budovat a Jeho království rozhojnit.

Jak se váš dar rozhojňuje? Představte si semínko jabloně. Pokud je zasadíte, nakonec získáte sklizeň jablek. Mnohem důležitější ale bude, že uvnitř každého jablka je mnoho dalších semínek. Kdyby se všechna tato semínka zasadila, přinesou úrodu mnohokrát a celý cyklus pokračuje. Stejně je to i s vašimi penězi. Podívejte se, co říká Pavel Korintským ohledně jejich dávání:

Toto však vezte: Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci, ne se zármutkem nebo z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.

(2. Korintským 9,6-7)

Naše rozhojněná úroda bude v přímé úměře tomu, kolik zaséváme. Všimněte si, že zasévání není podle toho, jak se Bůh rozhodl, ale podle toho, kolik se my rozhodneme dát. Pokud se rozhodneme ve víře a lásce, že budeme štědrí, pak bude naše dávání velice rozhojněno: „Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, *opatří a rozmnoží vaši setbu a dá vyrůst plodům vaší spravedlnosti*“ (2. Korintským 9,10).

Bůh rozmnoží naši setbu stejně jako v příkladu o jabloni, který jsem uváděl. Pokud zasejeme, co máme, získáme mnoho semínek. Tento proces bude dál pokračovat, dokud nebudeme vlastnit plný sklad semínek, což nám poskytne větší možnost žehnat druhým.

Díky našemu dávání Bůh také rozhojní plody naší spravedlnosti. Zde je to naprosto úžasné. Mluví se zde o plodech věčných odměn za život lidí, kterých se dotkneme dáváním. Takže v podstatě hospodaříme a násobíme své hřivny jako služebníci v podobenství.

Partnerství s ostatními lidmi

Naše dávání druhým lidem a obzvláště těm, kteří nám to nemůžou splatit, nám přinese odměnu jak v tomto životě, tak při soudu. Pokud budeme mluvit o rozhojnění své snahy při budování království, pak to můžeme učinit skrze partnerství v kázání evangelia. Podívejme se, co píše Pavel věřícím ve Filipech, kteří jeho službu finančně podporovali:

Avšak učinili jste dobře, že jste se mnou v mé tísní měli účast. Víte i vy, Filipští, že se v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, se mnou žádný sbor /nevešel v partnerství a/ nepodílel v příjmech a vydáních, jen vy jediní; vždyť i do Tesaloniky jste mi víc než jednou poslali na mé potřeby.

(Filipským 4,14-16 AMP)

Všimněte si, že zde Pavel zmiňuje *partnerství* věřících s jeho službou. Partnerství se definuje jako „vztah mezi jednotlivci či skupinami, který charakterizuje vzájemná spolupráce a zodpovědnost, co se týče dosažení konkrétního cíle“.² Zdravé, Bohem dané partnerství vždy poskytuje lidem, kteří jsou v něm zapojeni, schopnost učinit víc, než by kdy sami dokázali.

Už jsem řekl, že nám dal Ježíš příkaz jít do celého světa a činit učedníky ze všech národů. *Učedníky*, ne obrácené lidi. Tento úkol se týká každého věřícího. Kdyby však byli všichni věřící na misijním poli a věnovali se tomuto úkolu na plný úvazek, jak by bylo kázání evangelia sponzorováno? (Právě proto dává Bůh různá povolání a různé dary každému člověku.) Bůh nikdy nezamýšlel, aby služby přijímaly finance, které potřebují, z rukou andělů, nebo aby peníze padaly z nebe. Místo toho svěřil Svému tělu výsadu dávat. To je partnerství.

Bůh povolal a ustanovil lidi, kteří mají služební dar dotknout se zástupů. On dává konkrétní dary, schopnosti a pomazání, aby byl tento úkol naplněn. Nedal ho všem, ale jen některým v církvi (viz Efezským 4,11). Zbytku církve svěřil další důležitou část Svého plánu. Ta zahrnuje chození do práce, vydělávání peněz a získávání lidí, na které má člověk vliv, pro evangelium. Jestliže je ale člověk zaměstnán a pracuje, jak by pak mohl získávat zástupy? Odpovědí je opět partnerství.

Kdybyste měli produkt, který dokáže změnit život, ale byli byste schopni vyrobit jen dva měsíčně, bylo by nemožné tento výrobek distribuovat do celého města, celé země nebo celého světa. Kdyby však existovala společnost, která by měla jak schopnost, tak speciální vybavení k výrobě a distribuci tisíců těchto produktů měsíčně, spojili byste se s ní v partnerství, abyste to dokázali. Tím byste se nedotkli jen dvou lidí za měsíc (příklad osobní evangelizace a učednictví), ale také dalších tisíců lidí, které by oslovila tato společnost. Efektivně byste tak rozhojnili své hřivny díky jednoduchému partnerství.

Stejný princip vidíme i v Pavlově výroku Filipským.
Pokračuje:

„ Ne že bych toužil po daru, ale toužím po *ovoci, které se hromadí na váš účet / sklizni požehnání, která se vám na účtu hromadí/*“

(Filipským 4,17 AMP).

Všimněte si fráze „ovoce, které se hromadí na váš účet“. Tito Filipští věřící rozhojnili svou snahu v získávání a vyučování lidí tím, že zasévali finance do Pavlova života a jeho služby díky partnerství. Oni dali, co je dočasné, a tím to změnil na věčné. Během procesu to však bylo také znásobeno.

Když vstoupíte do takového partnerství, tak, jak říká Pavel, získáte „sklizeň požehnání, která se budou hromadit na váš účet“.

Na váš nebeský účet. Až se postavíte před soudnou stolicí Kristovu, nebudete odměněni pouze za život lidí, kterých jste se osobně dotkli u vás v práci, v sousedství, ve škole a podobně, ale také za tisíce nebo milióny dalších, kterých jste se dotkli a které jste vyučili skrze partnerství s Bohem zřízenou službou. Z toho důvodu nám Bible říká: „Pošli svůj chléb po vodní hladině, neboť po mnohých dnech jej nalezneš. Dej podíl sedmi nebo i osmi ...“ (Kazatel 11,1-2).

Když budete pravidelně dávat službám, které ustanovil Bůh (včetně své místní církve), spojíte se s nimi, když budou skrze své působení získávat lidi. Budete mít podíl na všem, co budou dělat, protože jste jejich partnerem. A úžasná zpráva: čím více budete investovat, tím větší bude vaše odměna.

Vězte, že Bůh neposuzuje dar až tak podle jeho velikosti, ale podle vaší věrnosti v zasévání. Bůh Otec hledá hodnotné dary ze srdce. Miluje, když je v dávání zapojeno srdce, a žehná pak člověku. Nejde Mu o částku. Řekněme, že je nějaký člověk věrný a dává každý měsíc třicet dolarů. Kvůli tomu ho to osobně stojí hodně. Bůh bude jeho dar hodnotit mnohem víc, než jen jako finanční obnos, protože spolu s darem dává i svůj život. Pak tu může být člověk, který dává měsíčně tisíc dolarů, ale jeho dar je z jeho nadbytku. Osobně ho nic nestojí a není to pro něj žádná oběť. Oba dva lidé jsou pro Boha cenní a překrásní, ale v Božích očích dal víc ten, který dal třicet dolarů. Tuto pravdu vidíme v příběhu o vdově, která dala dvě mince (viz Marek 12,41-44).

Také musíme mít na paměti, že Bůh rozhojňuje naše dary i v tomto pozemském životě. To nám všem umožňuje dávat víc. Bible říká: „Někdo rozhazuje, a ještě mu přibývá“ (Příslaví 11,24). Přemýšlejte o tom. Vaše investice nerostou jen na věčnosti, ale také v tomto přirozeném světě. To vám dává možnost dosáhnout více lidí. Je to cyklus, který se stále opakuje a neustále vzrůstá.

Před dvaceti lety se sešla skupina podnikatelů, které znám, a dohodla se, že budou určitý díl svého zisku dávat na šíření evangelia. Začali v malém, ale každý další rok jejich dávání rostlo. Ve svém dávání i partnerství byli stálí. Dávání se rozhojnilo do takové míry, že během prvních dvanácti let od svého odevzdání dali na evangelium víc než 120 miliard dolarů. Vzali svou hřivnu a rozhojnili ji pro účely království. Jejich odměna bude velká.

V církvi je mnoho mužů a žen, jejichž podnikání je velmi úspěšné. Nicméně dávají do Božího království jen zlomeček toho, co vydělají. Přestože jsou v očích společnosti ohromně úspěšní, jak se bude na to, čeho se tak pevně drželi, dívat náš Pán? I kdyby vydělali milióny, nebudou souzeni stejně jako služebník, který svou hřivnu skryl? Nerozhojnili, co dostali, pro království. Ti, kteří žijí tímto způsobem, nežijí *s ohledem na věčnost*.

Nedávno jsem hrál golf s podnikatelem, který příležitostně daroval finance naší službě. Když jsme skončili, odvezl mě zpět do hotelu. Když jsme jeli, řekl mi: „Johne, je mi skoro padesát. Hodně těžce jsem pracoval na tom, abych vybudoval společnost a celá síť měla dnešní hodnotu devíti miliónů dolarů. Všechno je v pohodě, byznys jde sám od sebe a má manželka i děti jsou zaopatřeny na celý život. Proč bych měl strávit dalších deset let svého života tím, že se budu dřít jako kůň a snažit se vybudovat společnost o hodnotě třicet nebo čtyřicet miliónů?“

Uvědomil jsem si, že sám sebe nevidí jako důležitou část na stavbě Božího domu. On se na mě díval jako na někoho, kdo je důležitý, protože byl však podnikatel, nemyslel si o sobě, že by byl důležitý.

Na jeho otázku jsem rychle odpověděl jinou otázkou: „Řekněme, že bych ti řekl: ‚Hodně těžce jsem pracoval. Napsal jsem už sedmdesát knih, procestoval přes 10 miliónů kilometrů a kázal jsem tisíce poselství. Tak nějak to šlape, službě se daří, o mou ženu

i děti je postaráno na celý život. Proč bych se měl dřít a potit a psát další knihy, cestovat a kázat další poselství?' Co si myslíš, že by na to řekl Ježíš?"

Zasmál se a odpověděl: „Nechtěl bych být ve tvé kůži, až před Ním budeš jednou stát.“

Okamžitě jsem reagoval: „No právě, sám jsi to řekl!“

Na chvíli jsem ho nechal přemýšlet. Pak jsem pokračoval: „Dary, které mi Ježíš dal, abych budoval Jeho království, jsou kázání a psaní knih. Dar, který Ježíš dal k budování Jeho království tobě, je vydělávat peníze a sponzorovat jeho stavbu. Musíš si to všechno propojit. Já jsem omezen v tom, co pro Ježíše mohu udělat, tvou poslušností nebo neposlušností stejně jako by byla omezena má ústa v tom, ke komu mohou promlouvat, kdyby se mé nohy rozhodly, že přestanou fungovat a nedonesou mě k lidem, ke kterým mám mluvit.“ Byl v šoku.

O šest měsíců později jsem mu zavolaal. Zeptal jsem se, jak se mu daří. Odpověděl mi: „Johnne, každý den mě v dobrém pronásledují slova, která jsi mi před šesti měsíci řekl. Pracuji jak o duši, abych vydělal víc a mohl tak víc darovat.“ Žasl jsem nad jeho pokorou.

Na druhou stranu známe s manželkou jednoho podnikatele, který byl zasazen v naší domovské církvi a byl v ní velmi aktivní. Sloužil, kde bylo potřeba. Věděl, že není povolán ke službě na plný úvazek, ale aby podnikal. Za cíl si dal žít z 10 % svého zisku a 90 % dávat do Božího království. Svého cíle dosáhl, přesto jezdil ve velice krásném autě a bydlel v úžasném domě. Partnerství pro Boží království způsobilo, že jeho byznys prosperoval a 10 % se rozhojnilo. Použil princip, o kterém mluvil Ježíš: ti, kdo jsou věrní v malém, budou věrní i ve velkém.

Další důvod proč vstoupit do partnerství je to, že nám to dává možnost darovat něco službám, které se dotkly nás samotných. Pavel píše: „ Jestliže jsme u vás zaseli duchovní věci, bude to něco mimořádného, když budeme sklízet vaše tělesné věci? Jestliže se jiní podílejí na tomto právu vůči vám, neměli bychom tím spíše my?“ (1. Korintským 9,11-12).

Platí to i v přirozeném světě. Jestliže vám nějaký přítel dal dar, nenapíšete děkovnou kartičku někomu jinému. Poděkujete tomu, kdo vás poželhal. Tím budujete a posilujete váš vzájemný vztah. Bůh navrhl partnerství záměrně, neboť čím více lidí služba získává a ovlivňuje, tím větší finanční potřeby má, aby mohla fungovat. Takže jestliže všichni, na které má vliv, budou dávat finance zpět této službě (i kdyby byl jejich příspěvek jen dvě mince jako v případě chudé vdovy), pak budou finance, které je potřeba k zajištění jejího provozu ale i růstu, zcela pokryty.

Pavel pokračuje ve svém dopisu Filipským a říká:

Mám /díky vašemu daru/ všechno, a ještě mi přebývá. Jsem plně opatřen, když jsem přijal od Epafrodita to, co jste mi poslali, příjemnou vůni, oběť vítanou, Bohu milou. Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu /až do plnosti/ podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.

(Filipským 4,18-19 AMP)

Příslib, že Bůh naplní každou potřebu podle svého bohatství, je dán těm, již vstoupí do partnerství s nějakou službou. Pokud dáváte desátek a jste partnery nějaké služby, pak na tomto zaslíbení můžete pevně stát. Nikdy nebudete mít nedostatek.

Rozhojnění modlitbou

Další způsob, jak můžeme rozhojňovat, je modlitbou. Jako se dotýkáme na věky životu lidí dáváním financí, můžeme ovlivnit

život těch, se kterými se setkáme až v nebi, modlitbou za jednotlivce, rodiny, církve, města a národy. Můžeme se také modlit za křesťanské služby. My máme v naší službě jak finanční, tak modlitební partnery. Modlitební partner je někdo, kdo se odevzdá modlit se za nějakou službu pravidelně každý den.

Lidé ke mně často přicházejí a říkají: „Každý den se za vás modlím.“ Dokážu poznat, kdy jsou upřímní a opravdu to dělají, nebo o tom jen mluví. Těm, kteří se za nás upřímně přimlouvají, říkám: „To je to nejlepší, co pro nás můžete udělat.“ A je to pravda! Pokud se lidé modlí, můžeme se dotknout více životů s větším dopadem. Modlitba také způsobí, že Bůh jedná v srdci lidí a ti pak dávají na Jeho dílo. Kdybych si tedy měl vybrat mezi modlitebním partnerem a finančním partnerem, nejprve bych se rozhodl pro toho modlitebního. Nicméně nezbytní a potřební jsou oba.

Rozhojnění službou

Další způsob, jak můžeme rozhojňovat, je službou. V naší organizaci je spousta pomocníků a členů, kterým s Lisou neustále opakujeme, že za každou maličkost, kterou pro naši službu udělají, přijmou u soudné stolice odměnu.

O tom jsem přesvědčen a zjistil jsem to z toho, co řekl David svým mužům, když se vraceli z bitvy. V 1. Samuelově 30 je zapsáno, jak David pronásledoval Amálekovce a zachránil to, co zajali a ukradli z izraelského tábora. Když se David se svými muži vrátil do tábora, někteří z těch, kteří s ním bojovali, nechtěli se o kořist podělit s těmi, kdo zůstali v táboře a hlídali jej. Poslechněte si, co na to řekl David:

Ať je podíl toho, kdo vytáhl do boje, stejný jako podíl toho, kdo zůstal u výstroje; ať se spolu rozdělí. A bývalo tak od onoho dne i nadále; určil to za ustanovení a nařízení v Izraeli až dodnes.

(1. Samuelova 30,24-25)

David je prototypem, který představuje Ježíše Krista. Takže slova „A bývalo tak od onoho dne i nadále; určil to za ustanovení a nařízení v Izraeli až dodnes“ mi říkají, že se to vztahuje i dnes na Ježíše a Jeho církve. Před soudnou stolicí nedostane odměnu za každý život, kterého se služba dotkla, jen její vedoucí či zakladatel, ale každý člověk, který v ní věrně sloužil, dával a modlil se, i když nebyl přímo na bitevním poli.

Postoj je důležitý

Nedílnou součástí získání odměny za službu je váš postoj. O tom jsme již mluvili. Nejde jen o skutky, ale také o motivy, které naše skutky pohání, a o naše postoje, které naše motivy ovlivňují. Bůh říká: „Podvolíte-li se a budete poslouchat, budete jíst dobré věci země“ (Izajáš 1,19).

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem byl ve svém kráčení s Bohem velmi vyprahlý. Připadalo mi, že během služby ve sboru nic nepřijímám, obzvláště když kázal můj pastor. V žádném případě jsem nekvetl.

Pracoval jsem ve vedení tohoto osmitisícového sboru a zodpovídal jsem se přímo pastorovi. Stal jsem se však vůči němu kritický. Jednoho dne ke mně Bůh ráno v modlitbě promluvil: „Problém není ve tvém pastorovi, ale v tobě.“

Žasl jsem. „Co mám za problém?“

Bůh se mě zeptal, co se píše v Izajáši 1,19. Citoval jsem výše uvedený verš, protože jsem ho znal nazpaměť. Bůh pak řekl: „V tom je tvůj problém. Pořád říkáš, že nejsi sycený, a je to pravda. Ty totiž nejíš dobré věci země“.

Okamžitě jsem oponoval: „Já jsem poslušný. Dělán všechno, o co mě pastor požádá!“

Bůh pak pokračoval: „Neřekl jsem, že když budeš poslušný, budeš jíst dobré věci země. Řekl jsem, jestliže budeš ochotný a poslušný.“ „Poslušnost jedná se skutky a ochota se týká postoje. A tvůj postoj je špatný!“

Pak Bůh pokračoval a ukazoval mi, jak jsem poslechl a dokonce to i vypadalo, že jsem se podřídil, ale měl jsem kritický postoj, kdy jsem si stěžoval, soudil a tím jsem ovlivnil své motivy ke službě.

Ihned jsem činil pokání a příští setkání se mi otevřela nebesa. Opět jsem přijímal od Boha. Když pastor kázal, tekly mi slzy. Přemýšlel jsem o všem, co jsem celé měsíce míjel kvůli svému špatnému postoji. Krátce na to mi velice ožila slova apoštola Pavla, která ke mně promluvil Duch Svatý: „Proto vám také píšu, abych vás vyzkoušel /váš postoj/ a poznal, jste-li ve všem poslušni /a přijatelní ve všem/“ (2. Korintským 2,9).

Uvědomil jsem si, že Bůh bude zkoušet náš postoj podřízení Jeho vůli. Nemluvím o tom, že bychom měli tolerovat, co po nás bude házet ďábel. Ježíš zaplatil velkou cenu, aby nás od toho osvobodil. Nepříteli se máme vzepřít pevně ve víře a modlitbě a máme promlouvat Boží Slovo. Mluvím však o postoji, která máme vůči cestě, již pro nás vybral Bůh. O tom Pavel říká: „Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši“ (Filipským 2,5). Ježíš nejen pil z poháru, který Mu Otec připravil, ale udělal to s ochotou. Z toho důvodu nám Pavel říká, že se máme „obnovovat duchem své mysli /mít čerstvý mentální i duchovní postoj/“ (Efezským 4,23 AMP).

Proč? Protože náš postoj ovlivní naše motivy. A u soudné stolicе nebudeme odměněni pouze za své skutky, ale také za motivy, které stály za nimi. Podívejme se znovu na to, co říká Pavel:

Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to,

co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé / včetně toho, jaké byly jeho motivy a postoje, i to, čeho dosáhl, čím se zabýval a čemu odevzdal svou plnou pozornost i sám sebe/.

(2. Korintským 5,10 AMP)

Je mi smutno nad tím, jak někteří ve službě Bohu zahořkli. Ztratili pohled na věčnost. Dál pracují, ale jejich postoj je vyčerpanost a jejich motivy závist a sobectví. Toto je hlavní důvod, který mě napadá, proč lidé, kteří začali svůj běh správně, neskončí dobře. Proto nás Bible varuje: „Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost, aby vás netrápil nějaký vzhůru rostoucí kořen hořkosti a aby skrze něj nebyli poskvrněni *mnozí*“ (Židům 12,15).

Všimněte si, že se tu píše, že budou poskvrněni *mnozí*. Během třiceti let služby jsem to viděl nespočetněkrát. Je to hrozně smutné. Rozšířený překlad Bible nás v tomto verši vybízí, abychom „se cvičili v předvídavosti a bděli a starali se /o sebe navzájem/.“ Měli bychom spolu navzájem mluvit tak, abychom zabránili hořkosti zakořenit, protože bychom byli neradi, kdyby ti, které milujeme, padli nebo nedostali svou plnou odměnu kvůli kořenu hořkosti, se kterým se jednalo.

Vzpomínám si, jak jsem si jednou povídal s našimi čtyřmi syny: „Kluci, dobře víte, že hodně cestuji a mnohokrát jsem většinu času pryč. I vaše máma bývá pryč několik dní z měsíce. Děláme to, protože je to Boží povolání na našem životě. On určil, že se budeme takto dotýkat života druhých lidí. Je to k Jeho slávě a takto budujeme Jeho království.“

Pokračoval jsem: „Na povolání Boží na našem životě se můžete dívat dvěma způsoby. Buď si budete myslet, že vám bere rodiče a jste ochuzeni o normální rodinný život, nebo se na ně budete dívat tak, že je to i vaše služba, nejen služba vašich rodičů. Vaše služba je v tom, že zaséváte své rodiče. Posíláte je, aby Bohu sloužili a dotýkali se životů tisíců. Pokud budete mít tento postoj, pak každý život,

který získáme, bude u soudné stolice připsán i na váš účet. Přijmete za něj odměnu. Pokud se na to budete dívat tak, že přicházíte o rodiče, pak za život lidí, kterých se dotkneme, nezískáte vůbec nic. Takže je to všechno o jediné věci: *o postoji*.“

Pochopili, co jsme jim říkali, a nikdy si nestěžovali, že hodně cestujeme. Ve skutečnosti mnohokrát, když jsme s Lisou zvažovali, zda pozvání přijmout nebo odmítnout, naši kluci nás povzbuzovali, abychom je přijali. Máme s nimi úžasný vztah. Všichni milují Boha. Všichni s námi slouží v International Messengers. Chvála Bohu za Jeho úžasnou milost. Výsledek je, že naši synové rozhovory svou hřívnou už ve velice útlém věku.

Se zaměstnanci jsem udělal totéž. Řekl jsem jim: „Na práci zde se můžete dívat jako na práci a nakonec budete unavení a zahořklí a nepřijmete žádnou odměnu. Nebo se na ni můžete dívat jako na výsadu, kdy se dotýkáte života miliónů lidí. Každou knihou, kterou odešlete, každým e-mailem, na který za nás odpovíte, s každým člověkem, se kterým se spojíte přes sociální sítě, každým setkáním, které naplánujete a zorganizujete, stáváte se životně důležitou částí toho, co Bůh dělá, aby se dotkl života lidí pomocí této služby. K tomu ji určil. Jste jako Davidovi muži, kteří hlídali tábor.“ Pochopili tuto pravdu a mají skvělý postoj. Mou prací vedoucího je promlouvat slova života, která budou jejich postoj ochraňovat, přestože je konečná zodpovědnost za postoj na každém z nich.

Když si uchováváme správný postoj, pomůže nám to rozhojnit své hřívny a dobře dokončit svůj běh. Bůh si staví svůj dům na klíč. My máme ohromnou výsadu spolupracovat s Ním. Nehleďte na to, jak nedůležitá vám vaše role připadá, pamatujte na to, že je každá část důležitá a že můžete být co nejeфекtivnější. Nebo neefektivní. Rozhodnutí je na vás. Modlím se za to samé, co apoštol Jan: „Dávejte si pozor, abyste nepřišli o to, na čem jsme pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu“ (2. Janův 1,8).

14. KAPITOLA

OSOBNÍ VLIV

*Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života,
můj úmysl, mou víru, trpělivost, lásku, vytrvalost.*

- 2. Timoteovi 3,10

Na věčnosti dostaneme odměnu nebo utrpíme škodu podle toho, jak jsme ovlivnili život druhých lidí. Nebude to výsledek jen naší služby, ale předně osobního kráčení, toho, jak jsme žili a jak jsme se chovali ke druhým.

Náš pohled na druhé lidi určuje, jak se k nim chováme. Buď budujeme, nebo boříme. Pokud se na lidi díváme jako na méněcenné, budeme se k nim tak také chovat. Jejich potřeby budeme brát na lehkou váhu a budeme k nim mluvit shůry. Jestliže si ale vážíme každého člověka, budeme se ho snažit povzbudit a budovat z celého srdce láskou a slitováním.

Jestliže pro nás budou lidé jen zdrojem, budeme je využívat. Obzvlášť když budeme klást větší váhu na naše vlastní přání, potřeby či touhy. Jestliže se však na lidi budeme dívat jako na někoho, kdo je stvořený k podobě Boží a je velice vzácný a cenný, pak jim budeme chtít žehnat, i kdyby to mělo být k naší škodě. Takové je chování Krista.

Hradby sobectví

Než jsem poznal Ježíše, byl jsem velice zaměřený sám na sebe. Po mém obrácení v roce 1979 musel Duch Svatý bořit sobectví, které bylo zakořeněno v mém jednání. Asi nemusím říkat, že počátky mého kráčení s Kristem byly plné konfrontací.

Další hradbou v mém životě byl sexuální chtíč. Pokud jsem byl pokoušen pornografií, bylo pro mne velice těžké odolat. Bojoval jsem s tím šest let a vysvobozen jsem byl čtvrtý den půstu v roce 1985. Jakmile jsem byl svobodný, začal proces obnovy mé mysli v duchu.

Během několika dalších let jsem objevil, co bylo kořenem tohoto chtíce. Boží láska dál rostla v mém srdci. Stále víc jsem vnímal hodnotu druhých lidí. Uvědomil jsem si, že má bývalá závislost pramenila z extrémního sobectví. Podívat se na ženu z pohledu chtíce nebo pornografie pro mě nyní znamenalo snížit ji na úroveň kusu masa, a to bylo pro mé srdce ohavností.

Zjevení, že Bůh stvořil ženy ke svému obrazu a že je korunoval slávou a ctí, ve mně stále sílilo. Tuto pravdu jsem věděl dlouho, ale pouze na mentální úrovni. Nebyla součástí mé bytosti. Během nějaké doby jsem poznal, že proces Boží proměny je reálný. Když se mi před očima objevil pornografický billboard, fotka z časopisu nebo záběr v televizi, pocítil jsem rozhořčení. Rozhořčení a smutek z toho, že člověka, za kterého Ježíš prolil svou krev, degradovali na kus masa. Jak ve mně toto zjevení rostlo, můj postoj i chování k ženám se radikálně změnily.

Jsem v šoku, jak se někteří chovají k ženám v církvi. Pohrdají jimi, pohlížíjí na ně, jako by byly méněcenné, dokonce jimi opovrhují. Je to absurdní. Muži i ženy jsou rovnocennými dědici Božího království. Ta silnější nádoba (což odkazuje k větší fyzické síle, ne duševní či duchovní), muž, by měl ženu ctít víc než sebe. Muži by měli ženy vždy respektovat, vážit si jich, ctít je, ochraňovat a snažit se je budovat. Manželé, vy jste hlavou vašeho svazku, ale být hlavou v Božím království znamená obětovat své rodině život a sloužit jí. Neznamená to, že nad svou ženou a dětmi vládnete. Pokud jste jako hlava vyvýšeni nad svou manželku, pak s ní budete jednat tak, že to bude bořit a ničit, a ne pozvedat a budovat. Ze všeho vydáte počet u soudu.

Chtít přijetí

Bůh mi ukázal ještě jinou oblast sobectví v mém životě. Bylo velice maskované. V polovině 80. let minulého století jsem pracoval jako zaměstnanec církve spolu s dalšími čtyřmi sty lidmi. Náš sbor měl víc než osm tisíc členů a ovlivňoval tisíce sborů po celém národě.

V té době jsem nesnášel konfrontaci, tak jsem se jí snažil všemožně vyhnout. Byl jsem k lidem extrémně laskavý a milý. Při každé příležitosti jsem říkal pěkné a milé věci, i když to nebyla pravda. Získal jsem tak pověst jednoho z nejpříjemnějších lidí v našem týmu. Často jsem to o sobě slychal a velmi mi to lichotilo.

Jednoho dne se mě ale Bůh při modlitbách zeptal: „Kde v 1. Korintským 13 jsem řekl, že je láska příjemná?“

Trošku mě to zaskočilo. Odpověděl jsem: „Nikde.“

Pak Bůh řekl: „Synu, víš, proč říkáš lidem jen pěkné věci, i když to není pravda?“

Odpověděl jsem: „Ne. Proč? Nepřemýšlel jsem o tom.“

Rychle pokračoval: „Bojíš se odmítnutí. Kdo je tedy středem tvé lásky? Oni nebo ty? Pokud lidi opravdu miluješ, řekneš jim pravdu, ať se jim líbí nebo ne, protože ti jde víc o jejich dobro a chceš jim pomoci. Uděláš to, i kdyby to znamenalo, že se setkáš s odmítnutím.“

Zřetelně jsem uviděl sobectví, které se schovává za slušnost. Pravda byla bolestivá, ale byla zjevná. Používal jsem lidi, abych si naplnil potřebu po přijetí. Toužil jsem po uznání, abych utišil svou nejistotu. Pomoc druhým nebyla má priorita. Chtěl jsem jen jejich přijetí.

Proto je tolik kazatelů, kteří mluví jen o „pozitivních“ stránkách Božího Slova. Vyhýbají se varování, nápravě či pokárání. Jde jim víc o to neurazit své členy a vidět, jak je sbor v pohodě, než o opravdovou lásku ke svému shromáždění.

Kdo je středem takové lásky? Ostatní nebo oni sami? Kdybychom viděli, jak někdo se zavázanýma očima míří k útesu, copak bychom nevykřikli, abychom ho zastavili? Přesto jsem slyšel, jak někteří takoví „milující služebníci“ mluví v soukromí. To, co říkají, je alarmující. Chovají se k uvaděčům, pomocníkům a oznamovatelům, jako by byli lidmi z nižší třídy. Jak může takový věřící ovlivnit lidi mimo jeho veřejný život? Všichni budou skládat účty z toho, jak ovlivnili každičkému člověka, se kterým se kdy setkali.

Z příjemného „drsnákem“

Jakmile do mého života přišlo toto zjevení, kyvadlo se otočilo opačným směrem. Stal jsem se drsným kazatelem. V mém srdci pořád ještě nehořela Boží láska k lidem. Zaměřoval jsem se víc na to, abych říkal pravdu, než na věčné dobro lidí. Někdy jsem shromáždění dával co pro to. Středem všeho dění jsem byl opět já, ale sobectví se projevovalo jinak. Choval jsem se přesně tak, jak popisuje tato pasáž: „Myslíte si, že by každý měl souhlasit s vaším dokonalým poznáním. Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje“ (1. Korintským 8,1-2, dosl. překlad z angl. jazyka NLT; pozn. překladatele).

Když se ohlédnu zpět na začátky naší služby, kdy jsme jezdili po sborech a sloužili Slovem, musím se stydět a je mi líto všech těch pastorů, kteří pak měli co dělat, aby po mě ten nepořádek urovnali. Kdybych byl tenkrát pastorem, určitě bych si do sboru Johna Bevera nepozval. Jsem velice vděčný těmto vedoucím, kteří ve mně spatřili touhu sloužit Bohu a Jeho lidu, i když jsem ještě potřeboval hodně vyrůst.

V tu dobu jsem již nepochleboval, abych si získal přijetí a vyhnul se odmítnutí. Mluvil jsem pravdu a přinášel konfrontaci, ale s tímtež sobeckým motivem, který se Bůh snažil odstranit, ale který mi zůstával skrytý.

Po několika letech mě jeden velmi známý pastor kritizoval před velmi významnými vedoucími. Jeho poznámky se mi donesly ze tří různých kontinentů. Nejdřív jsem byl naštvaný a zničený. Věděl jsem ale, že když se urazím, jen mě to oddálí od Boha. Nakonec mě útok tohoto člověka donutil volat víc po Boží lásce, než kdy předtím. Horlivě jsem Boha žádal o větší míru slitování. Aniž bych si to uvědomil, Bůh nechal během této doby Svou lásku k lidem dozrát v mém srdci.

Pán mi během tohoto procesu dal zjevení, které změnilo mou službu. Možná si myslíte, že se nyní dozvíte něco hodně hlubokého a vážného, ale je to velice jednoduché. Možná vám to bude připadat hloupé, ale přemýšlejte o tom. Mé zjevení bylo následující: „Se lžičkou cukru se lék lépe polyká.“ Zjistil jsem, že léčivé látky léku nevymizí, pokud jej podám s něčím sladkým. Je jen snazší jej polknout. Většinou je to i příjemné.

Mnoho vedoucích mi řeklo: „Johne, žasnu nad tím, jak to děláš, že se všichni smějeme, zatímco nás rovnáš Božím Slovem. Závažné věci dokážeš naplnit životem!“ Když jsem to uslyšel poprvé, uvědomil jsem si, že jsem dozrál v Boží milosti. Jsem Bohu tak vděčný!

I když mě pastor, který mě před ostatními vedoucími kritizoval, pravděpodobně neplánoval požehnat, bylo to ve skutečnosti to nejlepší, co se mi v životě mohlo stát. Musíme mít na paměti, že si někdy Bůh použije to, co lidé zamýšleli ke zlu, aby vás srovnal se Svou vůlí. Použil si Jidášovu zradu, aby naplnil Ježíšův osud na kříži. Použil si zlé plány Josefových bratrů, aby se naplnil jeho sen, který mu Bůh dal. A mohl bych jmenovat dál.

Cílem je Boží láska

Všechno je to o tom, jak se na lidi díváme. Dovolíme-li Boží lásce a slitování růst v našem životě, nebudeme druhými opovrhovat. Pokud na lidi shlížíme shůry, přináší to kritiku, posuzování, tvrdost a podobné chování. Podívejte se, co říká Pavel Římanům:

Ty pak, proč soudíš svého bratra? Nebo i ty, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni se přece postavíme před soudnou stolicí Boží. ... Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu.

(Římanům 14,10)

Pokud se věřící přestane zabývat druhým největším přikázáním, a tím je milovat se navzájem, nevyhnutelně upadne do pasti, o které píše Pavel výše. Bude zlehčovat ostatní a pohrdat jimi. Dochází k tomu velice často, pokud má někdo poznání bez základů ovoce Ducha Svatého.

Bible nám říká, že Bůh je láska. Je důležité podotknout, že láska není Bůh. Je v tom obrovský rozdíl. Boží osobnost, Jeho cesty a plány nepodléhají naší definici toho, co je láska. Nikdo totiž lásku nepoznal, dokud nepoznal Ježíše. On je podstatou lásky.

Nikde v Bibli se také nedočteme: „Bůh má lásku.“ On má moc. Bůh má dary. Má autoritu. A tak dále. Ale Ježíš je samotným vyjádřením lásky. Ani my bychom neměli být jiní, protože jsme se zrodili do Jeho podoby. Pavel říká:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. A kdybych měl prorockví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání, a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemísťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych

dal pro nasycení chudých všechnen svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

(1. Korintským 13,1-3)

Láska nevzniká ve slovech. Můžeme tvrdit, že nám na někom záleží, ale svými skutky to popírat. Láska nezačíná ani ve skutcích. Pavel ve výše uvedené pasáži říká, že je možné činit skutky, které mají zdání té největší lásky (rozdat vše chudým, obětovat své tělo), a přesto to dělat bez lásky. Z toho vyplývá, že opravdová láska začíná v srdci.

Když milujeme, budeme trpěliví a laskaví ke druhým. Nebudeme jim závidět jejich úspěch, protože se budeme radovat z jejich vítězství. Nikdy se nebudeme chlubit a vyhnmeme se nadutosti a pýše v každé podobě. Nebudeme trvat na svém. Nenecháme se vydráždit kvůli netrpělivému postoji. Nebudeme počítat, když nám někdo ublíží, ale rozhodneme se odpustit. Nikdy se nebudeme radovat z nepravosti. Budeme horlit pro milost a pravdu. Nikdy to s lidmi nevzdáme. Neztratíme víru a vždy budeme věřit v to nejlepší v lidech. Ostatní vždy uvidíme jako nevinné, dokud jim nebude prokázána vina, a i pak budeme mít naději v to, že učiní pokání a dojdou obnovení. Budeme plní naděje a kvůli Božímu království nebo pro dobro druhých lidí vydržíme jakékoli těžkosti. A závěrem: budeme žít zbožně, abychom budovali ostatní lidi, což je naplněno jedině v tom, že se budou připodobňovat Kristu a naplňovat Jeho vůli pro svůj život.

Vedoucí, který ovlivnil mnohé

Před několika lety jsem byl na pohřbu velmi blízkého přítele. Jmenoval se Jack Wallace. Založil službu Detroit World Outreach v Michiganu. Byla to multikulturní církev, která se během deseti let rozrostla na čtyři tisíce členů. Jack cestoval a kázal v Zimbabwe. Měl kázat na evangelizaci, když náhle zkolaboval poté, co vystoupil z letadla. Byl to infarkt.

Jeho pohřbu se účastnily tisíce lidí: vedoucí služeb z celých Spojených Států, představitelé komunit, ředitelé korporací a společností spolu s dělníky, lidmi z ulice a matkami na sociálních dávkách. Takové bylo složení jeho sboru. Na pohřeb přišlo také mnoho lidí, kteří nepoznali Ježíše jako svého Pána. Byli to zaměstnanci hotelů a restaurací spolu s dalšími lidmi z veřejného života, kterých se při osobních setkáních mocně dotkl.

To, že přišli i lidé, kteří nepatřili do jeho sboru, mě nepřekvapilo. Spolu jsme strávili hodně času mimo církve a byl jsem neuvěřitelně pozhnaný, když jsem viděl, jak se Jack choval k lidem. Ke každému se choval tak, že se cítil vzácný a cenný. Dával štědré spropitné číšnicím. Někdy jsem se ošíval, protože jsem si říkal, že je to až příliš extravagantní. Jack mě napravil, když mi jednou řekl, že jsou všichni tito lidé pro Boha nesmírně vzácní. Nebylo to tak, že když jste byli s ním, vytvářel pocit, že jste tím nejdůležitějším člověkem. Když jste byli s Jackem, byli jste pro něj opravdu tím nejdůležitějším!

Pohřeb trval čtyři a půl hodiny. Mnoho vedoucích, kteří mu byli blízko, předstoupili a pronesli krátkou řeč. Poté, co asi čtyři nebo pět lidí promluvil o tom, jak blízko jsme Jackovi byli a co pro nás znamenal, povstal jeden velmi známý vedoucí a řekl: „Já jsem si myslel, že jeho nejlepší přítel jsem já!“ Všichni jsme se zasmáli.

Všichni jsme věděli, že pro Jacka jsme byli všichni nejlepší přátelé. Tak se k nám choval. Tento skvělý vedoucí neovlivnil národ a svět jen svými evangelizacemi a pořady v televizi, ale také svým každodenním životem. Tím se dotýkal každého, se kterým se setkal. Bylo jedno, jestli jste ředitel společnosti nebo starosta či někdo, kdo pobírá podporu. Jack věděl, jak s každým komunikovat a jak ho milovat jako člověka. Byl nejen věrný svému povolání a darům, ale také rozhojnil mnoho hřiven ve všech oblastech svého života.

Vrátňný, který zasáhl zástupy

Některé lidi, kteří můj život ovlivnili nejvíce, nikdy za kazatelnou nevidíte. Jedním z nich je finanční poradce, který pracoval u Rockwell International. Jmenuje se Mike. Seznámil jsem se s ním jen dva roky poté, co jsem se stal křesťanem. V práci jsme seděli nedaleko od sebe a často jsme se o přestávkách a během oběda bavili o Božích věcech. Později jsme se navštěvovali a setkávali se doma i v církvi. Nejvíce mě ovlivnila Mikeova bezúhonnost a praktická moudrost Bible. Také na mě udělalo dojem to, jak se choval ke své manželce a dětem. Miloval je, respektoval a ctil. Stejně tak každého člověka, se kterým se setkal.

Nakonec jsem společnost Rockwell opustil a vstoupil jsem do služby. Chvilí poté odešel i Mike a založil si svou vlastní firmu, která stále existuje. Jeho firma se stala velmi úspěšnou. Pomohl víc než dvanácti tisícům klientů s vrácením daní a účetnictvím. Pět tisíc klientů jsou jeho pravidelní zákazníci. Je tomu tak celá léta, protože si váží jeho poctivosti a bezúhonnosti.

Nedávno jsem se Mikea zeptal, kolika klientům sloužil Božím Slovem. Řekl mi: „Johne, konzervativní odhad by byl asi 90 %.“ To by znamenalo víc než deset tisíc lidí.

Uzemnilo mě to. Pak jsem se zeptal, kolik jich přivedl ke spasení. Odpověděl: „Stovky. Minulý týden jsem přivedl k Pánu jednoho Kubánce. Modlil jsem se s ním a byl uzdraven z rakoviny.“

Mike také pomohl s účetnictvím mnohým křesťanským službám. Naše služba byla na svém počátku také jeho klientem. Viděl povolání na mém životě a celá léta nám vedl účetnictví zcela zdarma. Jeho život ovlivnil lidi různým způsobem.

Vzpomínám si, že když jsme si povídali, zmínil Mike jednoho vrátňného, který ho ovlivnil víc než kdokoli jiný. Nedávno jsem mu zavolaal a zeptal jsem se ho na tohoto muže. Mike začal do telefonu plakat.

Řekl mi: „Johne, šest z mých devíti strýců a tet skončilo v blázinci. Včetně mé maminky. Oba dva dědečky mi zastřelili. Moje rodina byla chaos a i já jsem se ubíral stejným směrem.

Kvůli finančním potížím mě však maminka poslala do jiné rodiny, aby se o mě postarali. Žil jsem u nich sedm let. Otec byl vrátným v místní papírně. Jmenoval se Charlie. Jeho bezúhonnost, odevzdání Ježíši a láska k lidem zlomily prokletí na mém životě. Každý týden mě bral do církve a učil mě Božím cestám. On pomohl utvořit to, čím dnes jsem. Dcera jednou napsala slohovou práci, kterou nazvala ‚Nejskvělejší člověk, kterého jsem nikdy nepoznala‘. Byla o Charliem.“

Kromě této knihy se o Charliem pravděpodobně nikdy nedozvíte. Ovlivnil však tisíce lidí, kterým pak Mike sloužil. Skrze Mikea ovlivnil i mne. Takže milióny lidí, kterým jsem měl výsadu sloužit já, zasáhl nepřímo také Charlie. Vidíte, jak tento vrátný rozhojnil svou hřivnu a jak štědře bude jednoho dne odměněn?

Dědictví

Vzpomněl jsem si na pravdivý článek, který mi nedávno četl jeden náš zaměstnanec. Byl o ateistovi, který se jmenoval Max Jukes, a o zbožném muži Jonathanu Edwardsovi. Zde je článek:

Max Jukes, ateista, žil bezbožným životem. Vzal si bezbožnou dívku. Z jejich svazku vzešli potomci: 310 jich zemřelo jako chudáci, 150 byli kriminálníci, 7 bylo vrahů, 100 opilců a víc než polovina žen byly prostitutky. Jeho 540 potomků stálo stát jeden a tři čtvrtě miliónů dolarů.

Ale chvála Pánu, že to funguje i naopak! Máme dochovaný záznam o velkém Božím muži Ameriky, Jonathanu Edwardsovi. Žil ve stejné době jako Max Jukes, ale vzal si zbožnou dívku. Proběhl průzkum 1394 známých potomků Jonathanu Edwardse. 13 se stalo děkanem fakulty, 65 univerzitním profesorem, 3 senátorem Spojených Států,

100 právníkem, 75 důstojníkem armády nebo námořnictva, 100 kazatelem nebo misionářem, 60 prominentním autorem knih, 1 viceprezidentem Spojených Států, 80 státním úředníkem v jiném úřadu, 295 absolventem vysoké školy, mezi nimiž jsou guvernéri států i ministři zahraničních věcí. Jeho potomstvo nestálo naší zemi ani haléř. ¹

To je další příklad, jak se mohou hřivny rozhodnout. Tito muži, Charlie, Mike, Jonathan Edwards, zasáhli takový velký počet lidí. Jejich vliv vedl k velkému dědictví. Přesto nemůžeme mluvit o tom, že by to dokázali veřejnou službou. Všechny ty lidi zasáhli svým osobním životem.

To je výsada, kterou Bůh dává každému z nás. Jak budete reagovat při setkání s policistou, jak budete mluvit se svým pastorem, jak se budete chovat ke svým dětem, jak budete hospodařit s penězi, slova, která budete promlouvat k jednotlivým lidem a tak dále, to vše zasahuje život lidí kolem vás. Budete budovat nebo se stanete kamenem úrazu?

Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu. Nesudíme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak si počínat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu nebo svod. ... A tak usilujme o to, co vede k pokoji, a o to, co slouží k společnému budování. (Římanům 14,12-13; 19)

Pavel říká, že se to přímo dotýká soudu před Bohem. Tam bude prozkoumáno všechno, čím jsme ovlivnili život druhých lidí. Je velmi důležité, abychom to měli stále na mysli. Díky tomu budeme chtít získávat spíš než jen brát sami pro sebe.

Rebecca Ruter Springer žila v 19. století. Než odešla, aby přijala svou odměnu, zakusila návštěvu nebe. Po svém návratu napsala knihu, která se jmenuje *Intra Muros*. V ní cituje jednoho příbuzného, se kterým v nebi strávila mnoho času. Uvedla, že tento příbuzný, bratr jejího manžela, byl velice blízko Ježíši. On jí řekl:

„Kdybychom si jen mohli uvědomit, dokud jsme ještě smrtelníky, že každý den stavíme pro věčnost, byl by náš život v tolika ohledech úplně jiný! Každíčké laskavé slůvko, každíčká štědrá myšlenka i každíčký nesobecký čin se v životě, který přijde, stane sloupem věčné nádhery.“²

Přivádět druhé k Ježíši

Největší vliv, který můžeme na život člověka mít, je přivést ho k Ježíši. Když pochopíte věčný soud, budete chtít lidem, které znáte, říct o plánu spasení. „Kdo získává duše, je moudrý /získává je pro Boha; stává se tak rybářem lidí, získává je pro věčnost/.“ (Příslóví 11,30 AMP)

Když jsem byl nový věřící, pociťoval jsem potřebu kázat evangelium každému, s kým jsem se setkal. Později jsem se však naučil vzhlížet k Duchu Svatému a očekávat Jeho vedení kdy a co říct. UVědomil jsem si, že dokonce i Ježíš řekl, že dělá jen to, co vidí dělat Otce. Když kráčíme s Bohem, jde o plynulý tok, ne nutkání, které vede k frustraci a ostatní lidi jen odradí.

Nicméně pocit nutnosti vést druhé lidi k věčnému životu budeme mít stále, dokud nebudeme doma v nebi. Tuto touhu pohání Boží láska. Když člověk přijde ke Kristu, všichni andělé i sám Bůh se radují nesmírnou radostí. Přináší to velkou odměnu. Ježíš řekl: „Žnec již bere odměnu a shromažďuje úrodu (jíž jsou lidé přivedení) k věčnému životu“ (Jan 4,36 dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).

Měl jsem výsadu přivést svou manželku k Ježíši na naší první schůzce. Krátce poté, co jsem přišel k Ježíši, jsem učinil rozhodnutí, že už nebudu chodit s žádnou dívkou, dokud mi Bůh nepřivede do cesty mou ženu. Říkal jsem jí, že když Bůh přivedl Adamovi Evu, udělá totéž i pro mne.

Než jsem se stal křesťanem, chodil jsem s mnoha dívkami. Po svém obrácení jsem chodil s několika křesťankami, ale zjistil jsem, že mi to brání v cestě za Bohem. Když jsme se rozcházeli, zůstávaly nám na duši i na srdci rány a jizvy. Netrvalo dlouho, než mi došlo, že to pro mě není dobré. Tak jsem se rozhodl, že předtím, než začnu zase s nějakou dívkou chodit, budu se modlit.

V tu dobu byla má manželka dívka večírků. Jiný kluk na kolejích o ní řekl, že je nejdivočejší ze všech. Nevím, jestli to byla úplná pravda, ale bylo to docela přesné. Když začal náš vztah, nechodil jsem s nikým už víc než rok a půl, protože pokaždé, když jsem se modlil, mi Duch Svatý řekl, abych to nedělal. Nicméně jsem z Ducha Svatého vnímal, že mám Lisu pozvat na nadcházející piknik se studiem Bible. Pozvání přijala.

Po pikniku jsme se spolu vraceli na koleje a já jí říkal evangelium od půlnoci až do půl druhé ráno. Přerušila mě a okamžitě chtěla být spasená. Zanedlouho poté jsme oba věděli, že je Boží vůle, abychom se vzali. Upřímně mohu říct, že jsem z toho vytěžil víc. Nebyl bych mužem, kterým jsem dnes, kdyby nebylo Lisy.

Lisa zasáhla milióny lidí. Je autorkou knih a obhájcem před nespravedlností. Mluví na konferencích po celém světě. Co kdybych se nechopil příležitosti zasáhnout ji evangeliem? Co kdyby mi strach, že se mi vysměje, nedovolil říct jí o Ježíši? Jsem si jistý, že by Bůh poslal někoho jiného. Já bych ale minul Boží nejlepší výběr své manželky a neměl bych na věčnosti podíl na všech lidech, kterým ona sloužila. Díky Bohu za Jeho dary!

Pamatujte na to, že se semínko rozhojní, ale vypadá nedůležité. Nikdy neberte vedení Ducha Svatého za samozřejmost. Hlavně Ho neignorujte! Ty „nejméně důležité“ věci, ke kterým mě Bůh vedl, byly nakonec ty nejdůležitější v mém životě. Bůh touží, abyste rozhojňovali. A také vás touží odměnit za to, jak budete rozhojňovat.

Poslední napomenutí

V sázce je příliš mnoho. Nemůžeme brát čas, který nám byl zde na zemi svěřen, na lehkou váhu. Na tom, zda budeme poslušni Božímu plánu, závisí věčný osud lidí. Jeho vůlí je, aby byli všichni zachráněni a připodobněni obrazu Ježíše. Nechce nikoho nechat stranou.

Na poušti byla ztracena celá generace Izraelců poté, co vyšli z Egypta. Měli jednoho z největších vůdců všech dob, ale přesto selhali. Můžeme mít úžasně vedoucí, ale na nás všech je naplnit plán Vrchního Stavitel pro naši generaci. On prohlásil: „ Toto evangelium království bude vyhlášeno po celém světě na svědectví všem národům. A tehdy přijde konec“ (Matouš 24,14). Ať svůj úkol nemíneme! Je nejvyšší čas, je to na nás a On už je za dveřmi! Jestliže nenaplníme svůj osud, pak Bůh bude muset pozvednout jinou generaci, jako to udělal s Jozuem, aby dostavěla Jeho dům, neboť On prohlásil, že se Jeho dům musí naplnit.

Svou část na stavbě Jeho domu plníme tím, že rozhojňujeme, co nám svěřil. Nenechte se odradit. Nemyslete si, že nejste důležití. Neztrácejte horlivost! Neztrácejte z očí nebeskou vizi, která je jasně napsána v Novém Zákoně a o které pojednává tato kniha. Nejenže na vás spoléhají druzí lidé z této generace – někteří zoufale potřebují vidět Ježíše, jiní potřebují, abyste jim přinesli Jeho povzbuzení a sílu. Ale čeká na vás i váš věčný osud. Můžete být úspěšní, když se naprosto spolehnete na Jeho milost. Vždyť Bůh je věrný!

Vybízím vás jako spoluobčan Božího království. Naplňte své povolání a své vyvolení! Běžte svůj běh až do konce! Za deset miliónů let se ohlédnete a budete se radovat, že jste to udělali. Boží vůli nelze být až příliš vydaní. Běžte tedy, abyste zvítězili!

Jako poslední slova povzbuzení vám předávám Pavlovu modlitbu za svaté:

A vás ať Pán rozhojní a dá vám oplývat v lásce k sobě navzájem i ke všem lidem, jako i my máme lásku k vám, ať tak upevní vaše srdce, aby byla bezúhonná v svatosti před Bohem a naším Otcem v příchodu našeho Pána Ježíše se všemi jeho svatými. Amen.

(1. Tesalonickým 3,12-13)

Bible obsahuje mnoho veršů ohledně věčných odměn. Je jich mnohem více, než lze uvést v této knize. Seznam pasáží a veršů týkajících se hlavních oblastí věčného soudu a odměn naleznete na *DrivenByEternity.com/EternalRewards*. (v angličtině)

OTÁZKY K DISKUZÍ:

6. ČÁST: 13. – 14. KAPITOLA

1. Máte ve svém životě oblasti (nebo to může být ve středu vašeho života), které vám připadají nedůležité nebo nezajímavé? Přemýšlejte o nich z pohledu nebes. Proč může být vaše věrnost v těchto zdánlivě nedůležitých oblastech pro Boha důležitá?
2. Většina z nás má tendenci soupeřit nebo srovnávat se. Co se na našem přístupu k Božímu království změní, když se přestaneme zaměřovat na to, jak se vyrovnáme druhým lidem?
3. Oplývá váš život rozhojňováním? Jak můžete lépe hospodařit se svým časem, s modlitbou, s talenty a zdroji?
4. Na úplném začátku jsme se bavili o 1. Janově 4,17, kde se píše, že můžeme mít smělou důvěru před Kristovou soudnou stolicí. Když už teď víte, co víte, můžete vysvětlit, proč tomu tak je?
5. Jak nyní můžete vědomě budovat život, který bude mít dopad i na věčnost?

PŘÍLOHA

JAK PŘIJMOUT SPASENÍ

Vyznás-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně...
- Římanům 10,9-10

Bůh si přeje, abyste na věčnosti byli úspěšní. On vás vášnivě miluje a má pro váš život plán. Je však jen jediný způsob, jak cestu k věčnosti začít: přijmout spasení v Božím Synu, v Ježíši Kristu.

Smrtí a vzkříšením Ježíše vám Bůh otevřel cestu do Svého království. Můžete se stát Jeho milovaným synem nebo dcerou. Ježíšova oběť na kříži nám přinesla věčný a hojný život zdarma. Spasení je Boží dar; nemůžete udělat nic, čím byste si je zasloužili.

Abyste tento vzácný dar přijali, nejprve vyznejte hřích, že jste žili nezávisle na svém Stvořiteli (neboť toto je kořen všech ostatních hříchů, které člověk učiní). Toto pokání je životně důležité pro přijetí spasení. Petr to řekl ve Skutcích v den, kdy bylo spaseno pět tisíc lidí, jasně: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy“ (Skutky 3,19). Bible říká, že se každý člověk rodí jako otrok hříchu. Toto otroctví zapříčinil Adamův hřích. Adam byl prvním, kdo vědomě neposlechl. Nyní to pokračuje. Pokání je rozhodnutí odejít pryč od poslušnosti sami sobě a ďáblu, což je otec lži, a obrátit se k poslušnosti novému Pánu, Ježíši Kristu. Tomu, který za vás dal Svůj život.

Ježíš se musí stát Pánem vašeho života. Učinit Ježíše Pánem znamená, že mu odevzdáte svůj život (ducha, duši i tělo). On bude Vlastníkem všeho, co máte. Jeho autorita bude ve vašem životě

absolutní. Ve chvíli, kdy to učiníte, vás Bůh vysvobodí z temnoty a přenesení do světla a slávy Svého království. Jednoduše přejdete ze smrti do života. Stanete se Jeho dítětem!

Pokud chcete přijmout spasení v Ježíši Kristu, modlete se takto:

Bože v nebi, vyznávám, že jsem hříšník a že jsem daleko od Tvých měřítek spravedlnosti. Zasloužím si být na věky odsouzen/a za svůj hřích. Děkuji Ti, že jsi mě v tomto stavu nenechal. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, Svého jednorozeného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mne zemřel a odnesl mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnes tedy činím pokání ze své nezávislosti a zcela Ti odevzdávám svůj život.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života skrze Svého Ducha a změň mě v Boží dítě. Zříkám se věci temnoty, kterých jsem se kdysi držel/a. Od tohoto dne nadále už nebudu žít sám/sama pro sebe. Díky Tvé milosti budu žít pro Tebe, který ses obětoval, abych mohl/a žít navěky.

Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní cele ve Tvých rukou. Podle Tvého Slova nikdy nebudu zahanben/a.

Vítejte do Boží rodiny! Povzbuzuji vás, abyste se o vaši úžasnou novinku podělili s jiným věřícím. Také je důležité, abyste se připojili k místní církvi, jež věří Bibli, a měli kontakt s dalšími lidmi, kteří vás budou moct povzbudit ve víře. Budeme rádi, když zkontaktujete naši službu ([Messenger International.org](http://MessengerInternational.org)), pokud potřebujete pomoc najít sbor ve vaší oblasti.

Právě jste se vydali na tu nejúžasnější cestu! Kéž rostete ve zjevení, milosti a přátelství s Bohem každý den!

POZNÁMKY

1. kapitola

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), heslo „eternity“ (věčnost).

2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition (New York: Houghton Mifflin, 2000), heslo „eternity“ (věčnost). Věčnost: stav nebo vlastnost mající věčnost; věčné: existující mimo rámec času; stav existence mimo časový rámec.

3. Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, ed. R. K. Harrison (Chicago: Moody, 1988), BibleSoft PCStudyBible Version 4.

4. Robert Young, *Young's Literal Translation of the Holy Bible* (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

3. kapitola

1. Zjevení 2,23

2. Lukáš 16,2

3. Židům 4,13

4. Jan 8,24

5. Skutky 4,12

6. Jakub 2,10

7. Efezským 2,8–9 (slovo Bůh jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)

8. Kazatel 9,5–6

9. Přísloví 24,20

10. Přísloví 13,13

11. Matouš 22,13–14

12. Zjevení 22,14–15

13. Titovi 1,16 (slovo Bůh jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)

14. Lukáš 6,46

15. Matouš 7,21–23 (slovo nebe jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Affabel)
16. Jakub 2,14, 17–20 (slovo nebe jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Affabel)
17. Ezechiel 18,25, 27–28
18. Žalmy 50,16–21
19. Matouš 22,13
20. Přísloví 30,12
21. Matouš 24,12–13
22. 2. Petrův 2,20–21 (jméno Ježíš Kristus jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)
23. Ezechiel 18,24–27
24. Matouš 24,13
25. Zjevení 3,5
26. Přísloví 21,16
27. Matouš 22,13–14 (zájmeno mu jsme pro potřeby příběhu nahradili zájmenem jí)
28. Židům 10,26–27, 30–31 (slovo Bůh jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)
29. Jakub 3,1 (slovo Bůh jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)
30. Marek 9,42
31. Lukáš 12,45–48
32. Juda 1,13
33. Matouš 22,13–14
34. Zjevení 16,5–7

4. kapitola

1. *The American Heritage Dictionary*, Third Edition (New York: Houghton Mifflin, 1992), heslo „elementary“ (základní)

5. kapitola

1. Filmová recenze filmu *The Matrix*
<http://www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm>. Údaj z 5. září 2005.
2. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philipppians,”

10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 1.

3. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 2.
4. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 32.
5. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 34.
6. David W. Bercot, ed., *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998), 586.
7. Tamtéž
8. Josh McDowell, *Evidence That Demands a Verdict* (San Bernardino, CA: Here's Life Publishers, 1972), 50–52.

6. kapitola

1. Kenneth E. Hagin, *I Believe in Visions* (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68–71
2. Převzato z *UBS Handbook Series*. © 1961–1997, United Bible Societies.
3. David W. Bercot, ed. *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998).
4. Tamtéž
5. Tamtéž
6. Tamtéž
7. Tamtéž
8. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (digitální verze).

8. kapitola

1. Lukáš 14,12–14
2. Marek 12,43–44
3. Koloským 1,28 (jméno Ježíš Kristus jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)
4. Ezechiel 13,10–11
5. 1. Korintským 3,12–15
6. 1. Tesalonickým 2,19–20
7. Matouš 12,36–37
8. Přísloví 12,14
9. Jeremjáš 11,20
10. Jeremjáš 17,10 (jméno Hospodin jsme pro potřeby příběhu nahradili jménem Jalyn)
11. Tento rozhovor byl převzat z Matouše 25,34–40
12. 2. Korintským 9,10
13. 2. Korintským 9,9
14. Lukáš 14,11
15. Lukáš 19,17
16. Zjevení 2,26–27
17. Matouš 25,21

9. kapitola

1. Jména v tomto příběhu byla pozměněna kvůli ochraně soukromí.

10. kapitola

1. Jakub Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. *Biblesoft New Exhaustive Strong's Concordance* (Seattle, WA: Biblesoft, Inc., ver. 4, 1994).

12. kapitola

1. Tato část je upravená verze obsahu, který byl poprvé publikovaný v mé knize *Relentless: The Power You Need to Never Give Up* (Colorado Springs, CO: Waterbrook Press, 2011), 217–219.

13. kapitola

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), heslo „envy“ (závist)
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (digitální vydání).

14. kapitola

1. Leonard Ravenhill, *Sodom Had No Bible* (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Rebecca Ruter Springer, *My Dream of Heaven: A Nineteenth Century Spiritual Classic: Originally Known As Intra Muros* (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

Záměrem organizace Messenger International je pomáhat jednotlivcům, rodinám, církvím a národům poznávat a zakoušet moc Božího Slova, jež mění život.

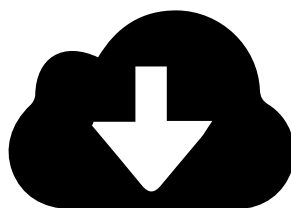
Výsledkem bude život plný moci, společnost, která bude změněná a radikální odpověď na nespravedlnost, trýznící tento svět.

CloudLibrary je internetová platforma, která poskytuje pastorům a vedoucím po celém světě volný přístup k digitálním materiálům v jejich vlastním jazyce.

Na [CloudLibrary.org](https://cloudlibrary.org) naleznete další materiály Johna a Lisy Bevereových ke stažení ve více než 80 jazycích!

Ebooky, vyučování na videu i audiou, audio knihy, Bible ....

**CLOUD
LIBRARY**

Chtěli byste více? Skenujte zde:

BEZ SOUPEŘE

Uchopte svou identitu a záměr
v době plné zmatku a srovnávání se

Je důvod, proč na druhé pohlížíme jako na své soupeře a proč sami sebe omezujeme srovnáváním se a soupeřením s druhými. Máme nepřítel, který útočí na naši mysl, na naši vůli i emoce. Doufá, že se obrátíme proti sobě. Je to cyklus, který nás izoluje, nedovolí nám vytvořit důvěrné vztahy, vytváří zmatek ohledně naší totožnosti a omezuje nás v našem záměru.

V knize Bez soupeře se autorka bestsellerů Lisa Bevere sdílí o to, jak zjevení Boží lásky tato omezení rozbíjí. Zjistíte, jak se na druhé lidi přestat dívat jako na své soupeře a jak si vytvořit hluboký vztah se svým Stvořitelem, po němž tak toužíte. Obojí v sobě nese příslib opravdové totožnosti a důvěrnosti. Lisa používá biblicky zdravé učení s prorockým náhledem, ale také humor a horlivost, která vám bude výzvou.

Je na čase vykročit vpřed a začít žít bez soupeře.

Další vyučování a zdroje ke studiu jsou v mnoha jazycích dostupné na: [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

AFFABEL

audio drama

Affabel je výpravná alegorie, kterou napsal John Bevere. Nabízí pohled na to, co leží až za hranicemi pozemské reality, a ukazuje pravdy, jež se zrcadlí v Božím království. Pro věřícího je životně důležité, aby žil s perspektivou věčnosti, přesto může být těžké koncept věčnosti pochopit.

Připojte se k velkolepému králi Jalynovi, temnému pánu Dágonovi, slečně Laskavé, panu Nezávislému a dalším a vydejte se spolu s nimi objevovat zázračnou zemi Affabel a hrůznou vnější krajinu Osamění. Během děje budou postavy odhalovat skryté věci vašeho srdce a mnohé se vám stane výzvou.

Audio drama Affabel se svými epizodami vytváří působivý poslech a dynamicky dokresluje poselství knihy *S ohledem na věčnost*.

Další vyučování a zdroje ke studiu jsou v mnoha jazycích dostupné na: [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

S OHLEDEM NA VĚČNOST

Sada materiálů

Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je součástí sady materiálů S ohledem na věčnost, kterou napsal John Bevere. Když si přečtete tuto knihu a prostudujete dodatečné materiály, které jsou dostupné na přiloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org, budete studovat všechny části tohoto dynamického, život měnícího vyučování. Podrobné studium ovlivní a obohatí vaše křesťanské kráčení s Bohem a umožní vám toho pro Něj udělat víc.

Celá sada vyučování S ohledem na věčnost obsahuje následující:

- Knihu S ohledem na věčnost
Jedinou tištěnou část celého kurzu.
Kniha je také součástí CD ve formátu PDF.
- DVD Rom s ohledem na věčnost
Přiložené CD obsahuje materiály celého kurzu v digitální podobě. Toto CD není možné přehrát na DVD přehrávači. Všechny složky je možné načíst a otevřít na tabletu, v počítači či na chytrém telefonu.
- Audio knihu S ohledem na věčnost
Všechny části knihy S ohledem na věčnost ve vašem jazyce ve formátu MP3.
- Videozáznam vyučování *S ohledem na věčnost*
Všech šest video lekcí ve formátu MP4.
- Affabel – audio drama – zvukový záznam
Záznam dramatu Affabel ve formátu MP3.
- Bonusové materiály
DVD Rom obsahuje také další knihy a materiály včetně knihy *Příběh manželství* od Johna a Lisy Bevereových, včetně *Bez Soupeře, Dobré, anebo od Boha?*, *Příběh manželství* a *Duch Svatý* ve formě ebooks.

VŠECHNY ČÁSTI TOHOTO VYUČOVÁNÍ JSOU DAREM PRO VÁS!

Materiály na tomto DVD Romu lze svobodně kopírovat, zasílat přátelům přes e-mail, používat v textu, využívat k vyučování v místní církvi, nahrávat na internet pro další uživatele. Sdílejte se o toto vyučování všude, kde je hlad po Božím Slově a mocném křesťanském životě.

Informace o komponentech sady vyučování S ohledem na věčnost:

- **Soubory na tomto DVD Romu nelze přehrávat na klasickém videopřehrávači.** Protože se jedná o směs video, audio a textových souborů, lze je přehrát pouze na počítači či podobném zařízení.
- **MP4 video soubory** lze přehrávat na tabletu či počítači.
- **MP3 audio soubory** lze stáhnout do vašeho audiopřehrávače, chytrého telefonu nebo do počítače.
- **PDF digitální soubory** lze stáhnout do tabletu či počítače. Můžete je snadno přečíst, vytisknout či jinak množit. Soubory jsou malé, proto je lze snadno zaslat e-mailem přátelům. Části textů je možno kopírovat a vkládat do vlastních dokumentů.

Všechny tyto i další materiály jsou ke stažení
na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

**CLOUD
LIBRARY**

Toto vyučování a další materiály od Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné zdarma a ke stažení na:

CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha jazycích jsou dostupné a ke stažení na Youtube.com & Youku.com a jiných stránkách.

JAK BUDE VYPADAT VAŠE BUDOUCNOST?

Co kdybyste se stali součástí experimentu, ve kterém by příštích 24 hodin rozhodlo o tom, jak kvalitní bude zbytek vašeho života? Vše – vaším zaměstnáním počínaje až po to, kde budete bydlet a jaký dům budete mít – by záviselo na tom, jak prožijete tento jediný den. Jak byste těchto 24 hodin strávili? Chovali byste se s určitým záměrem a cílem nebo byste to nechali být a doufali, že to zkrátka nějak dopadne a že to snad dopadne dobře?

Možná vám tento nápad připadá přitažený za vlasy, ale není tomu tak. Ve skutečnosti je pravdou, že to, jak se rozhodujeme dnes, ovlivní navěky náš osud.

V knize S ohledem na věčnost používá autor bestsellerů John Bevere nevšední alegorii a škálu biblických veršů, aby nám vykreslil živý obrázek toho, jak náš pozemský život ovlivňuje náš život na věčnosti.

Život poté, co vydechneme naposledy, je mnohem více než jen místem. Nečekejte, aby nebylo příliš pozdě. Už nyní zjistíte, jak můžete zajistit, aby měl váš život hodnotu nyní i navěky.

OBSAHUJE DVD S MATERIÁLY S OHLEDEM NA VĚČNOST

JOHN BEVERE spolu se svou manželkou Lisou jsou zakladateli organizace Messenger International. John je služebník a autor bestselleru, který přináší se směrností a horlivostí poselství nekompromisní pravdy. Touží podpořit místní církve a vybavit vedoucí bez ohledu na to, kde se nachází, jakým jazykem mluví nebo v jaké finanční situaci se ocitají. Jeho materiály byly k dnešnímu dni přeloženy do více než 100 jazyků a milióny výtisků byly rozdány pastorům a vedoucím po celém světě.

Tyto materiály i další
zdroje jsou ke stažení na:
www.CloudLibrary.org

TATO KNIHA JE DAREM AUTORA
A NEJÍ PŘEDMĚTEM PRODEJE.

SYLOM
www.pressyloam-international.org
www.media.syloam-international.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHTELI BYSTE VÍCE?
SKENUJTE ZDE.